

**รายงานการประชุมสภาผู้แทน
ครั้งที่ ๒/๒๕๑๓ (สามัญ)
วันพฤหัสบดีที่ ๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๑๓
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม**

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๒๕ นาฬิกา

เนื่องจาก พลตรี ศิริ สิริโยธิน ประธานสภาผู้แทน ไปราชการต่างประเทศ นายสุบัน พูลพัฒน์ รองประธานสภาผู้แทนคนที่ ๑ จึงเป็นผู้ทำการแทน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : วันนี้มีสมาชิกมาร่วมประชุม ๑๔๐ คน ควบคุมองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ดำเนินการประชุมต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุมวันนี้มีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ ดังนี้ คือ

๑. ได้รับหนังสือจากเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งว่า ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้พลตำรวจตรี สง่า กิตติขจร เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ สืบแทนนายจิตติ สุจริตกุล ซึ่งถึงแก่อนิจกรรม ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๑๓ เป็นต้นไป จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ๒. ได้รับหนังสือจากกระทรวงยุติธรรม ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๑๓ แจ้งคำสั่งศาลฎีกาเกี่ยวกับเรื่องคดีร้องคัดค้านการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดชัยนาทมาเพื่อทราบ มีความว่า เนื่องจากได้มีผู้ยื่นคำร้องต่อศาล จังหวัดชัยนาท คัดค้านการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดชัยนาท ซึ่งมีขึ้นเมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒ ว่าเฉพาะนายทินกร ปรีชพันธุ์ เป็นผู้ได้รับเลือกตั้งโดยมิชอบ ศาลฎีกาได้วินิจฉัย และมีคำสั่งว่า การที่นายทินกร ปรีชพันธุ์ ได้รับเลือกตั้งเป็นไปโดยมิชอบ สมควรให้มีการเลือกตั้งใหม่ ในเขตเลือกตั้งจังหวัดชัยนาท เฉพาะนายทินกร ปรีชพันธุ์ จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ๓. ได้รับหนังสือจากกระทรวงมหาดไทยแจ้งว่า ตามที่ได้มีพระราชกฤษฎีกาให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนในตำแหน่งที่ว่าง เขตเลือกตั้ง จังหวัดร้อยเอ็ด เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๑๓ นั้น บัดนี้การเลือกตั้งดังกล่าวได้เสร็จสิ้น ลงแล้ว ปรากฏว่า นายชินทร์ สระคำ เป็นผู้ได้รับเลือกตั้ง ฉะนั้นจึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ และเนื่องจากนายชินทร์ สระคำ ได้มกอยู่ ณ ที่นี้แล้ว เพื่อปฏิบัติตามมาตรา ๙๘ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย จึงขอเชิญท่านได้โปรดยืนขึ้นและกล่าวคำปฏิญาณตนต่อที่ประชุม สภานี้ ด้วยถ้อยคำที่ข้าพเจ้าจะกล่าวนำ ดังต่อไปนี้

“ข้าพเจ้า (ออกชื่อผู้ปฏิญาณ) ขอปฏิญาณว่า ข้าพเจ้าจะปฏิบัติหน้าที่ตามความเห็น ของข้าพเจ้าโดยบริสุทธิ์ใจเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของปวงชนชาวไทย ทั้งจะรักษาไว้และ ปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ”

นายชินทร์ สระคำ (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้า นายชินทร์ สระคำ ขอปฏิญาณว่า ข้าพเจ้า จะปฏิบัติหน้าที่ตามความเห็นของข้าพเจ้าโดยบริสุทธิ์ใจ เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของปวงชน ชาวไทย ทั้งจะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ”

(สมาชิกในที่ประชุมปรบมือ)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ระเียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เตี่ยๆ ท่านประธานครับ อย่าเพิ่งรับรองรายงาน การประชุม ข้าพเจ้าทองดี อิศราชีวิน ส.ส.เชียงใหม่ แห่งพรรคอิสระธรรม อยากจะกราบเรียน ทามท่านประธานสภาผู้แทนว่า ข้าพเจ้าได้เสนอกฎหมายไปตั้งหลายฉบับ เช่นกฎหมายปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม จัดระเบียบราชการสำนักนายกรัฐมนตรีก็ดี กฎหมายควบคุมเครื่อง โฆษณาขายเสียงก็ตาม พระราชบัญญัติถ่ายทอดขายเสียงก็ตาม อย่างนี้เป็นต้นนั้น จนปานนี้ เป็นเวลานาน ตั้งปีกว่าเป็นเพราะเหตุใด ท่านจึงยังไม่บรรจุในระเบียบวาระ ขอท่านกรุณาได้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอละ ผมจะพิจารณาบรรจุให้ตามลำดับ วันที่ซึ่ง เสนอเข้าไปแล้ว ก็ประชุมสัปดาห์หน้า ก็รู้สึกจะตั้งของท่าน ๑ ฉบับ หรืออย่างไรก็จำไม่ได้ ก็จะพยายามให้เป็นไปตามลำดับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ครับ มิได้หมายความว่าประธานจะกักของฝ่าย สมาชิกไว้ มีแต่เสนอของคณะรัฐมนตรีนั้น ไม่ใช่ชนะครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่กักๆ ว่าอย่างไรคุณชัย ชิดชอบ

นายชัย ชิดชอบ (บุรีรัมย์) : กระผมก็ข้องใจเหมือนกันครับ คือการจัดระเบียบวาระการประชุมตามข้อบังคับ กระผมยังข้องใจว่าท่านประธานปฏิบัติเช่นกระทู้ของกระผมนี้ครับ ตั้งเกือบ ๒ ปีแล้ว ก็อยู่อันดับ ๔ๆ กระทู้ค้างมานี้ก็ และกระทู้ใหม่ก็เข้ามาๆ นี่กระผมเห็นว่า ท่านไม่ให้ความเป็นธรรมแก่กระผม จึงขอประธานเรียนว่า ท่านจะพิจารณาตามข้อบังคับ อย่างข้อ ๑๐๐ นี้ อย่างวันนี้กระทู้มีกระทู้ค้าง ความจริงข้อบังคับ ข้อ ๑๔ ก็บอกว่าการค้างพิจารณา ท่านก็ควรที่จะหยิบยกขึ้น เรื่องค้างพิจารณานี้ มายกข้อกระทู้ขึ้นมาเป็นอันดับแรกๆ แต่ปรากฏว่าอยู่อันดับไหนก็อันดับนั้นครับ กระทู้แต่ละคน แต่ละสมาชิกที่เสนอต่อสภานี้ ก็เป็นกระทู้ซึ่งมีความต้องการ และก็ความเดือดร้อนของประชาชนส่วนใหญ่ แต่ว่าท่านกลับนำกระทู้เช่นอย่างกระทู้วันนี้ครับ คุณทองดี ก็ ๒ กระทู้ คุณชุมพล ก็ ๒ กระทู้ และก็คุณประสงค์ นี่อีกเหมือนกันครับ อันนี้กระผมเห็นว่าท่านประธานอาจจะพิจารณาเป็นอย่างไรๆ อยู่ครับ ขอความกรุณาด้วยครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอาละ ผมจะรับพิจารณา เพราะวันนี้ของคุณชัย ก็มีอยู่แล้ว แต่ที่นั่นมันจำเป็น เมื่อมีกระทู้ด่วนก็ต้องด่วนก่อน คำว่าด่วนมันก็ต้องด่วน อย่างวาระระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕/๒๕๑๓ (วิสามัญ)

นายจำนง แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ท่านประธานที่เคารพ ก่อนที่จะรับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕/๒๕๑๓ (วิสามัญ) กระผมใคร่จะกราบเรียนถามว่ากระผมได้ขอแก้ไขและก็ทางเจ้าหน้าที่ได้แก้ไขให้กระผมหรือเปล่า

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : คือถามท่านเลขาธิการรัฐสภาแล้วว่า การขอแก้ไขเป็นเรื่องของคณะกรรมการธิการ แต่ว่าได้ส่งของคุณเข้าไปให้คณะกรรมการธิการแล้วว่าจะแก้ไขให้หรือไม่มันยังไม่ได้ดู วางอยู่ข้างล่าง

นายจำนง แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ถ้าอย่างนั้นจะรับรองได้หรือครับ ถ้ายังไม่ทราบว่าจะแก้ไขหรือเปล่า

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : อย่างนั้นให้ท่านเลขาธิการรัฐสภาไปดู ขอผ่านเรื่องนี้ไปก่อนแล้วถึงรับรองที่หลัง เอาเรื่องอื่นไปก่อน เพราะจะไม่เสียเวลา ที่นี้เป็นระเบียบวาระที่ ๓ เรื่อง กระทู้ถาม เพราะฉะนั้น ระเบียบวาระที่ ๒ ให้ขอผ่านไปก่อน เรื่องกระทู้ถามนี้ก็ใคร่จะขอความร่วมมือจากท่านสมาชิกผู้ตั้งกระทู้ ขอความ

กรุณาอย่าได้เป็นการอภิปราย ถ้าจะแสดงข้อเท็จจริงก็ประกอบเพียงเล็กน้อย แล้วก็ซักถามได้เลย เพราะข้อบังคับเราเป็นเช่นนั้น เพื่อให้บรรดาท่านผู้ที่ตั้งกระทู้ถามทั้งหลายจะได้ถามมากที่สุดที่จะมากได้ เพราะว่าข้อบังคับก็ขยายเวลาไป ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาทีแล้ว ฉะนั้นต่อไปนี้เป็นกระทู้ถามลำดับแรก กระทู้ถามด่วนของคุณแคล้ว นรปติ เรื่อง น้ำท่วมข้าวราษฎรจังหวัดขอนแก่นถามกระทรวงมหาดไทย

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าขอกราบเรียนถาม ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยด้วยกระทู้ถามด่วน และเหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อปีกลายนี้ว่า

ปรากฏว่าน้ำท่วม ไร่นาของราษฎรที่ปักดำข้าวเสร็จตั้งแต่ฤดูฝนแล้ว และเพิ่งปักดำเสร็จในท้องที่อำเภอพล อำเภอเมือง อำเภอมัญจาคีรี และอำเภอบ้านไผ่ นับเป็นจำนวนหลายหมื่นไร่ ทำให้ต้นข้าวเสียหายหมด ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า ทางรัฐบาลได้ทำการสำรวจและได้ช่วยเหลือไปแล้วเพียงใดหรือไม่

ขอให้รัฐบาลรีบสำรวจความเสียหายของราษฎรในท้องที่ดังกล่าว แล้วให้ความช่วยเหลือในเครื่องอุปโภคและบริโภค ให้พันธุ์ผักในท้องที่ที่ถูกน้ำท่วมสวนผัก และพันธุ์ข้าวปลูกเพื่อทำนาปรังจะขัดข้องเพียงใดหรือไม่

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): กระทรวงมหาดไทยขอตอบกระทู้ถามของท่านผู้มีเกียรติดังต่อไปนี้

เหตุการณ์น้ำท่วมตามนัยแห่งกระทู้นี้ได้เกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๑๒ เนื่องจากได้เกิดฝนตกหนักติดต่อกันเป็นเวลาหลายวันในท้องที่จังหวัดขอนแก่น เป็นเหตุให้น้ำในลำชีเอ้อล้นฝั่งท่วมบ้านเรือนและไร่นาราษฎรตามท้องที่อำเภอต่างๆ คือ อำเภอเมือง อำเภอบ้านไผ่ อำเภอมัญจาคีรี อำเภอพล และอำเภอชนบท พื้นที่นาในท้องที่ ๕ อำเภอนี้ถูกน้ำท่วมได้รับความเสียหายประมาณ ๑๔๐,๑๒๔ ไร่ คิดเป็นเงินประมาณ ๒๘,๐๒๔,๘๐๐ บาท ค่าเสียหายเฉลี่ยไร่ละ ๒๐๐ บาท โดยถือหลักเกณฑ์การคิดดังนี้ การทำนาโดยเฉลี่ยได้ข้าว ๒๐ ถังต่อ ๑ ไร่ ราคาข้าวเปลือกถังเฉลี่ยราคา ๑ ปานกลางถังละ ๑๐ บาท ส่วนบ้านเรือนและถนนและสัตว์เลี้ยงไม่เสียหาย เพราะได้มีการตระเตรียมการป้องกันและเคลื่อนย้ายล่วงหน้าไว้แล้ว การช่วยเหลือราษฎรทางด้านจังหวัดและอำเภอเราได้ทำการช่วยเหลือออกเป็น ๒ ระยะ ในระยะที่ ๑ คือการช่วยเหลือในระหว่างที่เกิดน้ำท่วม เมื่อเกิดเหตุการณ์น้ำท่วมขึ้น จังหวัดและอำเภอได้ออกไปตรวจสอบสภาพความเสียหายเพื่อดำเนินการช่วยเหลือ และในขณะเดียวกัน

ก็ได้ให้ความช่วยเหลือเป็นการเฉพาะหน้าที่ห้องที่ที่ได้รับภัยอย่างร้ายแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็เกิดจากความฉุกเฉิน การกิน การอยู่ การพัก การอาศัยอะไรต่างๆ เหล่านี้ย่อมเกิดขึ้นแก่ประชาชนราษฎรเราจึงได้แจกอาหาร คือข้าวสารอาหารแห้งเสบียงกรังต่างๆ ให้แก่ราษฎรที่ถูกน้ำท่วมต้องอพยพนั้น ได้มีกินมีใช้และพักอาศัยไปได้พลางก่อน และในระหว่างนั้นก็มีคนเจ็บป่วยต่างๆ ก็ได้จัดยารักษาโรคแจกจ่ายให้ไปบำบัดตนเองบ้าง เจ้าหน้าที่ที่ได้ช่วยเหลือในการบำบัดบ้างเฉพาะรายที่สมควรจะต้องได้รับการช่วยเหลือจากแพทย์ ทั้งหมดในท้องที่อำเภอบ้านไผ่ ๓ หมู่บ้านเป็นจำนวน ๑๘๗ ครอบครัว และอำเภอเมืองขอนแก่น ๔ หมู่บ้าน ๑๑๓ ครอบครัว งานต่างๆ เหล่านี้ได้เป็นงานการกุศลทางด้านกาชาดและมูลนิธิต่างๆ ได้ไปร่วมมือด้วยเป็นอย่างดี ส่วนในท้องที่ของอำเภอนบพิตำและอำเภอลพบุรี อำเภอมัญจาคีรีนั้นเป็นการนำท่วมนามิได้ท่วมบ้านช่องเรือนราษฎร จึงบรรเทาเบาบางไปบ้าง สำหรับการช่วยเหลือในระยะที่ ๒ คือการช่วยเหลือเมื่อน้ำลดแล้ว ทางราชการของจังหวัดได้จัดทำโครงการเสนอคณะกรรมการช่วยเหลือผู้ประสบภัยเพื่อพิจารณาให้ความช่วยเหลือในเรื่องพันธุ์ข้าวปลูกสำหรับใช้ในการทำนาในปีต่อไป นอกจากนี้ในระหว่างที่ยังไม่ได้ลงมือทำนาก็ได้แจกพันธุ์พืชอื่น ๆ ปลูกทดแทนเพื่อให้ได้ผลในระยะสั้น เช่นพันธุ์พืชผักเมล็ดถั่ว เป็นต้น เพื่อให้ราษฎรใช้ปลูกแทนข้าวที่ได้รับความเสียหายในครั้งนั้นไปพลางก่อน ภายหลังที่น้ำลดแล้วส่วนในด้านการป้องกันโรคระบาด ก็ได้ส่งหน่วยแพทย์และอนามัยออกไปฉีดวัคซีน และให้คำแนะนำช่วยเหลือการป้องกันโรคที่จะเกิดขึ้นภายหลังน้ำท่วมซึ่งมีอยู่เป็นธรรมดา นั้น ได้ดำเนินการไปแล้วเหตุการณ์ต่างๆ เท่าที่เป็นไปแล้วนั้น จึงอยู่ในสภาพปกติเรียบร้อย ในขณะนี้ก็ไม่มีอะไรที่เป็นเหตุร้ายแรงซึ่งเป็นระยะเวลาที่พ้นมาเกือบ ๑ ปีแล้ว และทุกอย่างจังหวัดสามารถช่วยตนเองได้และสถานการณ์ก็ได้กลับคืนสู่สภาพปกติแล้ว

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าจะสงวนเวลาของสภาที่สุด ท่านรัฐมนตรีได้ตอบแล้วว่า น้ำท่วมนี้เกิดจากน้ำเอ่อขึ้นในฝั่งลำน้ำชี ซึ่งไหลผ่านจังหวัดขอนแก่น ข้าพเจ้าจึงขอทราบว่ เพื่อป้องกันมิให้แม่น้ำท่วมในโอกาสต่อไปนั้น ทางกระทรวงมหาดไทยได้มีนโยบายที่จะติดต่อกับกรมชลประทาน เพื่อจัดการชลประทานในลำน้ำชี เพื่อมิให้เกิดมีการน้ำท่วมนี้ อีกหรือให้น้ำมีพอดีๆ แก่การที่จะได้ทำนาจะได้ไหม นั้นเป็นประการแรก

ประการที่ ๒ ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า เหตุที่น้ำท่วมนั้นก็เพราะว่าสาเหตุประการหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้รับคำร้องทุกข์ ก็เนื่องจากว่านาในจังหวัดขอนแก่นเป็นนาดำและกึ่งนาดำแล้ว

แล้วน้ำมามันก็มากก็ท่วม หรือไม่เช่นนั้นก็ตันข้าวมันล้นไป ถ้าหากว่าได้ทำนาตามปกติแล้ว น้ำก็จะไม่ท่วม ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่าตามทางกระทรวงมหาดไทยจะติดต่อกับกรมชลประทาน ให้นำเครื่องสูบน้ำเช่นเรือนาหรือว่าเครื่องสูบน้ำใหญ่ ๆ ไปใช้สูบน้ำในหมู่บ้านที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำซีเพื่อให้ได้ทำนา น้ำจะได้ไม่ท่วมอย่างนี้ ท่านจะขัดข้องเพียงใดหรือไม่ ข้าพเจ้าขอถามแค่นี้ ขอถามอีกครั้งเดียวครับ

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): สำหรับเรื่องในการที่เราจะไปบังคับฟ้าบังคับฝนนั้นก็เป็นเรื่องที่ลำบากอยู่ และลำน้ำซีนั้นท่านผู้ถามก็คงได้ทราบดีแล้ว เป็นลำน้ำที่อยู่บนที่ราบสูงและมีร่องลึกมาก ขณะที่ในระยะเวลากฤตแล้ง ก็แห้งขอดจนสามารถที่จะเดินท่องข้ามได้เกือบตลอดลำน้ำ ในเวลาที่หน้าฝน ฝนมาจากเขาก็ท่วมล้น ถ้าปีใดฝนมากผิดปกติ ก็ท่วมฝั่ง ถ้าปีใดเป็นฝนปกติก็ไม่ท่วม ก็เป็นดังนี้โดยตลอดมา แต่ถึงกระไรก็ดีในเรื่องนี้ทางรัฐบาลได้ตั้งกรมการพิจารณาในเรื่องการจัดกักเก็บน้ำที่ลำน้ำซีนี้ไว้ให้เป็นการพอเหมาะแก่การทำนา ซึ่งกำลังดำเนินการอยู่แล้ว สำหรับในเรื่องที่ ๒ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการทำนานั้น แม้แต่จะเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับน้ำท่วมเลย ทางรัฐบาลก็ยินดีรับข้อคิดเห็นของท่านในการที่จะไปพิจารณาช่วยเหลือชาวบ้านในการปลูกข้าวต่อไป

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าขอซักอีกสักนิดเถาะครับ นอกจากน้ำจะท่วมแล้ว ก่อนปีน้ำท่วมนี้ปรากฏว่าราษฎรไม่ได้ทำนาปัญหาที่ว่าจังหวัดขอนแก่นน้ำมีน้ำไม่มีได้ทำนา น้ำมากแล้วก็มากเกินไป มันไม่มีความพอดีหาความพอดียาก เพราะฉะนั้นเมื่อปีใดที่ราษฎรไม่ได้ทำนา เขานำเอาไปจำหน่ายเอง เวลานี้เอามาไปจำหน่ายเองหรือขายฝากผู้อื่น เยอะแยะ ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่า ในเรื่องนี้ทางรัฐบาลมีนโยบายเรื่องที่จะช่วยเหลือราษฎรที่นำเอาไปขายฝากเขาไว้ มันจะหลุดแล้วอย่างนี้ อย่างที่รัฐบาลได้เคยทำในท้องที่จังหวัดชัยภูมินั้นจะมีไหม ข้าพเจ้าจะได้นำชาวบ้านนี้ไปชี้แจงให้ราษฎรทราบจากปากคำของท่านรองนายกรัฐมนตรี ณ บัดนี้ คราวนี้ข้าพเจ้าขอทราบว่า นอกจากนั้นในนาที่น้ำท่วมเหล่านี้ ปรากฏว่าทางอำเภอ ทางอำเภอเมืองก็ดี อำเภอเมืองจัตวาก็ดี อำเภอบ้านไผ่ก็ดี ปรากฏว่าได้จัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ ในอัตราซึ่งสูงขึ้น ลดลงเป็นส่วนน้อย จนถึงกับราษฎรมาร้องทุกข์ อันนี้ทางกระทรวงมหาดไทยจะได้ซักซ้อมความเข้าใจหรือว่าชี้แจงหรือว่าทบทวน

ความเข้าใจ ทบทวนการปฏิบัติไปยังอำเภอเหล่านี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อการข้างหน้าจะได้ไม่ปฏิบัติ
อย่างนี้ จะขัดข้องเพียงใดหรือไม่

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : สำหรับเรื่องการ
ช่วยเหลือชาวนาที่มีหนี้สินมากนั้นเป็นภารกิจที่คณะกรรมการช่วยเหลือชาวนาได้กำลังดำเนินการอยู่
แล้วโดยปกติ แต่เนื่องจากเป็นเรื่องที่นอกเหนือจากที่กระผมได้เตรียมมา เฉพาะแห่งที่
จังหวัดขอนแก่นนั้น จะมีเพียงใดแค่นั้น ก็ไม่สามารถที่จะตอบได้ในวันนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ดี
ในหลักการแล้ว ทางรัฐบาลได้ตั้งโครงการช่วยเหลือชาวนา เกี่ยวกับเรื่องหนี้สิน จำนำ จำนอง
ต่างๆ นี้ โดยมีสินเชื่อทางการเกษตรขึ้นหรือมีธนาคารที่ดินขึ้น ในอนาคตซึ่งกำลังดำเนินการอยู่

สำหรับคำถามข้อที่ ๒ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องภาษีอากรนั้น การประเมินภาษีอากรนั้นเป็น
หลักเกณฑ์ของทางราชการในการเก็บภาษีอากรที่ดินอะไรต่างๆ นั้นมีหลักเกณฑ์อยู่ ทางเจ้าหน้าที่
ต่างๆ นั้นจะทำเก็บเอาตามอำเภอใจไม่เดินตามหลักเกณฑ์นั้นไม่ได้ แต่ถ้าสิ่งใดที่เป็น
การเกินกว่าหลักเกณฑ์หรือว่าเป็นความเดือดร้อนต่อราษฎรแล้ว ทางกระทรวงมหาดไทย
ยินดีรับฟังความคิดเห็นและข้อพิจารณาของท่าน เพื่อไปดำเนินการสอบกับทางจังหวัดเพื่อ
ให้เป็นผลในทางที่ดีต่อประชาชนต่อไป

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : กระทั่งถามว่าลำดับ ๒ ของนายประสงค์ เนื่องจางค์
เรื่องได้วันไม่รับซื้อข้าวโพด ตามกระทรวงเศรษฐกิจการเชิฐกรครับ

นายประสงค์ เนื่องจางค์ (ชลบุรี) : ข้าพเจ้านายประสงค์ เนื่องจางค์ ส.ส. จังหวัด
ชลบุรี ขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจการ ดังต่อไปนี้

เนื่องจากปีนี้ราคาข้าวโพดมีราคาดีทำให้ชาวไร่มีฐานะและรายได้กระเตื้องขึ้น ซึ่งเป็น
ผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ แต่ในระยะหลังไทยมีการค้าระบบโควตาในการจำหน่ายข้าวโพด
ซึ่งมิได้เป็นไปโดยเสรี ได้ส่งผลไปให้ได้วัน ซึ่งเป็นตลาดรับซื้อข้าวโพดแห่งหนึ่งของไทย
เลิกซื้อข้าวโพด และอาจจะกลายเป็นผลสะท้อนอันร้ายแรงไปถึงชาวไร่ของประเทศไทยต้อง
พลอยรับบาปจากการค้านี้ได้ จึงขอเรียนถามว่า

๑. กรมการค้าต่างประเทศซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงได้เคยดำเนินการ
เกี่ยวกับเรื่องนี้ไปอย่างไรหรือไม่

๒. หน้าที่ของกรมการค้า คือการแสวงหาตลาดการค้าในต่างประเทศให้มากยิ่งขึ้น
แต่การที่ตลาดข้าวโพดกลับลดน้อยลงหรือสูญหายไปเป็นประเทศๆ เช่นนี้ กรมนี้มีความ

รับผิดชอบประการใดบ้าง

๓. เพราะเหตุใดได้หัวนจึงปฏิเสธที่จะซื้อข้าวโพดจากไทย รัฐมีวิธปฏิบัติให้ได้หัวนดำเนินการซื้อข้าวโพดจากไทยต่อไปจะได้หรือไม่

๔. ได้หัวนซื้อข้าวโพดจากไทยประมาณปีละเท่าใด และถ้าหากเป็นการแน่นอนที่ได้หัวนเลิกซื้อข้าวโพดจากไทย รัฐมีวิธีหาตลาดที่อื่นใดมาชดเชยอีกหรือไม่ ถ้ามี ประมาณว่าเพิ่มขึ้นเท่าใด และประเทศใดบ้าง

๕. การจัดระบบการค้าทำนองดังกล่าว เป็นผลเสียหายแก่ชาวไร่ข้าวโพดของประเทศ รัฐจะพิจารณายกเลิกระบบผูกขาดและอภิสิทธิ์ ทั้งปล่อยให้การค้าได้ดำเนินไปโดยเสรีจะได้หรือไม่

๖. ชาวไร่ข้าวโพดของประเทศต้องขายพืชผลของตนจากความเหนื่อยยากในราคาที่ตกต่ำ เนื่องมาจากระบบการค้าแบบมีโควตาและอภิสิทธิ์ ซึ่งผู้ค้าไม่มีสิทธิที่จะแสวงหาผลประโยชน์จากชาวไร่โดยไม่เป็นธรรมในลักษณะนี้ รัฐมีวิธีแก้ไขหรือป้องกันโดยมิให้ชาวไร่ต้องกระทบกระเทือนอย่างไร หรือไม่

๗. ทราบว่าระบบเดียวกันนี้ก็ได้อุปนิสัยต่อประเทศญี่ปุ่นด้วย ขอทราบว่าเป็นผลดีหรือผลร้ายต่อการค้าข้าวโพดไทยอย่างไรหรือไม่ และถ้าหากญี่ปุ่นเลิกซื้อข้าวโพดจากไทยโดยหันไปซื้อจากประเทศอื่นเช่นเดียวกันกับได้หัวน รัฐจะดำเนินการแก้ไขอย่างไร การปฏิบัติจนก่อให้เกิดผลเสียหายต่อส่วนรวมนั้น กรมกองใดเป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้น ทางกระทรวงทราบหรือไม่ และจะแก้ไขอย่างไร

นายบุญชนะ อรรถากร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ) : กระผมขอเรียนตอบชี้แจงข้อถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติดังต่อไปนี้

ในหัวเรื่องที่ว่าได้หัวนไม่ซื้อข้าวโพดไทยนั้น กระผมขอเรียนว่าความจริงได้หัวนได้ซื้อข้าวโพดไทยเป็นปริมาณมากกว่าที่เคยซื้อในปีก่อน ๆ ในปี ๒๕๑๐ ซื้อเพียง ๑๓๐,๐๐๐-๑๔๐,๐๐๐ ตันเท่านั้นเอง พอปี ๒๕๑๑ ซื้อถึงเกือบ ๔๐๐,๐๐๐ ตัน ปี ๒๕๑๒ คือปีกลายนี้ซื้อเป็นจำนวนถึง ๔๕๐,๐๐๐ ตันเศษ เพราะฉะนั้นแสดงให้เห็นว่าที่ท่านผู้มีความเกียรตินั้นก็คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริงอยู่เป็นอันมาก และคำถามด่วนเรื่องนี้เป็นคำถามตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๑๒ ซึ่งเวลานั้นก็มีมูลที่น่าสงสัยอยู่มากว่าได้หัวนอาจจะไม่ซื้อข้าวโพดไทย แต่ความจริงหลังจากที่รัฐบาลได้หัวนได้ส่งผู้แทนมาเจรจาติดต่อเพื่อจะทำสัญญาซื้อขายกับเรา

แล้ว และก็ได้ตกลงกันเบื้องต้นแล้วกลับไป พอกลับไปแล้วก็มีการโต้เถียงกันระหว่างพวกใต้หวันด้วยตนเอง คือฝ่ายหนึ่งเป็นเอกชน อีกฝ่ายหนึ่งเป็นรัฐบาล เพราะฉะนั้นสัญญาที่ทำไว้เบื้องต้นเขาก็เลยไม่เซ็น แต่ทั้ง ๆ ที่ไม่เซ็นนั้นก็ปรากฏว่าเราขายข้าวโพดออกไปได้ปริมาณสูงกว่าที่เขาคิดจะซื้อเพียง ๓๐๐,๐๐๐ ตันเสียอีก นี่เป็นข้อเท็จจริงครับ

สำหรับหน้าที่ของกรมการค้าต่างประเทศนั้นก็เป็นอย่างที่ท่านผู้ถามเข้าใจ คือมีหน้าที่ในการที่จะรับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องการหาตลาด การส่งสินค้าไปขายในต่างประเทศ แต่ในทางปฏิบัตินั้นกรมการค้าต่างประเทศได้พยายามร่วมมือกับหน่วยราชการอื่น ๆ เช่น ถ้าเป็นเรื่องข้าวก็ร่วมมือกับคลังสินค้าของรัฐบาล ร่วมมือกับกรมการส่งออกข้าวของรัฐบาล ในการที่จะจำหน่ายข้าวไปต่างประเทศ สำหรับข้าวโพดซึ่งเป็นสินค้าสำคัญของเราในระยะหลัง ๆ นี้เราได้เงินถึงปีละ ๑,๕๐๐-๑,๕๐๐ ล้านบาทนั้น กระผมเห็นว่ามีค่าสำคัญมากเกี่ยวกับเศรษฐกิจของประเทศในการส่งสินค้าออก จึงได้ตั้งกรรมการขึ้นพิจารณาร่วมมือกับกรมการค้าต่างประเทศอีกทีหนึ่ง โดยให้ปลัดกระทรวงเป็นประธานแล้วก็อธิบดีกรมการค้าต่างประเทศก็มาร่วมด้วย โดยวิธีนี้ก็เพื่อจะหาทางที่ให้เราได้ส่งข้าวโพดออกไปมากที่สุดและให้ได้เงินสูงที่สุด เพราะฉะนั้นจึงพยายามใช้วิธีการต่าง ๆ ที่จะดำเนินการดังที่ได้กล่าวแล้ว ในการปฏิบัติการขายข้าวโพดนั้นที่แล้ว ๆ มาบางปีเราก็ใช้วิธีให้ปล่อยโดยเสรีเช่นปี ๒๕๐๔ ปี ๒๕๐๗ เป็นต้น พอเราปล่อยเสรีเขาก็เกิดความเดือดร้อน เพราะเหตุตั้งที่พวกเราทราบกันอยู่โดยทั่วไปแล้วว่า พ่อค้าที่ส่งออกเป็นชาวต่างประเทศ กระผมจึงได้พยายามหาทางที่จะจัดระเบียบคือออร์แกนไนซ์ (organize) ไม่ใช่ไปกำหนดโควตาหรืออะไร ทามิได้ เมื่อเราวางระเบียบขึ้นก็เป็นธรรมดาที่จะต้องมีความเดือดร้อนบ้าง เช่นในปีกลายนี้กระผมวางระเบียบว่าผู้ที่จะส่งออกนั้นขอให้ยื่นความจำนงมา ก็มีผู้ยื่นความจำนงมาเกือบ ๕๐ บริษัท เราก็ให้ ๕๐ บริษัทนี้เป็นผู้ส่งออกได้ตามส่วนตามเกณฑ์ที่คำนวณว่าในปีก่อน ๆ เขาส่งออกเท่าไร แล้วก็ต้องมีหลักฐานมาแสดงด้วยว่าส่งออกเท่าไรด้วย เราจึงคำนวณให้ตามส่วนที่จะมีสิทธิส่งออกในปี ๒๕๑๒ โดยวิธีนี้ บุคคลที่ส่งออกโดยหลักเลี้ยงภาษีสรรพากรก็มีอยู่ในปี ๒๕๑๐-๒๕๑๑ ไม่มีหลักฐานมาแสดง พวกนี้กระทบกระเทือนมากครับ ส่วนผู้ที่ไม่มีหลักฐานมาแสดงว่าได้ส่งออกแล้วก็เสียภาษีให้แก่รัฐบาลโดยสุจริตนั้นไม่เดือดร้อนเลยนะครับ แล้วจำนวนปริมาณข้าวโพดที่ส่งออกในปีกลายก็สูงกว่าปีก่อนถึง ๕,๐๐๐ กว่าตัน อย่างที่กระผมได้เรียนให้ทราบแล้วเมื่อตะกี้

สำหรับคำถามข้อ ๑-๒-๓-๔ กระผมได้รวมตอบไปแล้วรวม ๆ กัน ซึ่งแสดงว่าเราได้ดำเนินการมาอย่างดีที่สุดที่จะทำได้ และเป็นผลดีแก่ประเทศของเราในการที่จะหาเงินตราเข้าประเทศสำหรับสินค้าข้าวโพด เมื่อปีก่อน ๆ เมื่อปีก่อน ๆ นะครับก่อนที่จะจัดระเบียบอย่างที่เราเรียนให้ทราบนี้ ข้าวโพดที่ส่งไปญี่ปุ่นนั้นส่งโดยบริษัทซึ่งเกือบจะเรียกว่าผูกขาดทีเดียว ผู้ส่งออกได้ส่งซื้อข้าวโพดจากบริษัทเดียวถึงประมาณ ๔๐ เปอร์เซนต์ แล้วก็ในจำนวนผู้ส่งออกนั้นยังซื้อข้าวโพดจากบริษัทญี่ปุ่นโดยเฉพาะอีก ๒๕ เปอร์เซนต์อย่างนี้ กระผมคิดว่าถ้าเราจะปล่อยให้วิธีการอย่างนั้นดำเนินการต่อไปก็เท่ากับเป็นการผูกขาด คือหมายความว่าผู้ที่ส่งข้าวโพดออกต่างประเทศได้โดยขายให้แก่ผู้ส่งออกไปญี่ปุ่นนั้น จะมีอยู่เพียงหนึ่งหรือสองบริษัทเท่านั้นเอง ถ้ามีอยู่เพียงหนึ่งหรือสองบริษัทก็จะไปกดราคาข้าวไร่ เพราะฉะนั้นโดยวิธีการใหม่ที่กระผมได้เรียนให้ทราบเมื่อตะกี้นี้ก็หมายความว่าให้ ๔๐-๕๐ บริษัทนี้ ซื้อจากข้าวไร่ได้ทั่วไป เพราะฉะนั้นราคาจึงปรากฏว่า ปีกลายนี้ขึ้นไปสูงกว่าปีก่อน ๆ ถึงบาทละ ๖-๗ บาทถึง ๑๐ บาทก็มี และก็ในระยะหลัง ๆ นี้ขึ้นไปอีก เป็นถึง ๑๕ บาทก็มีนี่แสดงให้เห็นว่าวิธีการที่กระผมได้จัดไปนั้นไม่ใช่ระบบผูกขาดหรืออภิสิทธิ์หามิได้ เป็นการจัดระเบียบให้ดำเนินการไปโดยเรียบง่ายมากที่สุดที่จะมากได้เท่านั้นเอง นี่ก็เป็นคำตอบข้อ ๕ ข้อ ๖ ของท่านผู้มีเกียรติที่ได้ถามแล้ว สำหรับข้อ ๗ ที่เกี่ยวกับญี่ปุ่นนั้น กระผมก็ได้รวม ๆ ตอบมาแล้วว่า เราหาวิธีจัดระเบียบที่จะส่งข้าวโพดไปขายญี่ปุ่นและกวิธีการโดยที่เราดำเนินการมานั้น การส่งข้าวโพดไปญี่ปุ่นตามที่ได้ตกลงกันก็เป็นไปโดยเรียบง่าย ในบางครั้งเราหาข้าวโพดส่งให้เขาไม่ได้ เขาก็เข้าใจเราดี เพราะเราได้พยายามแล้ว ก็แสดงให้เห็นว่าการร่วมมือกับญี่ปุ่นเป็นผลดี สำหรับปีนี้กระผมก็เลยถือโอกาสเรียนให้ท่านผู้มีเกียรติที่ถาม ทราบเสียด้วยว่า คณะกรรมการที่กระผมได้จัดตั้งขึ้นนั้นกำลังพิจารณารายละเอียดอยู่เวลานี้ว่าควรจะดำเนินการอย่างไรต่อไป เพราะปรากฏว่ามีบริษัทชาวอเมริกันเข้ามาอยากจะทำการค้าข้าวโพดด้วย ควรจะให้มีส่วนร่วมด้วยหรือไม่ อันนี้กำลังพิจารณาอยู่กรรมการจะพิจารณากันในรายละเอียดภายในวันนี้ ซึ่งจะได้กำหนดวิธีการขึ้นให้เป็นผลดีที่สุดแก่การค้าของประเทศ ขอขอบคุณครับ

นายประสงค์ เนื่องจางค์ (ชลบุรี) : ก่อนอื่น ผมขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจแทนชาวไร่ข้าวโพด คือระยะตอนที่ปีกลายนี้ ตามที่ท่านได้อ้างว่า ขายข้าวโพดได้นั้นมันย่อมเป็นระยะเวลาหลายเดือนมาแล้ว ซึ่งจากกระทู้ถามของผม ผมขอขอบคุณท่านที่ได้กรุณาสนใจและใส่ใจ เท่าที่ผมทราบในระยะที่เป็นชาวนานี้ที่ผมถามถึงเรื่องระบบ

อภิสัทธีการค้านั้นก็เนื่องจากว่า ได้ทราบข่าวมีบริษัททำสิ่งที่ทำเสียเปรียบโลกอะไรไม่ทราบ
หรือครับ ไปทำกันและกันก็ได้แถมว่าได้มีบริษัทซึ่งยื่นคำร้องมาถึง ๕๐ บริษัทซึ่งก็อาจจะ
เป็นผลดี ผมเกรงอยู่อย่างหนึ่งว่า ถ้าเรากำหนดผู้ซื้อไว้น้อยคนนี่ อาจจะเป็นผลร้ายในการไป
รับซื้อ หรือไปเที่ยวกว้านซื้อข้าวโพดในการกตราคาของชาวไร่ เมื่อท่านรัฐมนตรีได้แก้ไขไป
อย่างนั้น ผมก็ขอขอบคุณแทนชาวไร่ และอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านได้อ้างว่าการหลีกเลี่ยงการภาษีอากร
ของบรรดาพ่อค้ารายเล็ก ๆ นั้น แต่อันที่จริงผมคิดว่าการซื้อและการขายใดก็ตามที่เถอะ
ถ้าหากว่าเรามีผู้ซื้อแต่เพียงน้อยรายนี้ กลับจะเป็นต้นเหตุของการกตราคา ถ้าเราปล่อยให้
ผู้ซื้อ 많 ก็อาจจะเป็นต้นเหตุของการแข่งขันกันซื้อ ก็จะทำให้ชาวไร่พ้นสภาพจากข้อนี้ไปได้
นี่ผมขอฝากไว้เป็นข้อสังเกตด้วย สำหรับเรื่องที่ ถ้าหากว่าที่ท่านได้เรียนต่อสภานี้ว่าทาง
บริษัทอเมริกันจะเข้ามาขอพิจารณาร่วมซื้อข้าวโพดนั้น ผมเห็นว่าถ้าหากการค้าของเราได้
เป็นไปอย่างกว้างขวางและมีแนวทางว่าจะเป็นประโยชน์แก่ชาวไร่ละก็เป็นเรื่องที่สมควร
การค้าใด ๆ ก็ตาม ถ้าหากเราจะได้ผูกมัดให้อยู่ในระบบของคนเพียงไม่กี่คน คือระบบการค้า
อภิสัทธีซึ่งท่านได้แถมแถมว่าไม่เป็นความจริงแล้วนั้น ก็นับว่าเป็นประโยชน์ เพราะฉะนั้นผม
ก็ไม่ติดใจที่จะสอบถามอะไรอีก และเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อปีกลายนี้ ขอขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ รองประธานสภาผู้แทนคนที่ ๑ ผู้ทำการแทนประธาน
สภาผู้แทนได้ลงจากบัลลังก์ชั่วคราว และได้มอบให้รองประธานสภาผู้แทนคนที่ ๒ ทำหน้าที่
เป็นประธานดำเนินการประชุมต่อไป)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ต่อไปกระผมจะอ่านลำดับ ๓ ของคุณทองดี อิศราชีวิน
เรื่องพม่าบุกเข้าเขตน่านน้ำไทย ยึดเรือและจับชาวประมงตามกระทรวงการต่างประเทศ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธานสภาผู้แทนที่เคารพยิ่ง ข้าพเจ้า
ทองดี อิศราชีวิน ส.ส. เชียงใหม่ แห่งพรรคอิสระธรรม ขอตั้งกระทู้ถามถามรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า เมื่อวันที่ ๑๐ เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ นี้ เวลาประมาณ
๒๑.๐๐ นาฬิกา มีเรือรบของพม่าหมายเลข ๔๐๒ แล่นเข้ามาหาและใช้ปืนกลประจำเรือยิงมา
ยังเรือประมงของ นายธงชัย วสุนทราเจียม ชื่อ "ทรัพย์ธงชัย ๒" เป็นจำนวนหลายสิบนัด
เรือประมงดังกล่าว ได้ออกไปลากอวนจับปลาในบริเวณเกาะพยามและเกาะค้างคาวซึ่งอยู่ใน
น่านน้ำของประเทศไทยฝ่ายพม่าได้ยึดเอาเรือพร้อมทั้งลูกเรือ ๕ คนที่ถูกยิงได้รับความ

บาดเจ็บไป ส่วนนายธงชัยเจ้าของเรือรวมทั้งกัปตันเรือและลูกเรืออีก ๓ คน ได้กระโดดลงทะเลว่ายน้ำหนีรอดมาได้และได้ไปแจ้งเหตุเรื่องนี้ต่อ นายจำนงค์ อยู่โพธิ์ นายอำเภอเมืองระนอง เมื่อวันที่ ๑๒ เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ นั้น เมื่อรัฐบาลทราบ ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า รัฐบาลได้ติดต่อเรื่องนี้กับรัฐบาลพม่าไปแล้วประการใดหรือไม่ และรัฐบาลจะช่วยเหลือพวกลูกเรือชาวไทยและจะเรียกค่าเสียหายจากรัฐบาลพม่า ในกรณีนี้หรือไม่อย่างไร

พลโท แสง เสนาณรงค์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงในสำนักนายกรัฐมนตรี รักษาการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : รัฐบาลขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกดังต่อไปนี้ รัฐบาลได้รับรายงานจากกระทรวงมหาดไทยว่าเรือประมงอวนลาก “ทรัพย์ธงชัย ๒” ซึ่งได้ไปทำการจับปลาอยู่บริเวณน่านน้ำไทยติดต่อกับน่านน้ำพม่า ระหว่างเกาะพยามและเกาะค้างคาว จังหวัดระนอง ถูกเรือรบพม่าทำการจับกุมไปพร้อมกับลูกเรือ ๗ คนหนีมาได้ ๓ คน ทั้งนี้โดยพม่า ทหารพม่าอาจจะเข้าใจผิดว่าเป็นเขตของพม่า เหตุการณ์เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๒ คือปีที่แล้ว เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้รัฐบาลได้ให้ความช่วยเหลือชาวประมงไทยอย่างเต็มที่ ทุกครั้งที่ทราบว่ามีเรือประมงไทยถูกจับ ถูกพม่าจับไป ทางสถานอัครราชทูต ณ กรุงย่างกุ้งและคณะกรรมการชายแดนทั่วไปไทย-พม่าซึ่งได้ตั้งขึ้นมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๗ และเจ้าหน้าที่อำเภอเมืองระนอง ในฐานะกรรมการชายแดนระดับอำเภอ ก็ได้ติดต่อกับฝ่ายพม่าเพื่อสอบถามข้อเท็จจริง และถ้าชาวประมงได้กระทำความผิดจริงในเขตน่านน้ำพม่าก็ได้ขอให้ฝ่ายพม่าลดหย่อนผ่อนโทษและช่วยเหลือคนไทยเหล่านั้นด้วยดีตลอดมา สำหรับในกรณีเรือทรัพย์ธงชัย ๒ นี้ ก็ได้ดำเนินการช่วยเหลือเช่นเดียวกับที่ได้ดำเนินไปในกรณีที่ผ่านมาแล้ว และได้ขอให้ฝ่ายพม่าเร่งจัดการดำเนินคดีกับชาวประมงที่ถูกคุมขังอยู่ในขณะนี้ให้รวดเร็วยิ่งขึ้น เวลานี้ก็รอฟังผลรายงานอยู่แต่อย่างไรก็ดี เจ้าหน้าที่พม่าก็ได้ให้คำชี้แจงรับรองว่า ได้ให้การปฏิบัติอย่างดีที่สุดแก่ชาวประมงไทยที่ถูกจับกุมอยู่แล้ว เป็นต้นว่าได้รับการพิจารณาคดีปลดปล่อยโดยเร็ว พวกที่มีความผิดรุนแรงถูกลงโทษคุมขังก็ได้รับการปฏิบัติต่อดี ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ หรือเจ็บป่วยก็ได้รับการรักษาที่ดีที่สุดเท่าที่เจ้าหน้าที่พม่าจะกระทำได้ สำหรับข้อที่ท่านถามว่า รัฐบาลไทยจะเรียกร้องค่าเสียหายในกรณีนี้หรือไม่อย่างใดนั้น จากผลการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทย ก็ปรากฏว่าเรายังไม่มีหลักฐานยืนยันได้แน่นอนว่า เรือทรัพย์ธงชัย ๒ ซึ่งถูกพม่าจับในน่านน้ำอาณาเขตไทยนั้น จับในน่านน้ำอาณาเขตไทย จึงเป็นการยากที่จะเรียกร้องค่าเสียหายจากรัฐบาลพม่าขณะนี้ก็รอรายงานอยู่

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอซักถาม ขบวนการรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ในสำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งมาตอบแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในวันนี้ เป็นครั้งที่ ๑ ท่านยอมรับโดยตรงแล้วว่า เจ้าหน้าที่ฝ่ายพม่านั้นได้จับเอาคนไทยไปจริง เจ้าของเรือทรัพย์ธงชัย ๒ นั้นว่าเป็นความจริงและผู้ที่ถูกจับไปนั้นก็ได้รับการปฏิบัติโดยดีนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านอาจจะฟังรายงานคลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงก็ได้ เมื่อประมาณ ๒ เดือนก่อน เท่าที่ข้าพเจ้าไปจังหวัดภูเก็ต ไปกับเพื่อนสมาชิกจังหวัดภูเก็ตด้วยกันนั้น ข้าพเจ้าก็สืบทราบ มาว่า คนไทยยังได้รับความเดือดร้อนทุกข์ทรมานอยู่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนถาม ว่าคนไทยที่ถูกจับไปทั้งหมดเวลานี้ นอกจากกรณีของนายธงชัย แล้วยังมีคนไทยอื่นๆใหม่ ทั้งหมดด้วยกันประมาณสักกี่คนที่ยังถูกขังอยู่ในคุกพม่า นั้น และได้รับการปฏิบัติเยี่ยงยา ราชาก็ไม่ดี ท่านประธานที่เคารพ นี่ท่านฟังแต่รายงานข้อเท็จจริง คลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนถามว่า ท่านจะริบเร่งจัดการสืบสวนและ สอบสวนประการใดหรือไม่ เรื่องนี้เป็นการรีบด่วนด้วย และอีกประการหนึ่งที่ท่านบอกว่า ทหารพม่าอาจจะเข้าใจผิดว่าเป็นเขตน่านน้ำของพม่า นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าท่านไปกล่าวอย่างนี้ เป็นคล้ายๆ กับว่า ท่านไปเห็นใจพม่า ประเทศใดก็ตามเขาแบ่งเขตอยู่แล้ว เขตทะเลเท่าไรๆ ก็ย่อมรู้อย่างนี้เป็นต้นนั้น ข้าพเจ้าอยากจะขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ท่านจะริบเร่งจัดการโดยด่วน ประการใด ช่วยเหลือคนไทยเหล่านี้และนอกจากที่ท่านบอกว่าเรือธงชัย ๒ ไม่ได้ได้รับความ เสียหายไม่เป็นความจริง เจ้าของยืนยันกับข้าพเจ้าได้รับความเสียหายด้วย ที่ถูกพม่ายิง อย่างนี้จะจัดการโดยด่วนประการใดหรือไม่ ข้าพเจ้าขอซักถามเป็นครั้งที่ ๑ ก่อน

พลโท แสง เสนาณรงค์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงในสำนักนายกรัฐมนตรี รักษาการแทน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ที่ท่านถามว่าเราได้ดำเนินการอย่างไรนั้น ทาง รัฐบาลเราได้ดำเนินการอย่างเร่งด่วน โดยให้เอกอัครราชทูตของเราที่นครย่างกุ้งได้ดำเนินการ ติดตามเรื่องนี้โดยด่วน และเท่าที่ทราบมาตามที่ได้รายงานมาว่า จำนวนรายละเอียดเกี่ยวกับ คนไทยที่ถูกจับและคุมขังอยู่ในขณะนี้ ปลัดกระทรวงการต่างประเทศพม่า ได้แจ้งให้เอกอัครราชทูต ทราบว่า เมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ ศกนี้ มีคนไทยถูกคุมขังอยู่ในพม่าทั้งหมด ๖๗ คน โดยมี ผู้ที่ถูกตัดสินคดีไปแล้ว ๘ คน และอยู่ในระหว่างการควบคุมตั้ง ๕๙ คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้คุม เรือและลูกเรือซึ่งได้เข้าไปลักลอบจับปลาในน่านน้ำอาณาเขตพม่า สำหรับที่ท่านบอกว่า การที่ เราจะเป็นฝ่ายผิดหรือฝ่ายถูกนั้น ที่ในทางสืบสวนและจากรายงานนั้น ปรากฏว่าการที่จะ

สืบสวนข้อเท็จจริงในน่านน้ำ โดยเฉพาะน่านน้ำซึ่งตอกันนั้น กระทำได้ลำบากมาก และโดยเฉพาะ เหตุการณ์เกิดขึ้นในเวลากลางคืน และก็นอกนั้นก็ปรากฏว่าทางฝ่ายชาวประมงไทยเราก็ไม่มีความรู้ในเรื่องแผนที่ตื้นลึก และทางพม่าเขาอ้างว่า เขามีที่จะต้องกวาดขันอย่างนี้มาก ก็เพราะ ปรากฏว่าบางครั้งก็มีเรือลักลอบขนอาวุธไปจากทางฝั่งเรา อ้ายนี่ก็เป็นการที่กล่าวซึ่งกันและกันนี้ หลักฐานต่าง ๆ มันยืนยันยังไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตามในทางการเจรจา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะกรรมการชายแดนทั่วไประหว่างไทย-พม่า ซึ่งตั้งขึ้นนี้เราก็มีการปรึกษาหารือกันอยู่เสมอ เพื่อจะพยายามหาทางขจัดปัญหาข้อขัดแย้งต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในปัญหาชายแดนนี้เท่าที่จะให้ได้ผลดีที่สุด เพื่อมุ่งถึงการรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศเพื่อนบ้านของเรา ขณะนี้ อันนี้ก็เป็นเรื่องที่ทางฝ่ายรัฐบาลได้ดำเนินการอยู่โดยเร่งด่วน ไม่ได้นิ่งนอนใจประการใด และเวลานี้ก็คอยผลการทำรายงานจากทางเอกอัครราชทูตของเราทางนครย่างกุ้งอยู่ตลอดเวลา

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอซักถามท่านรัฐมนตรีว่าการในสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นครั้งที่ ๒ ความจริงท่านประธาน กระทั่งข้าพเจ้าตั้งยื่นต่อประธานสภา มาเมื่อวันที่ ๒๑ เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ และเหตุเกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ ๑๐ เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ ถ้ามาจนถึงวันนี้เป็นเวลานานตั้ง ๘ เดือน กับ ๒๒ วัน เหตุเกิดขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุใด เจ้าหน้าที่ของท่านที่ไปรับเร่งเจรจาสืบสวนสอบสวนอะไรนั้น ท่านทำด่วนเมื่อไร ทำไมไม่รีบด่วน อ้ายนี้ตั้ง ๘ เดือน กับ ๒๒ วัน ท่านจะทราบพวกคนไทยให้ไปอยู่ในคุกพม่า กระนั้นหรือ ท่านต้องรีบจัดแจงวันนี้ ควรจะวิหุไปวันนี้จะได้ไหม รีบชิครับอย่าลืมนคนไทย เชื้อชาติไทย สัญชาติไทยไปถูกคนต่างด้าวทำร้ายต่างแดน มาบีบบังคับกดขี่ข่มเหงอย่างนี้เป็นต้น ท่านประธานที่เคารพ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอยืนยันเอาคำพูดของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงในสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าท่านจะรีบเร่งสั่งวิหุโดยด่วนวันนี้จะได้ไหม หลังจากเลิกประชุมนี้แล้ว ขอให้รีบจัดการโดยด่วน อ้ายนี้ ๘ เดือนกับ ๒๒ วัน ท่านประธานไม่ใช่ของสนุกนะ เพราะฉะนั้นขอความกรุณาท่านได้โปรดยืนยันว่าสั่งไปวันนี้

พลโท แสง เสนาณรงค์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงในสำนักนายกรัฐมนตรีรักษาการ แทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ขอประทานโทษครับ ได้สั่งไปแล้วตั้งแต่เมื่อวานแล้วครับ ก่อนที่ท่านถามจะให้ตอบมาโดยเร็วให้ได้ผลอย่างไรครับ . แล้วก็เรื่องนี้ ไม่ได้นิ่งนอนใจจริง ๆ ครับ เอกอัครราชทูตเราได้ดำเนินการ นอกจากจะติดตามเรื่องนี้แล้ว เพราะว่ามันเกี่ยวกับหลักฐานข้อเท็จจริงครับ ฝ่ายเขาก็ว่าของเขาถูก เราก็ว่าของเราถูก นี่

เรื่องนี้ต้องขอความเห็นใจด้วย แต่ว่าอย่างไรก็ตามทางสถานทูตของเราก็ได้แสดงความประสงค์ที่จะส่งเจ้าหน้าที่สถานเอกอัครราชทูตไปสอบถามชาวประมงที่ถูกคุมขังเพื่อหารายละเอียดเพิ่มเติม โดยเฉพาะเกี่ยวกับนายทุนที่สนับสนุนเรือประมงเหล่านี้ ทั้งนี้อาจเป็นประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยในการหาทางป้องกันมิให้เรือประมงเข้าไปลักลอบจับปลาในเขตเขา เพื่อป้องกันไม่ให้มีเรื่องขึ้น เราไม่ได้นั่งนอนใจครับ ทำอย่างเร่งด่วนที่สุด วิทยุติดต่อกันอยู่ตลอดเวลาครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่): ได้ฟังท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสำนักนายกรัฐมนตรีตอบ ข้าพเจ้าก็รู้สึกพอใจมาก แต่ทั้งนี้ขอรับรองอีกครั้งหนึ่งว่าท่านส่งไปทางเจ้าหน้าที่ของท่านให้ปฏิบัติให้เสร็จสิ้นภายในกี่วัน ภายใน ๓ วัน หรือ ๗ วัน หรือ ๓ เดือน หรือ ๓ ปี ขอให้ท่านตอบให้ชัดเจนหน่อย นี่เป็นครั้งสุดท้ายข้าพเจ้าขอซักค้าน ๆ

พลโท แสวง เสนาณรงค์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงในสำนักนายกรัฐมนตรี รักษาการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ): คำสั่งนี้เราสั่งพวกเราได้ แต่ไปสั่งพม่าเขาก็ลำบากหน่อย ขอขอบคุณครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน: ต่อไปกระทู้ถามด่วนลำดับ ๔ ของ คุณชุมพล มณีเนตร นโยบายและการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่กระทรวงคมนาคม กรมกระทรวงคมนาคม

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา): กระผมชุมพล มณีเนตร ส.ส. ฉะเชิงเทรา ก็อยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคมก่อนว่า กระทู้นี้ท่านจะเลื่อนหรือว่าท่านจะตอบกระผมครับ ท่านรัฐมนตรีครับ ท่านจะเลื่อนหรือท่านจะตอบกระผมครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน: ถามไปก่อนครับ

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามด่วน กรมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ดังต่อไปนี้

๑. กระทรวงคมนาคมได้ริเริ่มตั้งโครงการ เทมโปรารี ซิตี้ แอร์ เทอมินอล (Temporary City Air Terminal) เพื่อประโยชน์อย่างไรใครเป็นผู้สั่งริเริ่ม ซึ่งจะต้องทำให้เงินของชาติหมดเปลืองไปโดยไม่จำเป็น และกรมเจ้าท่าได้ดำเนินการสร้างเขื่อนที่ยังไม่เสร็จมีที่ใดบ้าง มีความเป็นมาอย่างไร เมื่อใดเสร็จ ถ้าไม่เสร็จท่านจะสั่งให้เลิกเสียจะได้หรือไม่

๒. เหตุใดท่านจึงดำเนินการขออนุญาตให้บริษัททอมมีทาร์เข้าไปใช้สถานที่ของกรมการสัตว์ทหารบก

พลเรือตรี ชลี สินธุโสภณ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม) : กระทรวงคมนาคมตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกสภาผู้แทนผู้มีเกียรติ ตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

ข้อ ๑. กระทรวงคมนาคมได้เริ่มพิจารณาการจัดตั้งเทมโปรารี ซิตี้ แอร์ เทมินอล (Temperary City Air Terminal) ขึ้นในระหว่างที่มีการปรับปรุงท่าอากาศยานดอนเมือง เพราะเห็นว่าจะเป็นการบรรเทาความแออัดและอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เดินทาง นอกจากนี้ยังเป็นทดลองดูว่าการจัดตั้งเทมโปรารี ซิตี้ แอร์ เทมินอล (Temperary City Air Terminal) จะได้ผลเพียงไรหรือไม่ ถ้าได้ผลก็จะเป็นทางสนับสนุนการจัดตั้ง ซิตี้ แอร์ เทมินอล (City Air Terminal) การต่อไป แต่อย่างไรก็ดีกระทรวงคมนาคมยังมิได้มีโครงการจัดตั้งเทมโปรารี ซิตี้ แอร์ เทมินอล (Temperary City Air Terminal) ในขณะนี้แต่ประการใด เพียงแต่มีการปรึกษาหารือในระดับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเท่านั้น หากจะมีการจัดตั้งเทมโปรารี ซิตี้ แอร์ เทมินอล (Temperary City Air Terminal) ก็คาดว่าจะให้เปิดประมูลทั่วไปตามสเปคซิฟิเคชัน (specification) โดยที่ไม่จำเป็นต้องใช้เงินของรัฐบาลแต่อย่างใดนั้นข้อหนึ่ง

ที่นี้ในส่วนที่เกี่ยวกับกรมเจ้าท่า ขอตอบว่ากรมเจ้าท่าได้ดำเนินการสร้างเขื่อนยังไม่เสร็จที่จังหวัดสงขลานั้น มีความเป็นมาดังนี้ คือ

ข้อ ๑. กรมเจ้าท่าได้ทำสัญญากับบริษัทจินดาก่อสร้าง จำกัด ซึ่งเป็นผู้เสนอราคาต่ำสุดในการก่อสร้างเขื่อนกันคลื่นยาว ๗๖๐ เมตร กับอาคารบ้านพักโรงงาน และที่ทำการเป็นเงิน ๑๐,๗๓๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๑๐ กำหนดเวลา ๔๕๐ วัน ภายในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๒

ข้อ ๒. กรมเจ้าท่ารายงานขอเปลี่ยนแปลงรายการก่อสร้างจากคอนกรีตสแล็บ (Concrete Slab) เป็นสตีล ชีท ไพล์ (Steel Sheet Pile) โดยมีเหตุผลว่าการสร้างเขื่อนแบบสตีล ชีท ไพล์ (Steel Sheet Pile) จะมีผลในทางความมั่นคงแข็งแรงกว่า และเป็นแบบมาตรฐานในการใช้สร้างเขื่อนระดับน้ำลึกไม่เกิน ๑๐ เมตรทั่วๆ ไป เป็นการเปลี่ยนรายการเป็นแบบสตีล ชีท ไพล์ (Steel Sheet Pile) นี้ ดอกเตอร์ ชัย มุกตพันธ์ คาสตราจารย์หัวหน้าแผนกวิศวกรรมโยธา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และออฟฟิศเชอร์ อิน ชาร์จ คอนสตรัคชัน (Officer in Charge Construction) ที่เราพูดกันว่า โอไอซีซี (OICC) ก็ได้รับรองแล้วว่าเป็นแบบที่มีความมั่นคงแข็งแรงกว่าแบบคอนกรีตสแล็บ (Concrete Slab) ผู้รับจ้างก็ไม่ขัดข้องในการเปลี่ยนแปลงรายการ และไม่คิดค่าจ้างเพิ่ม แต่ขอต่ออายุสัญญาก่อสร้างออกไปถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน

๒๕๑๒ กระทรวงคมนาคมได้พิจารณาเห็นว่า เมื่อทางราชการไม่ต้องจ่ายเงินเพิ่มขึ้น และผลในอนาคตก็ดีกว่า จึงอนุมัติให้เปลี่ยนแปลงรายการได้ การสั่งเลิกในขณะนี้ไม่มีเหตุผลอันสมควร เพราะผู้รับจ้างได้ก่อสร้างมาเป็นเวลานาน และงานก็จะแล้วเสร็จในเดือนกันยายน ๒๕๑๓ นี้ ส่วนการก่อสร้างล่าช้าก็จะดำเนินการปรับตามสัญญาต่อไป

ที่นี้อีกข้อหนึ่ง ขอเรียนว่า กระทรวงคมนาคมมิได้ดำเนินการขออนุญาตให้ทอมมีทัวร์เข้าไปใช้สถานที่ของกรมการสัตว์ทหารบก

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : เรื่องเขื่อนสงขลานั้น กระผมติดใจมาก เพราะว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบและรายการ ทำให้เงินของประเทศชาติเสียหาย ก็เป็นเวลาว่างเลยมาเป็นนานแล้ว ท่านรับปากได้แน่นอนหรือว่าเดือนกันยายนนี้จะเสร็จ นี่เป็นประเด็นหนึ่ง

ประเด็นที่ ๒ ท่านปรับตามสัญญาจริงหรือไม่

และประเด็นที่ ๓ ที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม ตอบกระผมนั้น ไม่ตรงนัก เพราะว่าเดิมบริษัทมหาสมุทรปราการเป็นผู้ได้รับเหมาก่อสร้างรายนี้ แล้วไปช่วงงานกันอีกเป็นทอดๆ ในเมื่อกรมเจ้าท่าปฏิบัติงานผิดพลาดเช่นนี้แล้ว ก็ว่าพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเองก็ไม่อยากจะกระแนะกระแหนท่านหรอกครับ กระผมเคยพารถเมลไปร้องทุกข์ท่านถึง ๘ เดือน ไม่ได้ความ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ยังไม่ทราบเลยว่า ผลปฏิบัติการของท่านเป็นอย่างไร วัดโคศกามาดีไหมครับ ที่ท่านควรจะไปอยู่ไม่ใช่ท่านควรที่จะมาทำงานเพื่อประชาชนและประเทศชาติเช่นนั้น ขอประทานครับ กระผมชักเลยว่า กราบเรียนถามท่านเลยละครับว่า ท่านจะลงโทษสถานใดต่อเจ้าหน้าที่ของกรมเจ้าท่าผู้ดำเนินการในเรื่องนี้ ซึ่งเป็นความเสียหายต่อส่วนรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจ่ายเงินล่วงหน้านั้น อาศัยอำนาจอะไรครับที่จ่ายเงินให้กับผู้รับเหมาไปก่อนจนกระทั่งเงินจวนหมดแล้ว เหลือเงินอีกไม่เท่าไร แล้วก็ถึงมาเปลี่ยนแปลงรายการสัญญา หรือว่าถ้าท่านไม่รับว่าจ่ายเงินไปก่อน กระผมมีหลักฐานครับ นี่เป็นเรื่องของเขื่อน เจ้าท่านะครับ ส่วนเหมไปรษณีย์ ซิตี้ แอร์ เทมินอล (Temporary City Air Terminal) นั้น ท่านรัฐมนตรีรับกับกระผมโดยตรงเลยว่า เป็นการดำเนินงานที่ผิดพลาดเสื่อมเสียชื่อเสียงต่อประเทศชาติอย่างมากมาย เพราะว่าการประชุมแต่ละครั้ง กระผมมีรายงานการประชุมหน่วยไออาร์ตา บริษัทสายการบินทั่วโลกไม่เห็นด้วย ไม่ใช่ว่าท่านจะลองทำเขาไม่เห็นด้วยไม่เห็นด้วยครับ แล้วเขาประณามการคอร์รัปชันต่างๆ ว่านี่ทำขึ้นเพื่อจะต้องการให้ผู้โดยสารนี้จะต้องนั่งผ่านบริษัททอมมีทัวร์ใช่ไหมครับ ถ้าเลิกท่านก็รับปากว่าเลิก ถ้ายังไม่เลิกก็พูดว่า

ยังไม่เลิก แต่ที่เลิกไปนะไม่ใช่เลิกเพราะว่ากระทรวงคมนาคมต้องการเลิก หน่วยโออาร์ตา
 ครับ บริษัทสายการบินต่างประเทศไม่เห็นชอบด้วย ถึงจำเป็นต้องเลิกที่นี้ที่กรมการสัตว์
 ทหารบกนะครับ เป็นที่ของรัฐบาล คือเป็นที่หลวง ถ้าหากว่าทางกระทรวงคมนาคมไม่ดำเนินการขอ
 อนุญาตให้แล้ว ก็รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมนั่นแหละ ท่านเป็นผู้ขออนุญาตเอง
 ใช้ใหม่ครับ

พลเรือตรี ชลี สินธุโสภณ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม): กระผมรู้สึกว่
 คำถามนี้น่าจะตอบเป็นข้อ ๆ ทุกข้อ แต่มันมีอีกข้อ กระผมขอประทานกราบเรียนแล้วว่า
 มันนอกข้อในเรื่องที่ถามนี้ ซึ่งเกี่ยวกับตัวกระผมว่าควรจะไปโศกการาม หรืออะไรก็แล้วแต่
 ท่านจะวินิจฉัยดู

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน: นั้นมันนอกประเด็นไปครับ ไม่ต้องตอบ

พลเรือตรี ชลี สินธุโสภณ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม): ครับ ที่นี้ก็
 ขอประทานอนุญาตตอบแต่เฉพาะเรื่องที่อยู่ในประเด็นที่ถาม เพราะมีการสลับซับซ้อน
 สับสนกับ ตอบคราวแรกกระผมก็ตอบในเรื่องเกี่ยวกับแอร์ ซิตี้ เทอมินอล (Air City Terminal)
 ตามลำดับ แล้วก็ในคำถามครั้งที่ ๑ นี้เอาแอร์ ซิตี้ เทอมินอล (Air City Terminal) ไว้ข้างท้าย
 กระผมขอประทานอนุญาตตอบแอร์ ซิตี้ เทอมินอล (Air City Terminal) เสียก่อนแล้วถึง
 จะตอบเรื่องกรมเจ้าท่านะครับ ที่นี้เกี่ยวกับแอร์ ซิตี้ เทอมินอล (Air City Terminal) นี้เกี่ยวกับ
 ทอมมีฮาร์วีย์ เกี่ยวกันจริงหรือไม่จริงอะไรนั้น กระผมขอกราบเรียนว่าผู้ถามรู้มากไปกว่ากระผม
 ผู้ปฏิบัติ ที่ว่ามีอะไรต่ออะไรนั้น กระผมขอประทานว่ากระผมไม่ทราบ ก็ทราบแต่เท่าที่ตอบ
 ส่วนทางบริษัทแอร์ไลน์ (Air Line) ที่จะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยนั้น นั้นเป็นปริกาหารหรือ
 กันในขั้นต้น เพราะว่าทำอะไรในโครงการเช่นนี้เราต้องอาศัยบรรดาผู้ให้บริการของเรา
 ถ้าบริษัทแอร์ไลน์ (Air Line) ต่าง ๆ เห็นว่ามันไม่เหมาะสม เราก็มาพิจารณาว่าเราจะทำ
 หรือไม่ทำนั้นเป็นของธรรมดา ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมาชี้แจงอะไรโดยละเอียด เพราะว่า
 จะตกลงใจทำอะไรนั้น ข้อมูลต่าง ๆ ก็มี ที่นี้ส่วนที่กรมการสัตว์ทหารบก ที่ใครไปเจรจาอะไร
 เบื้องหลังนั้น ไม่มีเรื่องราวอะไรที่จะทราบได้ เพราะฉะนั้นยังไม่ได้ไปขอ ไม่มีหลักฐานทาง
 ผู้ถามจะรู้เรื่องดีกว่ากระผมก็เป็นเรื่องของผู้ถาม แต่ผู้ตอบไม่รับทราบ ที่นี้ประเด็นต่อไป
 ขอประทานชี้แจง ถามหลายข้อต่อ ๆ มาเกี่ยวกับกรมเจ้าท่าว่าจะมีการเสียหายแก่รัฐ รัฐจะ
 ต้องจ่ายเงินจ่ายทอง กระผมก็ได้กราบเรียนแล้วว่ารายนี้ไม่ได้เพิ่มเงินรายจ่ายแต่ประการใด

งบประมาณที่ตั้งไว้สำหรับงานนี้ ๑๐,๗๓๐,๐๐๐ บาท ก็คงเป็นไปตามเดิม แต่ว่าของที่ได้นั้น ดีกว่าเก่า แทนที่จะเป็นคอนกรีตสแล็บ (Concrete Slab) เป็นสตีล ชีท ไพล์ (Steel Sheet Pile) เหมาะสมกับที่จะใช้ใต้น้ำลึกไม่เกิน ๑๐ เมตรดีกว่ากัน ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีการลงโทษหรือ จึงไม่มีการถือว่าเป็นการปฏิบัติผิด แล้วก็การจะปฏิบัติตามสัญญานั้นก็มีเงื่อนไขผูกมัดอันชัดเจนแล้ว เวลานั้นผลงานนั้นก็ได้นำเงินไป เพราะฉะนั้นเพื่อคลายความกังวลของท่านผู้ที่ควบคุม การบริหารงานของกระทรวงคมนาคม กระผมขอประทานกราบเรียนว่ากระผมมีหลักฐาน ที่จะชี้แจงให้ท่านสมาชิกได้เห็นแก่ตา ได้มีรูปถ่ายมาให้เห็นว่าการสร้างท่าเชื่อมสงขลา นั้น เวลานั้นไปแค่นี้ ขอประทานอนุญาตว่าได้ไปถ่ายรูปมา เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายนนี้เองว่างาน ก่อสร้างนี้ได้เป็นอย่างไร นี่ขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายได้โปรดกรุณาดู ไม่ได้นำมาเรียนด้วย มดเท็จ หรือได้อะไร หรืออย่างที่ท่านว่า กระทรวงคมนาคมปฏิบัติงานมีการสำรวจและติดตาม ผลงานได้ไปตรวจ และมีแผนที่มีการสำรวจติดตามมา ทุกกระยะนี้ในวันที่ ๒๔ มิถุนายน เป็นอย่างนี้ แล้วสัญญาว่าจะเสร็จภายในกันยายนนี้ ที่นี้ถ้าหากเขาผิดสัญญาไปเราก็ปรับเขา นี่กระผมขอประทานกราบเรียนว่าเป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นผู้ถามจะมีความข้องใจอะไรอื่น ในข้อละเอียดปลีกย่อยในการบังคับบัญชาว่าจะลงโทษเขาอย่างไรอะไรอย่างไรรั้นกระผม ขอประทานกราบเรียนว่า เรายังไม่เห็นมีความผิดอะไรที่จะไปลงโทษผู้อยู่ในบังคับบัญชา ถ้าหากว่าได้ปฏิบัติไปชอบ แต่ผลงานนั้นได้เกิดตามที่ได้มา

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ท่านรัฐมนตรีก็ว่ากระผมนี้ว่ารู้มาก ก็พอรู้ ๆ คง จะไม่เท่าท่านหรอกครับ เพราะว่าท่านมีเครื่องมือเครื่องมือมีลูกน้อง ลูกศิษย์ลูกหามากมาย

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอาละครับ ถ้ามเลยครับ

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ครับ โครงการถมโปรวรี (temporary) นี้ท่าน ไม่ได้ตอบกระผมครับ ไม่ได้ตอบว่าท่านเลิกแล้วหรือไม่ขอทราบว่าเลิกไหม ก็ถ้าไม่เลิกมัน จะได้สักที่สืบสานครับในโครงการอันนี้ ที่นี้ก็เรื่องของกรมเจ้าท่า กระผมเรียนถามท่าน รัฐมนตรีว่าการจ่ายเงินล่วงหน้านั้น ท่านมีอำนาจอะไรที่ส่งจ่ายเงินไปก่อนล่วงหน้า ในเมื่อ ผลงานมันยังไม่เสร็จ ท่านไม่ได้ตอบกระผมประเด็นนี้ครับ ท่านเพียงแต่บอกว่างานก็มา อย่างนี้ ๆ การที่จะจ่ายเงินล่วงหน้า กระผมขอขอร้องท่านก่อนได้ไหมครับ โดยไม่ต้องเสียค่า ดอกเบี้ยหรืออะไรนั้น นี่แหละครับเป็นการปฏิบัติงานที่ผิดพลาด ไม่ใช่ว่าไม่มีความผิด เป็น ความผิดที่เกิดขึ้นแล้วครับ ถ้ามท่านผู้แทนภาคใต้ จังหวัดสงขลาถูกก็พอจะรู้เรื่อง เพราะว่า

เรื่องนี้ก็มีกระตุ้เข้าสภามา โดยผู้แทนสงขลานั้นนำเข้ามาแต่ว่ากระผมได้มีโอกาสมาพูดเสียก่อน เป็นอย่างนั้นครับ ที่นี้ก็พูดถึง ทอมมีทัวร์ ท่านก็ไม่ตอบกระผม ท่านไม่ได้ตอบกระผมเลย ครับ และน่าอับอายไหมครับ ทั่วโลกเขาประณาม วุฒิสมาชิกสหรัฐอเมริกาบอกว่าปีหนึ่งเอา เขามา ๔๐๐ ล้านบาท ใครเอาของเขาไปครับ ๔๐๐ ล้านบาทนี้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ถามเลยครับ ถามเลย ชี้แจงประกอบนิดหน่อย ก็ถามเถอะครับ

นายชุมพล มณีเนตร (จะเข้เกร): ก็ถามอย่างไรครับ ถามว่าใครเอาของเขาไป ครับ ๔๐๐ ล้านบาท ใครหนูล้างบริษัทนี้และมีอำนาจอะไรที่จะไปใช้สถานที่ของกรมการสัตว์ ทหารบก เอกชนหรือคนอื่นจะเข้าบ้างได้ไหมครับ

พลเรือตรี ชลี สินธุโสภณ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม): เมื่อท่านสมาชิก ยังอยากจะให้ตอบเรื่อง ทอมมีทัวร์ว่าเล็กหรือไม่เล็กเวลานี้เขายังไม่ได้ทำอะไร ไม่ได้ดำเนินการ อะไรลงไป ถึงจะบอกว่าเล็ก ก็เป็นการศึกษาเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นมันอยู่ในสิทธิในหน้าที่ ของกระทรวงที่จะทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ ดูและยังไม่ได้ลงมือทำอะไรเลย แต่ในเวลา เดียวกันนั้น ทางกระทรวงได้เร่งรัดปรับปรุงท่าอากาศยานกรุงเทพฯ กำลังก่อสร้างอยู่ กำลัง ดำเนินการอยู่ ซึ่งท่านก็เห็น คือไม่มีอะไรที่จะตอบว่าเล็กหรือไม่เล็ก เพราะว่ายังไม่ได้ลงมือ การศึกษางานภายในของกระทรวงนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดาสามัญที่พึงปฏิบัติอยู่ ที่นี้กระผมจึง ขอประทานกราบเรียนว่า คือท่านรู้เรื่องดีกว่ากระทรวง กระผมก็ยอมจำนน ที่นี้ในส่วนที่ การจ่ายเงินล่วงหน้าเกี่ยวกับกรมเจ้าท่า นั้น เราก็ได้มาตรวจสอบดู ได้ดูผลของงานเป็น ชั้น ๆ และสิทธิที่จ่ายเมื่อหากว่าจ่ายไปเกิน เราก็มีการค้ำประกัน มีธนาคารค้ำประกัน มีอะไรค้ำประกันเป็นหลักฐาน และเงินที่เหลืออยู่อีกจำนวนหนึ่งก็อยู่ในมือเราเวลานี้ และ งานที่ได้กราบเรียนต่อที่ประชุมแล้วว่า มันก้าวหน้าไปแค่ไหน ก็มีรูปภาพให้เห็น กระผมก็ หมดปัญหาที่จะมีอะไรละเอียดไปกว่านั้น เว้นแต่ถ้าท่านยังติดใจอยู่ ไม่ไว้ใจก็ขออนุญาต เชิญไปดูด้วยกัน ไปดูว่ามันเป็นอย่างไร เท่านั้นเอง ก็ของอันนี้มันข้อเท็จจริง กระผมจะเอา อะไรมาพิสูจน์เหนือกว่านั้นไม่ได้ ยอมจนปัญญา จนปัญญาจริง ๆ ครับ ที่จะมีอะไรมาพิสูจน์ อีก จึงมีภาพถ่ายมาให้ดูก่อน แต่เมื่อยังไม่เชื่อภาพถ่าย ก็ไปดูด้วยกัน ลงเรือไปสงขลาดูด้วย กันครับ นี่ขอประทานกราบเรียนได้เพียงเท่านี้

นายชุมพล มณีเนตร (ฉะเชิงเทรา) : ท่านก็ไม่ได้ตอบกระผมอีกละครับ ตอบไม่ตรงประเด็นเลย ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ กระผมเองก็เห็นใจท่านครับ เพราะว่าท่านเองไม่สามารถจะสั่งงานอะไรในกระทรวงได้ ฉะนั้นโอกาสหน้าก็ให้รัฐมนตรีว่าการมาตอบกระผมเองครับ กระผมถามแบบไปรารี (Temporary) นี่นะครับ ท่านก็ยังไม่ตอบกระผมว่ารับหรือไม่รับ และก็ยังไม่ตอบกระผมว่าหน่วย ไออาร์ต้า นี่เขาประเมินว่าอย่างไร ให้กระผมเปิดโปงไหมครับ กลางสภานี้เขาว่าเราว่าอย่างไรบ้าง นี่เป็นประเด็นที่ท่านต้องตอบกระผมครับ และก็เรื่องเชื่อนเจ้าทำก็เหมือนกัน ขณะที่จ่ายเงินไปนะเชื่อนยังไม่เสร็จเลยครับ ยังไม่ได้ถึง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ จ่ายเงินไปตั้ง ๖ ล้านบาท ๘ ล้านบาทแล้วเป็นเวลาเป็นปี ๆ มาแล้ว ปรับก็ไม่ปรับ ไม่ได้ทำอะไรเลยครับท่านประธานครับ ก็นี่เพิ่งจะมาเริ่มทำกันก็ต่อเมื่อกระทุ้ ๓-๔ กระทุ้เข้าสภา และที่ท่านเชิญกระผมไป กระผมขอบคุณครับ กลัวตกเครื่องบินตายครับ ไม่ไปละครับ กระผมขออยู่นี่ก่อนครับ ที่นี้เรื่อง ๔๐๐ ล้านบาท ของสหรัฐที่เขาบอกให้กับทอมมีทัวร์มา ท่านตอบกระผมให้สนใจสักนิดซีครับ ว่าใครครับที่ได้ประโยชน์อันนี้ และก็ให้ยืนยันด้วยว่า ที่กรมการสัตว์ทหารบกจะไม่เข้า และจะให้รถที่อยู่ทั้งหมดนั้นออกไปภายในเร็ว ๆ วันนี้ครับ

พลเรือตรี ชลธิ์ สินธุโสภณ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม) : เมื่อท่านสมาชิกยืนยันจะให้ตอบเรื่อง ๔๐๐ ล้านบาท จนปัญญา และที่ท่านสมาชิกว่า ไออาร์ต้า เขาว่าอะไร ๆ นั้นกระผมก็ไม่ทราบ ไม่มีหลักฐาน ไม่มีกระทรวงก็เรียกว่าไม่มีปัญญาจะตอบนั้น ก็แล้วแต่ที่เขาว่าอะไร ๆ คือปรากฏที่เราทำงานโครงการนี้อยู่มานานไม่มี ที่นี้เรื่องเกี่ยวกับเจ้าทำเกี่ยวกับลงโทษเกี่ยวกับปรับไม่ปรับ เราก็มีหลักฐานทำงานตามสภาพ เพราะฉะนั้น คือไม่มีอะไรอื่น นอกจากถ้ายังติดใจอีกก็ขอเชิญไปที่กระทรวง ก็ได้เรียนแล้วว่าถ้าไม่ไว้วางใจในการที่ตอบนี้ จะเอาเป็นคนขับตมดเท็จมากล่าวต่อสภาก็ขอเชิญไปด้วยกัน ไปดูให้เห็นกับตา ก็มีเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าท่านผู้ถามสนใจที่จะรอให้ท่านรัฐมนตรีว่าการทำมา แล้วก็จะพบกับท่านที่จะถามท่าน ก็ไม่ปฏิเสธที่จะชี้แจง ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ต่อไปกระทุ้ถามด่วนลำดับ ๕ ของคุณล้วน เวชชาลิگانน เรื่อง การควบคุมธนาคารเอกชน ถามกระทรวงการคลัง ขอเชิญครับ

นายล้วน เวชชาลิگانน (นครปฐม) : กระผมนายล้วน เวชชาลิگانน ส.ส. จังหวัด นครปฐม สังกัดพรรคอิสระ ข้าพเจ้าขอตั้งกระทุ้ถามด่วน ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ดังต่อไปนี้

เนื่องจากในขณะนี้ปรากฏว่า ได้มีการทุจริตในธนาคารเอกชน ทำให้มีข่าวแพร่ว่าฐานะการเงินของธนาคารไม่มั่นคง จึงขอเรียนถามว่า

๑. ท่านทราบหรือไม่ว่า ได้มีธนาคารแห่งหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประชานกรรมการได้นำเงินของธนาคาร ซึ่งเป็นเงินฝากของประชาชนเอาไปใช้ในประโยชน์ส่วนตัวเป็นจำนวนมาก ในที่สุดได้ถูกฟ้องศาล เหตุใดท่านจึงปล่อยไม่ควบคุม ทำให้เรื่องนี้เกิดขึ้นได้

๒. เมื่อมีกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นท่านได้ดำเนินการอย่างไรเป็นการให้หลักประกันของธนาคารมั่นคงขึ้น และจะแก้ไขอย่างไร เพื่อมิให้เงินของธนาคารอันได้มาจากเงินฝากของประชาชนสูญหายไป

๓. รัฐบาลและหน่วยรัฐวิสาหกิจใดบ้างที่ฝากเงินไว้กับธนาคารนี้ แต่ละแห่งฝากไว้เป็นจำนวนเงินเท่าใด ท่านได้ดำเนินการแก้ไขเพื่อมิให้เงินของรัฐบาลหรือหน่วยรัฐวิสาหกิจสูญหายไป เป็นต้นว่าถอนเงินไปฝากไว้ที่ธนาคารแห่งอื่นที่รัฐบาลเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่อยู่หรือไม่ ถ้าไม่ทำเป็นเพราะเหตุใด

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : ผมขอประทานตอบกระทู้ถามดังต่อไปนี้

สำหรับในข้อ ๑ นั้น กระทรวงการคลังได้ทราบถึงการปฏิบัติของธนาคารพาณิชย์ทุกธนาคาร เพราะเหตุว่ากระทรวงการคลังเป็นผู้มีหน้าที่ควบคุมและทำการตรวจสอบอยู่เป็นนิจสม่ำเสมอ ใครจะขอเรียนให้ทราบด้วยว่า การธนาคารพาณิชย์ของเอกชนนั้นเป็นการประกอบธุรกิจประเภทรับฝากเงิน และใช้เงินนั้นให้เป็นประโยชน์ในทางใดทางหนึ่งหรือหลายทาง เช่น ให้กู้ยืม หรือซื้อขายตัวแลกเปลี่ยนเงินตราหรือให้เครดิต แต่ละรายของธนาคารพาณิชย์นั้นมีพฤติการณ์แตกต่างกันบ้างไม่มากก็น้อย การที่จะให้รายได้กู้หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับความวินิจฉัยและดุลพินิจของฝ่ายจัดการธนาคารพาณิชย์ ซึ่งได้แก่คณะกรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งจากที่ประชุมใหญ่ของผู้ถือหุ้น และมีหน้าที่บริหารภายในขอบเขตอำนาจที่ได้รับมอบหมายตามพระราชบัญญัติธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๑๒ (๒) ได้บัญญัติห้ามมิให้ธนาคารพาณิชย์ให้กู้ยืมเงินแก่กรรมการของธนาคารพาณิชย์นั้นซึ่งรวมทั้งการให้กู้ยืมเงินแก่คู่สมรส ให้แก่ห้างหุ้นส่วนสามัญ และห้างหุ้นส่วนจำกัดที่กรรมการผู้นั้นเป็นหุ้นส่วนไม่จำกัดความรับผิดชอบอยู่ด้วย แต่ว่าการปล่อยเงินให้กู้ยืมแก่กิจการที่กรรมการมีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งไม่อยู่ในข่ายต้องห้ามตามกฎหมายที่ได้กล่าวมานี้แล้ว ก็ย่อมขึ้นอยู่กับ

ความวินิจฉัยและดุลพินิจของฝ่ายจัดการตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ในข้อ ๒ นั้นขอเรียนว่า กิจการธนาคารพาณิชย์นั้นยังเป็นที่รับรองว่า เป็นกิจการที่เอกชนพึงประกอบ โดยรัฐบาลใช้พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ๒๕๐๕ เป็นเครื่องมือที่จะบังคับให้ผู้ฝากและกำกับการที่จะให้ผู้ฝากเงินกับธนาคารพาณิชย์ได้รับความคุ้มครองพอสมควรเท่าที่จะไม่รบกวนความริเริ่มในการประกอบกิจการของเอกชน กับให้ระบบธนาคารของประเทศชำระไว้ซึ่งความมั่นคงเพื่อประโยชน์ส่วนรวมและเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว พระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทยด้วย ความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังที่จะกำหนดมาตรการต่าง ๆ ในการดำเนินกิจการของธนาคารโดยทั่วไป แต่มีการตรวจสอบกิจการและทรัพย์สินของธนาคารพาณิชย์แต่ละแห่ง เพราะฉะนั้นเพื่อป้องกันมิให้ความเสียหายร้ายแรงต่อประโยชน์ของประชาชน ในกรณีที่กระทรวงการคลังเห็นสมควรอาจจะเพิกถอนใบอนุญาตหรือสั่งควบคุมธนาคารพาณิชย์ที่เห็นว่าหากให้ดำเนินการต่อไปจะเป็นการให้เกิดความเสียหายร้ายแรงแก่ประชาชน เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้กระทรวงการคลังได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ตามอำนาจในกฎหมายที่มีอยู่

สำหรับในข้อ ๓ นั้น กระทรวงการคลังได้มีระเบียบปฏิบัติให้รัฐบาลองค์การรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจฝากเงินไว้กับธนาคารแห่งประเทศไทย หรือฝากไว้กับธนาคารที่รัฐบาลมีหุ้นใหญ่อยู่แล้วตามที่ท่านสมาชิกต้องการ แต่ว่าสำหรับธนาคารพาณิชย์บางแห่งนั้นจะมีสาขาบางแห่งซึ่งองค์การหรือรัฐวิสาหกิจใครจะใช้บริการของเขาเพื่อให้เป็นประโยชน์ เพราะฉะนั้นจะมีการฝากเงินไว้บ้าง และการฝากเงินของรัฐวิสาหกิจนั้นก็ได้รับการพิจารณาด้วยความรอบคอบถึงภาวะการเสี่ยง กล่าวคือว่า รัฐวิสาหกิจต้องดูแลรับผิดชอบในการเสี่ยงในการฝากอยู่แล้ว

นายล้วน เวกชาลิگانน (นครปฐม): ตามที่ท่านรัฐมนตรีท่านตอบมานั้น ฟังดูรู้สึกราบรื่นดีมาก ข้าพเจ้าจะขอเรียนถามซักต่อไปว่า การที่ธนาคารแห่งนั้นได้ปฏิบัติไปนั้นเป็นการผิด เป็นการไม่ชอบ ท่านก็ตอบว่าได้ทราบ แล้วทำไมท่านจึงไม่เข้าควบคุมดูแลกิจการธนาคารนั้น เพราะท่านก็ทราบอยู่แล้วว่า กรรมการจัดการฝ่ายธนาคารนั้นได้มีบริษัทต่าง ๆ ขึ้น ๑๒ บริษัท ซึ่งมีเกี่ยวข้องอยู่ไม่น้อยกว่า ๗ แห่ง โดยหมู่ญาติพี่น้องของผู้จัดการธนาคารได้ให้กู้ยืมเงินไป หรือมีการซื้อหุ้นกันแล้วก็นำหุ้นนั้นมาเป็นหลักประกันที่ธนาคาร ที่จริงธนาคารนี้มีเงินอยู่ ๕๐ ล้าน ข้าพเจ้าบอกเสียตรง ๆ ว่า ธนาคารเอเซียข้อนี้ ข้อต่อไปทางธนาคารชาติ

ธนาคารแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือไปให้ท่าน ข้าพเจ้ารู้สึกงุนงงว่าเป็นโดยเหตุใดท่านจึงได้ขีดมาตรา ๒๕ ออกเสีย แล้วก็ท่านเซ็นชื่อกำกับไว้ด้วยว่า ส.ให้ไปพิมพ์ใหม่อย่างนี้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าสงสัยมากกว่า จะมีการช่วยเหลือประธานและกรรมการจัดการคนนี้ด้วยประการทั้งปวง ท่านจึงได้กระทำเหตุนี้ขึ้นมา ข้าพเจ้าชักไว้เท่านี้และจะได้ชักต่อไป

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง): การที่ธนาคารปฏิบัตินั้น ยังไม่ถึงขั้นที่จะให้กระทรวงการคลังเข้าควบคุม แต่ว่าเราได้มีคำสั่งให้เขาแก้ไขและปฏิบัติการให้ถูกต้องตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ และเท่าที่ทราบในเวลานี้เขาก็ได้ปฏิบัติถูกต้องในครั้งสุดท้าย แต่ส่วนในข้อ ๒ ที่ท่านซักถามว่าได้ขีดมาตรา ๒๕ ออกนั้น ผมไม่ทราบว่าหมายความว่าอะไร แต่อาจจะทราบเรียนได้ว่า ท่านอาจจะสงสัยว่าผมเป็นผู้ช่วยเหลือหรือเอื้อเพื่อแก่บุคคลในธนาคารนั้น ขอรับรองต่อหน้าที่ประชุมนี้ว่า ผมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องและไม่รู้จักตัวบุคคลนั้นเป็นส่วนตัวด้วย

นายล้วน เวชชาลิกลาน (นครปฐม): ความจริงเป็นที่ทราบกันอยู่ว่าธนาคารแห่งนี้ ได้มีการฟ้องร้องในโรงศาลแน่นอน เพราะเหตุว่าเงินของธนาคารจริง ๆ มีอยู่ ๕๐ ล้าน แต่บัดนี้ได้จ่ายและได้กู้ยืมโดยหลักประกันไม่ถึง เอาไปใช้จ่าย ๑๐๐ กว่าล้านบาท ซึ่งประจักษ์พยานเหล่านี้มีอยู่ในโรงศาล ถึงกระนั้นท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังท่านก็บอกว่ายังกไม่ถึงขั้นจนกระทั่งธนาคารชาติก็ได้มีหนังสือมายังท่านว่า ให้ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ ที่จะให้กระทรวงการคลังเข้าควบคุม แต่ท่านก็ยังเพิกเฉย รอเวลาจนบัดนี้ ท่านแน่ใจหรือที่ท่านตอบนะว่า ไม่ได้มีส่วนเสียหายอย่างไร เพราะว่าทุนจำกัดมีเท่านั้น แต่จ่ายเงินไปมากกว่าล้านบาท เช่นนี้แล้ว ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ เพราะฉะนั้นที่ท่านตอบในที่เสวตรฉัตรนี้ ในที่ประชุมแห่งสภาผู้แทน ด้วยเกียรติของท่านว่าท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง เมื่อถ้าหากว่าท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรนั้น กระผมก็เชื่อแต่ว่าการปฏิบัติการและให้ผ่านไปเช่นนี้ไม่เป็นการสมควรอย่างไร ๆ ขอประทานกราบเรียนท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ว่าประชาชนก็ดี โดยทั่วไป ตลอดจนบรรดาพ่อค้าแม่ค้าเขาก็จะต้องตำหนิติเตียน และจะต้องกล่าวไปในทางที่ท่านรัฐมนตรีไปในทางเสื่อมเสีย เพราะฉะนั้นท่านจะสั่งควบคุมไม่ได้หรือ กระผมขอชักเพียงเท่านี้ก่อน

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง): ตามที่ท่านสมาชิกต้องการจะให้กระทรวงการคลังเข้าไปควบคุมกิจการธนาคารนั้น การที่จะเข้าควบคุมนั้นอาจจะ

กระทำแต่เฉพาะในเมื่อมีความจำเป็นและสมควร ฐานะของธนาคารยังมั่นคงและดีอยู่ ไม่มีอะไรเป็นที่เสียหายมากมายนัก จึงมิได้กระทำ เพราะฉะนั้นการที่จะทำหรือไม่กระทำนั้น กระทรวงการคลังเป็นผู้รับผิดชอบและผมยินดีที่จะรับผิดชอบ ถ้ามีความเสียหาย เพราะเหตุว่า ผมถือหลักว่าเมื่อเราทำด้วยความสุจริตใจแล้ว การทำด้วยความสุจริตใจ และปฏิบัติในเรื่องเกี่ยวกับการเงินนี้เป็นข้อสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าหากว่าไปทำอะไรโครมครามเข้าแล้ว โดยไม่มีเหตุอันเป็นเรื่องที่จะสมควร จะเป็นการก่อให้เกิดความตระหนกตกใจ และวุ่นวายมากยิ่งขึ้นกว่าที่จะมีการให้กิจการดำเนินไปเรียบร้อยเท่าที่ผมได้ทราบมาว่าในตอนหลังนี้ธนาคารได้ดำเนินการไกล่เกลี่ยโดยเรียบร้อยได้รับความเชื่อถือจากประชาชน และมีเงินฝากเพิ่มเติมอยู่เรื่อย ๆ ซึ่งผู้จัดการซึ่งเป็นผู้จัดการคนใหม่นี้ ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะได้ทำให้ธนาคารนี้เป็นที่ไว้วางใจของประชาชนสืบต่อไป

นายล้วน เวทชาติกานน (นครปฐม) : ท่านโปรดตอบเสียด้วยว่า องค์การรัฐวิสาหกิจนี้ที่ท่านไปฝากเงินเป็นกระแสรายวัน ท่านไม่ได้ตอบเลย มีโรงงานยาสูบ กองสลากกินแบ่ง องค์การเชื้อเพลิง ถ้าหากว่าจะอ้างว่ามีประชาชนไปฝากเงินในธนาคารนี้อยู่ในความเชื่อถือมากมายนั้น ก็เป็นเงินขององค์การเชื้อเพลิง องค์การยาสูบ กองสลากกินแบ่ง ซึ่งฝากเงินกระแสรายวัน คือไม่ได้รับดอกเบี้ยอะไรเลย นี่เป็นการฝากช่วยเหลือธนาคารแห่งนี้ใช่หรือไม่ ถ้าไม่ใช่ ทำไมไม่เอาไปฝากที่อื่น ข้าพเจ้านั้นหนักใจในกรณีเช่นนี้ นี่ท่านตอบว่าท่านไม่ได้ช่วยเหลืออันใด และตามมาตรา ๒๕ ท่านก็ทราบแล้วว่าผู้ปฏิบัตินั้นจะได้มีสาขากิจการอื่นในฐานะตัวเป็นประธานกรรมการของธนาคารเอเชีย และก็ยังให้กู้หนี้ยืมสินกันไปต่าง ๆ นานา สมัครงพรรคพวกอะไร ท่านก็ยังบอกว่าเรียบร้อยอีก ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าการตอบของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในครั้งนี้นั้นเป็นการที่คลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงที่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นขอให้ท่านรีบดำเนินการจัดการเป็นการด่วนจะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่าท่านเป็นผู้ช่วยเหลือผู้ที่เป็นประธานธนาคารเอเชียนี้แน่นอนที่สุด เพราะมาตรา ๒๕ มีการควบคุม แต่ท่านขีดออก แม้แต่ในหนังสือที่ท่านก็ขีดออก แล้วท่านเขียนชื่อกำกับตัวท่านเองร่างของท่าน ท่านส่งเข้าไป ทางธนาคารชาติส่งไป เขาบอกว่าให้ความคุ้มครองอย่างนั้น ๆ เขาเห็นแล้วว่าพฤติกรรมไม่ดี เขาแจ้งไปแล้วด้วย ท่านก็ไม่เชื่อธนาคารชาติ ท่านรับรองด้วยตนเองอย่างนี้ ท่านอาจจะมียี่ห้ออะไรพิเศษมากมายก็ได้ จึงได้รับรองอย่างนี้ว่าเสียหายท่านจะรับรองเอง นี่ท่านไม่เชื่อธนาคารชาติที่เขาแจ้งไป ข้าพเจ้ายืนยันเลยทีเดียว หลักฐาน

เอกสารนี้มี ถามว่าข้าพเจ้าได้มาอย่างไร ก็ได้โดยฝีมือของข้าพเจ้าเองก็แล้วกัน เป็นหนังสือนี้ เพราะฉะนั้นเราพูดต้องมีเหตุผลต้องมีหลักฐาน จึงถามท่านว่าถ้าท่านไม่ได้ทำการช่วยเหลือ ท่านมีส่วนชู้เอี้ย

นายเสริม วินิจฉัยกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) : การที่จะลงมติเอาอย่าง ท่านว่านั้นนะ ดูจะเป็นการไม่เป็นธรรมแก่ผมนัก เพราะเหตุว่าท่านยอมทราบอยู่ ผมจะได้ ประโยชน์หรืออะไรต่ออะไรนั้น ก็ท่านยังสามารถเอาหนังสือเป็นความลับราชการมาได้แล้ว ท่านคงทราบดียิ่งกว่านี้ว่า ผมจะมีประโยชน์ส่วนได้เสียหรือไม่ ผมได้ทราบเรียนแล้วว่า การที่ จะไปทำอะไรเกี่ยวกับการเงินการทองนั้นต้องระวังให้มาก ธนาคารชาตินั้นเป็นลูกมือเป็น ลูกน้องของผมเองครับ ลูกน้องจะมาบังคับให้ผมทำอย่างนั้นอย่างนั้นมันจะถูกหรือ เป็นอำนาจ ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังนั้นเป็นผู้กำกับ ซึ่งกิจการทั่วไปของธนาคารแห่งประเทศไทย ใหญ่กว่าธนาคารแห่งประเทศไทยเสียอีกครับ ผู้กำกับนะ เพราะฉะนั้นในการทำอะไรนั้นนะ ต้องทำโดยรอบคอบ ต้องใช้ความสุขุมคิดดูให้ รอบคอบทำอะไรเมื่อเสียหายแล้วละก็ใครจะมารับผิดชอบ ผมก็ต้องรับผิดชอบอีก ถ้าผม วุ่นวายไป เพราะฉะนั้นขอให้ท่านสมาชิกเข้าใจเถิดว่ากิจการทั้งหลายนั้น ผมได้พยายามทำให้ ดีที่สุดให้เกิดความไว้วางใจแก่ประชาชน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ต่อไปถึงวาระกระทู้ถามที่ค้างตอบมาจากการ ประชุมคราวก่อน ของคุณชัย ชิดชอบ ถามเรื่องการเพิกถอนป่าสงวนในท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อให้ราษฎรเข้าไปทำมาหาเลี้ยงชีพ ถามกระทรวงเกษตร

นายชัย ชิดชอบ (บุรีรัมย์) : กระผมนายชัย ชิดชอบ สมาชิกสภาผู้แทน จังหวัดบุรีรัมย์ กระผมขอตั้งกระทู้ถามเรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรดังต่อไปนี้

เนื่องจากกระทู้นี้ค้างมาปีเศษ ภาวการณ์ในปัจจุบันนี้ประชาชนในท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์ มีพลเมืองเพิ่มขึ้น การทำมาหาเลี้ยงชีพผิดเคืองขัดคัดค้านที่ทำกินและเป็นดินแดน ที่ถูกรบกวนจากฝ่ายแทรกแซง ต้องหลบซ่อนหวาดระแวงทุกด้าน กระผมจึงกราบเรียนตั้ง กระทู้ถามรัฐบาล ดังต่อไปนี้

๑. ป่าสงวนในท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์มีกี่แห่ง แห่งหนึ่งมีเนื้อที่เท่าใด รวมเนื้อที่ป่าสงวน ทั้งสิ้นเท่าใด

๒. ป่าสงวนบางแห่งจะเพิกถอนได้หรือไม่

๓. การออกกฎหมายกำหนดเขตป่าสงวนในท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์เริ่มแต่ปีใด

๔. รัฐสงวนป่าไว้มีวัตถุประสงค์อย่างไร

๕. ป่าสงวนถูกลุงมาตหรือดงใหญ่ในท้องที่อำเภอละหารทรายติดต่อกับเขตอำเภอบ้านกรวดจะเพิกถอนให้ราษฎรเข้าไปอยู่อาศัยทำมาหากินเลี้ยงชีพได้หรือไม่

หม่อมราชวงศ์จักรีทอง ทองใหญ่ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร) : กระทรวงเกษตรขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจังหวัดบุรีรัมย์ดังต่อไปนี้

ตามคำถามข้อ ๑. ขอเรียนชี้แจงว่าป่าสงวนแห่งชาติในท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์ที่ได้ประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติจนถึงสิ้นเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๑๒ มีจำนวน ๑๒ ป่า ป่าหนึ่งๆ มีเนื้อที่อย่างต่ำ ๒,๔๓๗ ไร่ อย่างสูง ๖๓๑,๒๕๐ ไร่ รวมเนื้อที่ป่าสงวนแห่งชาติทั้ง ๑๒ ป่าเป็นจำนวน ๑,๒๘๓,๓๕๐ ไร่ครึ่ง

ข้อ ๒. เรียกว่าป่าสงวนบางแห่งจะเพิกถอนได้หรือไม่นั้น ขอเรียนตอบว่าป่าสงวนแห่งชาติบางแห่งเมื่อมีเหตุผลและความจำเป็นก็ย่อมจะทำการเปลี่ยนแปลงเขตหรือเพิกถอนได้โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งให้อำนาจออกกฎหมายกระทรวงและมีแผนที่แสดงแนวเขตที่เปลี่ยนแปลงหรือเพิกถอนนั้นแนบท้ายกฎหมายด้วย

ข้อ ๓. การออกกฎหมายกำหนดเขตป่าสงวนในท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์เริ่มแต่ปีใดนั้น ขอเรียนตอบว่าการสงวนป่าในท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์ ได้ออกกฎหมายกำหนดเขตป่าสงวนแห่งชาติโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๒ จนถึงสิ้นเดือนเมษายน ๒๕๑๒ มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๒ ป่า

ข้อ ๔. รัฐสงวนป่าไว้มีวัตถุประสงค์อย่างไร ขอเรียนตอบว่า วัตถุประสงค์ในการสงวนป่าของรัฐนั้น ก็เพื่อกำหนดเขตสงวนพื้นที่ป่าไม้ไว้ให้เพียงพอสำหรับการผลิตไม้ และของป่าให้ประชาชนทั้งในปัจจุบันและรุ่นที่จะเพิ่มขึ้นต่อไปในอนาคตได้มีไว้ใช้สอยปลูกสร้างบ้านเรือนและเก็บหาทรัพยากรอื่นจากป่าสงวนแห่งชาติในประเทศตลอดไป รวมทั้งเพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์ทางอ้อมอื่นๆ จากป่าสงวนแห่งชาติด้วย เช่น ให้ความชุ่มชื้นร่มเย็นในฤดูแล้ง และช่วยให้ไอน้ำในเมฆเกาะตัวเป็นฝนตกลงมาสู่พื้นดินในฤดูกาล กับดูดซับน้ำฝนและพ่อนไอลงสู่ที่ต่ำอย่างสม่ำเสมอ เป็นประโยชน์แก่การกสิกรรมตลอดไป ไม่เกิดเป็นน้ำป่าไหลป่า

ก่อความเสียหายแก่เรือกสวนไร่นา และอาคารที่อยู่อาศัยทั้งยังป้องกันการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของพื้นที่จนเกิดความเสียหายอย่างอื่น ๆ เช่นก่อให้เกิดการระบาดของตึกแต่นดังในบางห้องที่

ข้อ ๕ ที่ว่าป่าสงวนถลุงมาตร ในห้องที่อำเภอละหารทรายติดต่อกับอำเภอบ้านกรวด จะเพิกถอนให้ราษฎรเข้าไปอาศัยทำมาหากินเลี้ยงชีพได้หรือไม่นั้น ขอเรียนว่าได้ตรวจสอบแล้วไม่ปรากฏว่ามีชื่อป่าสงวนแห่งชาติ ป่าถลุงมาตรอยู่ในทะเบียนป่าสงวนแห่งชาติหรือให้พื้นที่ที่คณะรัฐมนตรีได้กำหนดให้รักษาไว้เป็นสมบัติของชาติในเขตจังหวัดบุรีรัมย์ อย่างไรก็ดีป่าที่อยู่ในอำเภอบ้านกรวดติดต่อกับอำเภอละหารทราย มีอยู่ ๑ ป่า ชื่อว่าป่าเขาดอกซึ่งเป็นป่าที่อยู่ในระหว่างเตรียมการสงวน จึงเข้าใจว่าเป็นป่าถลุงมาตร ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ตั้งกระทู้ถามมานี้ คงจะเป็นป่าเขาดอกมากกว่า เพราะพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าเขาดอกห้องที่อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ได้เคยมีราษฎรบุกรุกเข้าทำกินและอยู่อาศัย และทางจังหวัดบุรีรัมย์ได้รายงานให้กรมป่าไม้ทราบถึงข้อเท็จจริง กรมป่าไม้จึงได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบร่วมกับเจ้าหน้าที่ของจังหวัดแล้วเห็นว่าบริเวณใกล้เคียงที่ราษฎรได้เข้าบุกรุกกัน มีนิคมสร้างตนเองบ้านกรวดของกรมประชาสงเคราะห์อยู่ สมควรให้ราษฎรได้อพยพเข้าไปอยู่ในนิคมสร้างตนเองบ้านกรวดของกรมประชาสงเคราะห์ต่อไป

นายชัย ชิดชอบ (บุรีรัมย์) : กระผมขอชักกระทู้วาระที่ ๑ ตามที่ าพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรได้ตอบมานั้น กระผมยังข้องใจอยู่ ใครจะให้ท่านตอบรายละเอียดว่าที่ท่านออกกฎหมายหรือกฎกระทรวงเริ่มมานั้น ๑๒ ปานั้น ป่าอะไรบ้างซึ่งในกระทู้ของกระผม ก็เรียนถามชัดแจ้งแล้วว่าป่าอะไรบ้าง ขอความกรุณาได้ตอบให้ชัด แล้วกระผมขอกราบเรียนถามว่าตามที่ท่านได้ตอบว่าป่าถลุงมาตรนั้นไม่มี ป่านี้ถ้าท่านสอบแล้วว่าไม่มีจริง ๆ นี่กระผมจะขอให้ราษฎรเข้าไปจับจองในป่าถลุงมาตร นี้ได้หรือไม่ครับ เมื่อไม่มี ซึ่งกระผมมีข้อเท็จจริง อยู่ในอันนี้ นี่ข้อ ๒

ข้อ ๓ การสงวนป่าในห้องที่จังหวัดบุรีรัมย์ซึ่งกำลังดำเนินการจัดในขณะนั้นนั้น กระผมได้ออกไปดูข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ของท่าน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของป่าไม้ หรือเจ้าหน้าที่ประเภทจัดจำแนกประเภทที่ดินนั้น ไปปักป่าเพียงว่า เอาป้ายไปปะไว้ ๆ บางที่ที่หัวหน้าเขาบ้างอะไรบ้าง ข้อเท็จจริงนี้เป็นความจริงเสร็จแล้วก็สงวนไม้นั้นให้โรงเลื่อยไปตัดทำความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนผู้ใช้ประโยชน์ ในการที่ท่านตอบมาว่าให้ไปไม้ที่ชุ่มชื้น

อะไรต่างๆ นี่ เพื่อผมจะตกอะไรต่างๆ นี่ มันไม่เป็นความจริง ที่ท่านตอบมานั้น กระผม ขอชักข้อแรก ขอให้ท่านได้ตอบเป็นรายละเอียดให้กระผมได้ทราบด้วย จะเป็นพระคุณยิ่งครับ

หม่อมราชวงศ์จักร์ทอง ทองใหญ่ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร): ที่ได้ถามเพิ่มเติม ขึ้นมาเกี่ยวกับว่าป่า ๑๒ ป่านี้มีป่าอะไรบ้างนั้น ผมขอทราบเรียนว่า ดังนี้ ๑. มีป่าดงใหญ่ ๒. ป่าดงพลอง ๓. ป่าโคกโจด ๔. ป่าเขาคอก ๕. ป่าหนองข่า ๖. ป่าหนองก้านงา ป่าโคกหนองเต็ง และป่าโคกกิน รวม ๓ ชื่อ ๗. ป่าละหารทราย ๘. ป่าเขาพนมรุ้ง ๙. ป่าโคกใหญ่ ป่าหนองพระศวร และป่าหนองหมี่ ๑๐. ป่าเหมืองไผ่ ๑๑. ป่าโคกชาด และป่าหนองแสง ๑๒. ป่าเขาอังคาร ทั้ง ๑๒ ป่านี้มีเนื้อที่อย่างที่ได้ทราบเรียนไว้แล้วว่า เนื้อที่ ๑,๒๘๓,๓๓๐ ไร่ครึ่ง ตามที่ได้ถามเพิ่มเติม มาว่า ป่าถลุงมาตรนี้เมื่อไม่มีแล้วจะให้ราษฎรเข้าจับจองได้หรือไม่นั้น ผมก็ไม่ทราบวาที่ ท่านผู้แทนผู้มีเกียรติพูดถึงป่าถลุงมาตรนี้ อาจจะเป็นชื่อสามัญ แต่ไม่อยู่ในชื่อที่ออกประกาศ ในกฤษฎีกา เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าบังเอิญไปทับกันหรืออยู่ในเขตป่าสงวนที่ออกตามพระราชกฤษฎีกา แล้ว ถ้าผู้ใดเข้าไปจับจองก็ยากแล้วจะลำบาก เพราะจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย

ข้อ ๓ ตามที่ว่า การที่เจ้าหน้าที่ไปตรวจสำรวจป่าแล้วเอาป้ายไปปักไว้เป็นป่าสงวน อันนี้ก็เป็นการที่จำเป็นจะต้องทำ เพื่อให้ราษฎรได้ทราบเขตป่าว่าอยู่ที่ไหนบ้าง แต่ว่า ที่ว่ามีมีการไปตัดไม้ โรงเลื่อยไปตัดไม้ทำลายป่าอันนี้ถ้าเผื่อเป็นเรื่องตามข้อเท็จจริง ก็เจ้าหน้าที่ อาจจะละเลยหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ควร อันนี้ผมก็ไม่ทราบแน่นอน เพราะว่าอันนี้ก็มี เรื่องอยู่มากมาย แบบเดียวกันอย่างที่ว่าราษฎรเข้าไปจับจอง เข้าไปบุกรุกป่า นี่ก็ดำเนินการไป โดยที่เจ้าหน้าที่ไม่ทราบไม่เห็น หรือว่าอาจจะทำไม่เห็นก็ได้

นายชัย ชิดชอบ (บุรีรัมย์): กระผมขอขอบคุณที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ท่านได้อนุเคราะห์ตอบข้อเท็จจริงมาตามความเป็นจริง กระผมขอชักกระทุ้ครั้งที่ ๒ และ ขอความกรุณาท่านได้ตอบให้ความสว่างกระจ่างชัด เพื่อกระผมจะได้ให้ประชาชนในท้องที่ จังหวัดบุรีรัมย์ได้ทราบข้อเท็จจริง

กระผมขอเรียนกับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรดังต่อไปนี้ ท่านประธาน ที่เคารพ ป่าถลุงมาตรนั้นอยู่ในเขตป่าสงวนดงใหญ่ ความจริงแผนที่ก็ปรากฏชัด ถลุงมาตรนี้ ความจริงไม่มีไม้เลย เจตนาส่วนใหญ่ที่กระผมตั้งกระทุ้มานั้น ก็เจตนาว่าอยากจะให้ทาง กระทรวงเกษตรหาวิธีการใดวิธีการหนึ่งเพื่อจะเพิกถอนออกกฎกระทรวงพื้นที่บางแห่งใน ป่าดงใหญ่ ซึ่งมีทุ่งกว้าง มีอาณาเขตประมาณเกือบ ๒ หมื่นไร่ ขณะนี้ทราบว่าประชาชนได้

บุกrukเข้าไปดำเนินการปิดกั้นคั่นนาในท้องที่ ซึ่งท้องที่นี้อยู่ในเขตอำเภอละหารทราย เป็นป่าในหลักเขตที่ ๑๕๔-๑๕๖ และ ๒๘๐-๒๘๖ มีเนื้อที่กว้างใหญ่มหาศาล ซึ่งไม่ต้องไปตัดไม้ตัดไล่ ทำให้ป่าสงวนแห่งชาติเสียหายแต่อย่างใด สภาพของพื้นที่ควรที่ทางรัฐบาลหรือกระทรวงเกษตรได้ดำเนินการ เพิกถอนกันอาณาเขตให้แน่นอน แล้วก็จัดสรรที่แปลงนี้ให้ประชาชน ซึ่งเดือดร้อนในเรื่องที่ทำมาหากินในปัจจุบันนี้ เพราะว่าขณะนี้ประชาชนในท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์เพิ่มจำนวนปริมาณมาก เพราะว่าประชาชนส่วนใหญ่ในท้องที่ภาคอีสานได้อพยพเข้าไปมากมายก่ายกอง แล้วก็ไปอยู่ในเขตอำเภอละหารทรายนั่นมาก กระผมกราบเรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรว่า

ท่านจะเพิกถอนบางส่วนในเขตป่าดงสงวนใหญ่ หลักเขตที่กระผมได้เรียนเมื่อีกนั้นจะได้หรือไม่ และจะดำเนินการได้เมื่อใด

๒. ขณะนี้ป่าสงวนที่ท่านได้ตอบมาเมื่อีกนั้น ทั้ง ๑๒ ป่า ปรากฏว่าแต่ละป่าเดี๋ยวนีไม่มีไม้จะสงวนแล้ว มีแต่หญ้าคา หญ้าเพ็ก ตอไม้ ส่วนใหญ่ในสภาพของป่าสงวนที่ท่านสงวนมานั้น ๑,๒๘๓,๓๕๐ ไร่ นั้น กระผมขอเรียนว่าจะมีไม้สงวนจริง ๆ นะไม่ถึง ๒๐๐,๐๐๐ ไร่ อีก ๑,๐๐๐,๐๐๐ ไร่ นั้นจะครึ่งเป็นทุ่งโล่งเสียส่วนใหญ่ อันนี้ท่านจะแก้ไขจัดสรรให้ประชาชนซึ่งไม่มีที่ทำมาหากินจะได้หรือไม่ ถ้าได้ท่านจะได้ดำเนินการเมื่อใด กระผมขอถามท่านีก่อน

หม่อมราชวงศ์จักรีทอง ทองใหญ่ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร) : เรื่องนี้กระผมได้เคยตอบไว้แล้ว ในตอนกระทู้ที่แรกว่าจะเพิกถอนได้หรือไม่ นั้น เพราะว่าเวลานี้ทางกระทรวงมหาดไทยได้ตั้งกรรมการเพื่อจะไปสอบเขตป่า สอบสภาพป่าไว้แล้ว ซึ่งมีด้วยกันทั่วประเทศมากมาย ซึ่งกรรมการนี้ก็พยายามดำเนินการโดยอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อจะได้พิจารณาดูว่า ที่ที่ราษฎรเข้าไปบุกrukหรือที่ราษฎรเข้าไปทำกินอยู่ นี้ จะควรดำเนินการอย่างไร นี่เรื่องนี้จะไม่สามารถที่จะตอบได้ในขณะนี้ว่า ควรจะเพิกถอนหรือควรจะให้เช่า คือเพราะเรามีมาตรการไว้แล้วว่า ที่ได้ลักษณะใด แล้วก็สิทธิอย่างใดที่ควรจะทำดำเนินการประการใด เพราะป่าที่ว่าเป็นป่าดงใหญ่นี้ คือว่าป่าที่ท่านกล่าวไว้ คือเมื่ออยู่ในป่าดงใหญ่นี้ก็ต้องดำเนินการตามแบบที่ว่าเป็น เพราะว่าเรายังไม่ทราบว่าป่านี้จะมีผู้ที่เข้าไปบุกrukมากน้อยเพียงไร แต่อย่างไรก็ดีเมื่อเจ้าหน้าที่ได้สำรวจแล้วก็คงจะได้พิจารณาต่อไปเพื่อจะได้ดำเนินการกับราษฎร คือหมายความว่าถ้าเผื่อเป็นที่ที่ควรจะให้สงวนรักษาไว้ แต่ว่าให้ราษฎรที่เข้าไปบุกrukให้เช่า ก็จะได้ให้ทำสัญญา กับกรมป่าไม้ต่อไปและเผื่อที่ใดที่เห็นสมควรจะเพิกถอน ก็จะได้เพิกถอนให้ โดยที่อำนาจ

ในการที่จะดำเนินการต่อไปอยู่กรมที่ดิน ส่วนกำหนดที่จะทำอะไรได้นั้น ที่แล้วมาไม่สามารถทำได้ เพราะว่างประมาณได้ออกมาอย่างล่าช้าแล้วก็ไม่มีหนทางที่จะไปดำเนินการได้ เพราะขาดงบประมาณ แต่ถ้าเมื่อเวลาว่างประมาณได้ออกมาแล้วก็ได้รับดำเนินการเท่าที่ทำได้ตามกำลังเจ้าหน้าที่ เพราะเนื้อที่มีมากมายหลายสิบป่า เข้าใจว่าในป่านี้คงจะได้ทำในปีหน้านี้ในงบประมาณใหม่นี้

(ขณะนี้รองประธานสภาผู้แทนคนที่ ๑ ได้กลับมาในที่ประชุมและทำหน้าที่เป็นประธานที่ประชุมต่อไป)

นายชัย ชิดชอบ (บุรีรัมย์) : กระผมยังข้องใจอยู่ครับและใครที่จะขอทราบเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรเพื่อให้หายข้องใจ กระผมใคร่จะขอทราบเรียนถามว่า

ที่ท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์ ท่านกำลังดำเนินการที่จะสงวนป่าอีก มีกี่แห่ง แห่งไหนบ้าง

ข้อ ๒. กระผมใคร่จะทราบเรียนถามว่า ในท้องที่จังหวัดบุรีรัมย์นั้น ป่าแต่ละป่าทั้ง ๑๒ ป่าที่สงวนนั้น และที่กำลังจะสงวนใหม่ ที่กระผมทราบเรียนถามเมื่อก็จะสงวนก็แปลงนั้น กระผมคิดว่าท่านจะดำเนินการมาตรการ เพราะว่าขณะนี้กระผมใคร่จะให้ข้อสังเกตไว้ และเรียนถามด้วยเพื่อถือปฏิบัติ ขณะนี้ประชาชนส่วนใหญ่ได้บุกเบิกป่าสงวนเสร็จแล้ว เมื่อบุกเบิกได้ก็ปรากฏว่าขายที่อันนั้นที่โล่งเตียนนั้น ให้แก่นายทุนเสร็จแล้วก็ไปบุกเบิกใหม่ วิธีการอันนี้ท่านจะมีมาตรการอย่างใดที่จะดำเนินการแก้ไขไม่ให้มีวิธีการอย่างนี้ เสร็จแล้วก็แต่ละคนก็จะบอกว่าไม่มีที่ทำกิน ๆ แต่เข้าไปบุกเบิกป่าใหม่ เพราะว่ามาตรการหรือว่ากฎหมายของบ้านเมืองไม่มีการคุ้มครองในเรื่องที่ดินอย่างนี้ กระผมขอให้ข้อสังเกตอย่างหนึ่งอีกประการหนึ่งในท้องที่อำเภอละหารทรายท่านได้จัดป่าสงวนไว้มากมายและที่ท้องที่นี้เป็นท้องที่ที่อยู่ในเขตไม่ปลอดภัย เพราะมีป่ารกมาก แต่ว่ามันรกแต่พวกพญาคหรือว่าดงเพ็กอย่างนี้ที่กระผมทราบเรียนแล้ว ส่วนไม้ใหญ่ ๆ นั้น โรงเลื่อยเอาไปหมด ราษฎรไปตัดแต่ละต้นนี้ตำรวจจับ ป่าไม้จับ ยึดควาย ยึดเกวียน ทำให้ได้รับความเดือดร้อนจนกระผมเคยทราบเรียนอย่างป่าโคกโจด ป่าเขาคอก ที่อำเภอประโคนชัย กระผมก็มีหนังสือทราบเรียน ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยขอให้ผ่อนผัน และก็ทางรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเจ้ากระทรวงได้ถามไปทางกระทรวงเกษตร ทางกระทรวงเกษตรก็บอกว่าจัดนิคมสร้างตนเองบ้านกรวดให้แล้ว พอราษฎรไปขอนิคมบ้านกรวด ๔-๕ พันราย นิคมก็จัดอะไรไม่ได้ มีราษฎรมีสถิติไปจับสลาก ๑,๒๐๐ คน มีเนื้อที่ ๖๐๐ ไร่ จะฆ่ากันตาย อันนี้หรือที่ท่านว่าจะแก้ไข กระผม

จึงได้ตั้งกระทู้ขึ้นมาเพื่อ าพณา หรือรัฐบาลได้หาวิธีแก้ไขประสบการณ์อันนี้ เพราะว่าที่ได้ก็ตาม ถ้าราษฎรมีที่ทำกิน มีที่อยู่อาศัย กระผมเข้าใจว่าเราจะต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ได้อย่างดี จึงขอกราบเรียนเพื่อพิจารณา ปาโคกใหญ่หรือปาหนองหมี่ ที่อำเภอหนองร่อนนั้น ที่บ้านนั้นก็เคยมี ผู้ก่อการร้ายเข้าไปตัดไม้ แล้วก็ให้โรงเลื่อยแล้วก็ยิงกับฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจตายกันหลายศพ ก็ปรากฏว่าขณะนี้ราษฎรที่จะทำมาหากินจริงๆ แล้วแถมมีที่แล้ว ตั้งบ้านไว้ตั้งนมมานในป่า แห่งนี้ มีบ้านสะเดา ชุมแสง ซึ่งได้แยกเข้าไป ก็ปรากฏว่าเป็นที่สงวนของป่าหมด เขาอยู่มา ตั้งแต่ปู่ย่าตายาย ก็ยังกลายเป็นป่าสงวนไปได้ ป่าเขาพนมรุ้ง เดียวนี้จะไม่มีป่าอยู่แล้วเพราะ ว่ามีบ้านถาวร บ้านละหารทราย บ้านจรเข้มาก บ้านป่าเพ็ก ได้เข้าไปอยู่แล้วก็ไปอยู่นานแล้ว ไปอยู่ตั้งแต่ผมยังไม่เกิด ตั้งแต่พ่อผมยังไม่เกิดอีกครับ แล้วก็กลายเป็นป่าสงวนไป อันนี้ กระผมใครจะกราบเรียนขอให้ าพณา ได้สอบข้อเท็จจริงและเพิกถอนไปจะได้หรือไม่ ป่าเขาคอกนี้ ก็เหมือนกัน ในท้องที่อำเภอประโคนชัย เดียวนี้ราษฎรอยู่แออัด แม้แต่ในแผนที่เองซึ่งกรม ป่าไม้ได้ไปสำรวจมา กระผมก็มีหลักฐานแต่ท่านก็คงจะมี อันนี้ก็เหมือนกันครับมีตั้ง ๒๐-๓๐ หมู่บ้าน ก็ปรากฏว่าเป็นป่าสงวน ท่านจะเพิกถอนได้หรือไม่ ป่าปริยทมนี่ก็เหมือนกัน ที่ ตำบลละเหย ราษฎรชาวจังหวัดบุรีรัมย์ กระผมขยันขันแข็ง ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยความบริสุทธิ์ แต่ปรากฏว่าพอถึงป่าข้างทางสายเดชอุดม ราชสีห์นี้ โซดชัยนี้ เสร็จแล้วก็ปรากฏว่ามีเจ้าหน้าที่ ไปออกจัดสรรในท้องที่ของราษฎรที่อยู่อาศัย เดียวนี้กระผมก็ทำหนังสือกราบเรียนไปหา าพณา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ให้ดำเนินการอยู่ก็ยังไม่ตอบหนังสือนั้นมาเลยครับ ฉะนั้น อันนี้กระผมเดือดร้อนมาก ราษฎรจะเดินขบวนเสียด้วยครับ ที่อำเภอประโคนชัยนี้ ขอให้ ท่านได้โปรดพิจารณาด้วย อำเภอพุทไธสง ก็มีป่าสงวนหนองขา ป่านีก็จะหมดแล้วครับ แล้วก็กำลังร่นวายกัน ร้องเรียนต่ออำเภอ ขอให้ท่านได้โปรดไปดำเนินการแก้ไขปัญหาเรื่อง ป่าสงวนนี้ มันไม่ใช่ป่ามันเป็นหญ้าคา หญ้าเพ็ก ที่อำเภอลำปลายมาศก็เหมือนกัน ป่าหนองแสง ป่าหนองแสง ตำบลหนองกะทิงนี้ ราษฎรไปอยู่เต็มหมดครับ จนกลายเป็นตำบลใหม่ จนมี โรงเรียน จนมีวัดวาอาราม ก็ยังเป็นป่าสงวนอยู่ อันนี้ครับกระผมก็ใครจะขอประทานกราบเรียน ว่า ควรได้ดำเนินการแก้ไขโดยรีบด่วนครับปัญหาอันนี้ ปาโคกโจด อำเภอสตึก ปาดงพลอง อำเภอสตึก ปาดงพลองนี้กับปาโคกโจดนี้ครับ ราษฎรได้บุกเบิกทำไร่อ้อยมาตั้งร่วม ๑๐ กว่าปี แล้ว แล้วก็ก่อนที่บุกเบิกนี้ ก็มีบ้านเรือนของราษฎรอยู่ทำมาหากินในที่บริเวณนั้น ประมาณ เกือบ ๔๐ หมู่บ้าน มีราษฎรมากมายหลายหลังคาบ้าน แล้วก็หลายหมื่นคนได้รับความเดือดร้อน

ถ้าพ่อค้าผู้มีอิทธิพลเข้าไปบุกเบิกปลูกได้ แต่ว่าราษฎรจะไปปลูกอะไรกันนิดหน่อย ถูกไล่ ถูกจับ อันนี้มีหลักฐานที่อำเภอครับ ท่านไปสอบข้อเท็จจริงได้ที่อำเภอสตึกมีครับ โรงเรียน ที่กระผมนี้เดี๋ยวนี้ก็มีครับ ที่ป่าดงพลอง กับป่าโคกโจด ที่อำเภอสตึกนี้ กระผมขอกราบเรียน ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ได้โปรดกรุณาดำเนินการโดยรีบด่วน ไม่ใช่ว่า ฯพณฯ บอกว่าปีหน้าหรือปีหน้าโน้น รัฐบาลจะมีการกิจมาก กระผมก็เห็นใจ เพราะว่าภัยคุกคามรอบด้าน แต่ว่าก่อนอื่น เราจะต้องเตรียมตัว เตรียมใจของประชาชนของเราให้ อยู่ดีกินดี เพราะเป็นจังหวัดชายแดน เพื่อจะได้ต่อต้าน พวกที่จะมาบุกรุกเอาลัทธิอุบาทว์เข้ามาครอบงำชาวไทยเราในด้านชายแดนนั้น พวกนี้ถ้าเขามีที่อยู่กิน ทางรัฐบาลฝ่ายบริหาร ไม่กตัญญูแล้ว ไม่ไปรังแกเขาแล้ว กระผมเข้าใจว่า พวกนี้จะช่วยเหลือรัฐบาล ฯพณฯ จอมพล ถนอม และ ฯพณฯ ทุก ๆ ท่านให้ปลอดภัยทุกประการ และชาวไทยทั้งชาตินี้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : จะฝากรัฐบาลเฉย ๆ ใช่มั้ย ไม่ใช่ ชักใช้ไหม

นายชัย ชิดชอบ (บุรีรัมย์) : กระผมชักครับ ชักมา ๒ ข้อ ท่านประธานครับ แล้วก็ กระผมขอให้ ฯพณฯ ได้โปรดตอบให้เป็นครั้งสุดท้าย และให้กระผมได้หายข้อข้องใจ เพื่อจะนำคำตอบของ ฯพณฯ นี้ไปชี้แจงกับประชาชนชาวจังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อให้หายข้อข้องใจว่า ฯพณฯ จะมีวิธีการที่จะผ่อนหนักเป็นเบาอะไรต่างๆ หรือว่าเพิกถอน ก่อนที่จะเพิกถอนนี้ ก็ใครที่จะอยู่อย่างไร ก็ขอให้อยู่ไปก่อน อย่าให้ตำรวจจับกุมหรืออย่าให้ป่าไม้ไปไล่อะไรนี้ จะได้หรือไม่ครับ ขอความกรุณาครับ

หม่อมราชวงศ์จักรีทอง ทองใหญ่ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร) : ชักคำถามนี้ ท่านก็ถามจนผมเองก็งงเต็มทีแล้ว ไม่ทราบว่าจะตอบประเด็นไหนกันแน่ แต่ว่าเท่าที่พอจับประเด็นได้ก็มีอันหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องว่า จะดำเนินการสงวนอีกที่ป่า อันนี้กระผมก็ขอตอบว่า ไม่ทราบแน่ เพราะว่าการดำเนินการสงวนนี้ต้องเป็นไปตามที่คณะกรรมการจำแนกประเภทที่ดินแห่งชาติ เป็นผู้ที่จะไปสำรวจศึกษา ถ้าเห็นว่ามีที่ไหนควรจะรักษาเป็นป่าต่อไป ก็จะทำเสนอมายังคณะรัฐมนตรี แล้วกรมป่าไม้ถึงจะไปดำเนินการพิจารณาในการสงวนต่อไป นอกนั้นก็ป่าที่เรียกว่าให้รักษาไว้เป็นสมบัติแห่งชาติ ผมเข้าใจว่าบางทีอาจจะยังไม่มีอีก แต่ผมก็ไม่กล้าที่จะรับรองได้ในที่นี้

ส่วนประเด็นที่ ๒ เกี่ยวกับเรื่องที่จะให้เพิกถอน เพราะว่าป่าเหล่านี้หมดสภาพป่าแล้ว แล้วก็มีปัญหาเรื่องว่าราษฎรไปขายที่ดิน หรืออะไรต่างๆ นานา อันนี้ผมก็อยากขอเรียนให้

ทราบว่าเป็นป่าที่สงวนไว้นี้จะหมดสภาพเป็นป่า เป็นหญ้าคง หญ้าคาหรือเปล่านั้น กรมป่าไม้ก็ดำเนินการไปตามที่คณะกรรมการจำแนกประเภทที่ดินเสนอมาและคณะรัฐมนตรีได้ลงมติให้รักษาและสงวนไว้ ก็เมื่อมาถึงที่ที่เป็นหญ้าคาก็โดยมาก ถ้าพูดถึงจากข้อเท็จจริงแล้ว ที่เหล่านั้นเดิมก็เป็นป่า แต่ว่าถูกราษฎรบุกรุกเข้าไปตัดต้นไม้ ถางต้นไม้รวมทั้งพวกโรงเลื่อยหรือพวกโรงดำไม้ ป่านั้นก็กลายเป็นหญ้าคาไป ไม่ใช่เข้าใจว่าไม่ใช่เป็นโดยตามธรรมชาติ เพราะฉะนั้นเมื่อราษฎรได้เข้าไปแล้ว แล้วก็ไปบุกรุกเสร็จแล้วก็ทอดทิ้งหรืออาจจะขายต่ออย่างที่ท่านผู้แทนเองก็ได้กล่าวไว้ อันนี้ก็เป็นเรื่องที่จนปัญญาที่จะไปพิจารณา และจะได้ไปแก้ไขได้ทันทั่วที่ แต่อย่างไรก็ดีที่เป็นป่า ป่าที่ทั่วไปมีหญ้าคา หรือหมดสภาพเป็นป่าหมายความว่าไม่มีต้นไม้มีค่านั้น ทางนโยบายของรัฐบาลก็เพื่อจะรักษาไว้เพื่อจะได้ทำการปลูกป่าตามกำลังงบประมาณและเจ้าหน้าที่ นอกจากนั้นป่าเหล่านี้ถ้าเผื่อไม่ถูกรบกวน ก็สามารถจะค่อยๆฟื้นตัวขึ้นมาได้บ้างตามแล้วแต่ดินฟ้าอากาศ และที่ดินด้วย การที่จะถอนหรือไม่ถอนนั้นอันนี้กระผมขอกราบเรียนว่า มันอยู่ในหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการได้กำลังดำเนินการอยู่แล้วที่วางไว้แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าเมื่ออย่างที่ว่าอำเภอละหารทราย ที่ท่านว่ามีตั้งเป็นหมู่บ้านหรือเป็นอำเภอขึ้นมาตั้งแต่ก่อนบิดาท่านเกิดด้วยนั้น ก็อันนี้ถ้าเผื่อว่าปรากฏว่าเป็นอยู่ในเขตป่าสงวนก็ในการที่จะไปสำรวจ คราวนี้ก็คงจะได้พิจารณาเพิกถอนตามแต่ในบริเวณที่เหมาะสม แล้วก็ทางด้านอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน ทุกป่าตามที่ท่านอ้างมาหรือแจ้งมานั้น ก็คงจะได้ดำเนินการไป แต่ว่าขอเรียนให้ทราบว่าตามที่ท่านว่ามานี้เป็นเนื้อที่มากมาย แล้วก็เจ้าหน้าที่เราที่ไปทำการสำรวจนี้ ก็ไม่ใช่ว่าสำเร็จได้ง่าย เพราะว่าจะต้องไปพบกับราษฎรจะต้องไปสอบถามสิทธิต่าง ๆ แล้วก็การที่เข้ามาทำกินอยู่ เวลานั้นนอกจากนั้น เวลานั้นทางราชการก็พยายามให้ยับยั้ง ในการที่จับกุมผู้ที่เข้าๆ ไปอยู่ๆ ก่อนแล้ว ตั้งแต่ได้วางกำหนดการนี้ก็ปรากฏว่ามีราษฎรเข้าไปรีบไปบุกรุกกันเป็นการใหญ่อีก เพราะฉะนั้นที่จับกุมก็หมายความว่าผู้ที่มาบุกรุกตอนหลังนี้ หลังจากที่ได้ประกาศแล้วว่าจะไปทำการสำรวจตรวจสอบเขตป่า เพราะฉะนั้นผู้ที่มิที่ทำอยู่ก่อนนี้คงจะไม่มีปัญหาอะไร เมื่อเจ้าหน้าที่ได้ไปสอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ว่าส่วนในเวลาที่ท่านจะทำได้นี้ผมก็ไม่สามารถที่จะยืนยันว่าจะทำได้เร็วแค่ไหน และพยายามจะทำให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะทราบอยู่แล้วว่าราษฎรเดือดร้อน แต่ว่าการสอบนี้ อย่างที่ว่าไว้ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายๆ ไม่ใช่เข้าไปเดินตรวจ แล้วก็ตีเส้นหรือไปถอนออก หรือว่าไปตัด หรือให้กรรมสิทธิ์หรือให้สิทธิ และให้เขาอะไรต่างๆ อย่างที่ผิด เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ขอให้แจ้ง

แก่ราษฎรว่าเราจะพยายามรีบทำให้ แต่ว่าข้อสำคัญขออย่าให้ไปบุกรุกใหม่ เพราะการบุกรุกใหม่นี้จะไม่ได้สิทธิเป็นอันขาด หรือผู้ที่ขายที่ดินเราก็จะไม่รับทราบ ถือว่าเป็นการผิดเหมือนกัน เพราะจะให้เฉพาะผู้ที่ไม่มีการทำกินจริง ๆ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : หมดเวลาสำหรับกระทู้ถามแล้ว

ต่อไปนี้ขออ่านระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕/๒๕๑๓ (วิสามัญ) ซึ่งคุณจำนง แก้วปลั่งทักท้วง เมื่อคืนก็ไปเอาเรื่องมาแล้ว ก็กรรมวิธีการแก้ไขทั้ง ๓ ข้อ ที่คุณจำนงขอแก้ไข จะมีท่านผู้ใดขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขประการใดอีกหรือไม่ (ไม่มีสมาชิกขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขอีก)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขอีก ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕/๒๕๑๓ (วิสามัญ)

ต่อไปเป็นระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติโอนมัตติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๙๐ พ.ศ. ๒๕๑๓ พ.ศ. คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอเชิญคณะรัฐมนตรีรับ

(สำเนา)

วันที่ ๑๑๘๓/๑๓ วันที่ ๒๓ มิ.ย. ๑๓

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

ด่วนมาก

ที่ สร. ๐๔๐๓/๘๐๑๙

สำนักนายกรัฐมนตรี

๒๓ มิถุนายน ๒๕๑๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติโอนมัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง

พ.ศ. ๒๕๕๐ พ.ศ. ๒๕๑๓ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติโอนมัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๕๕๐ พ.ศ. ๒๕๑๓ พ.ศ. ต่อรัฐสภา

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผลมาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนพิจารณา หากสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว ก็ขอได้โปรดนำเสนอวุฒิสภาพิจารณาตามรัฐธรรมนูญต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

จอมพล ถ. กิตติขจร

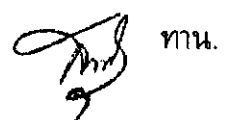
(ถนอม กิตติขจร)

นายกรัฐมนตรี

สำเนาถูกต้อง.

จำนงค์ พิมพ์.

แทน.

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติอนุมัติพระราชกำหนด

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๔๐ พ.ศ. ๒๕๑๓

พ.ศ.

หลักการ

อนุมัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๔๐ พ.ศ. ๒๕๑๓

เหตุผล

เนื่องจากปรากฏว่าได้มีผู้นำปลาปิรันยา (Piranha) หรือปลาการ์บี (Carribe) ซึ่งเป็นปลาน้ำจืดในสกุลเซราซาลมัส (Serasalmus) จากต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรหลายราย เพื่อจำหน่ายและเลี้ยงเป็นปลาประเภทสวยงาม ปลาชนิดนี้มีแหล่งกำเนิดเดิมอยู่ในแม่น้ำอะเมซอน ประเทศบราซิล เป็นปลาขนาดเล็ก รูปร่างคล้ายปลาแปบหรือปลาโคก แต่เป็นปลาที่มีฟันคมและมีนิสัยดุร้ายมาก อาศัยอยู่เป็นฝูง ชอบรวมกัดกินเนื้อมนุษย์และสัตว์มีชีวิตทุกชนิดเป็นอาหาร เช่น ไก่ กระบือ ม้า ฯลฯ ที่ลงไปในแม่น้ำลำคลองที่ปลาชนิดนี้อาศัยอยู่ ถ้าปล่อยให้บุคคลมีปลาชนิดนี้ไว้ในครอบครอง อาจจะมีการผสมขยายพันธุ์เพื่อจำหน่าย หรืออาจจะมีผู้นำไปปล่อยในแหล่งน้ำสาธารณะ ปลาชนิดนี้สามารถขยายพันธุ์ได้โดยรวดเร็ว เพราะถิ่นกำเนิดเดิมมีอุณหภูมิอยู่ในระดับเดียวกับประเทศไทย ซึ่งจะเป็นอันตรายต่อประชาชน สัตว์เลี้ยงและสัตว์น้ำอย่างร้ายแรง เพื่อป้องกันภัยพิบัติสาธารณะดังกล่าวแล้ว และเห็นว่าเป็นกรณีจำเป็นและรีบด่วน จึงจำเป็นต้องออกพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๔๐ โดยบัญญัติห้ามมิให้บุคคลใดมีสัตว์น้ำตามระบุในพระราชกฤษฎีกาไว้ในครอบครอง ไม่ว่าจะมิใช่เพื่อการค้าหรือไม่ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ สำหรับผู้ที่มีปลาชนิดนี้ไว้ในครอบครองในวันพระราชกฤษฎีกาออกใช้บังคับ โดยมีได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกประกาศให้นำปลาชนิดนี้มาส่งมอบแก่เจ้าพนักงานกรมประมงภายใน ๗ วัน โดยกรมประมงจะคิดค่าสัตว์น้ำให้ตามสมควร จึงได้ออกพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระ-

ราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๙๐ พ.ศ. ๒๕๑๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๑๓ ฉะนั้น จึงเห็นสมควรออกพระราชบัญญัติโอนมัตติพระราชกำหนดดังกล่าว ตามความในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๔๖ ต่อไป

สำเนาถูกต้อง.

จำนงค์ พิมพ์.

ทาน.

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติโอนมัติพระราชกำหนด
แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๙๐ พ.ศ. ๒๕๑๓
พ.ศ.

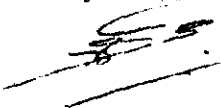
โดยที่เป็นการสมควรโอนมัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง
พ.ศ. ๒๔๙๐ พ.ศ. ๒๕๑๓

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโอนมัติพระราชกำหนดแก้ไข
เพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๙๐ พ.ศ. ๒๕๑๓ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนมัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.
๒๔๙๐ พ.ศ. ๒๕๑๓

สำเนาถูกต้อง.

จำนงค์ พิมพ.

ทาน.

(สำเนา)

พระราชกำหนด

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๕๐

พ.ศ. ๒๕๑๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๓

เป็นปีที่ ๒๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการประมง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกำหนดขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกำหนดนี้เรียกว่า “พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๕๐ พ.ศ. ๒๕๑๓”

มาตรา ๒ พระราชกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๕๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการประมง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๓ ห้ามมิให้บุคคลใดมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์น้ำชนิดหนึ่งชนิดใดตามที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

บุคคลใดมีสัตว์น้ำดังกล่าวไว้ในความครอบครองในวันที่พระราชกฤษฎีกาออกตามความในวรรคหนึ่งเริ่มใช้บังคับ โดยมีได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศให้นำสัตว์น้ำนั้นส่งมอบต่อเจ้าพนักงานกรมประมง กระทรวงเกษตร ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่รัฐมนตรีประกาศ ในการนี้ให้กรมประมงคิดราคาสัตว์น้ำดังกล่าวตามสมควรให้แก่ผู้นำส่งมอบ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพล ถนอม กิตติขจร
นายกรัฐมนตรี

สำเนานี้ถูกต้อง
ลงชื่อ กลั่น สุวรรณรัตน์
(นายกลั่น สุวรรณรัตน์)
หัวหน้ากองคุ้มครอง กรมประมง

เฉลย คัด
ผล ทาน

คัดจากราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๗ ตอนที่ ๒๗ วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๑๓

หม่อมราชวงศ์จักรีทอง ทองใหญ่ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร) : พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นพระราชบัญญัติอนุมติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งตามพระราชกำหนดนี้เกี่ยวกับควบคุมการที่มีไว้ในครอบครองหรือนำเข้าเกี่ยวกับปลาที่มีอันตรายร้ายแรงมาก คือปลาปิรันยา (Piranha) ซึ่งมาจากอเมริกาใต้ ซึ่งทางราชการเกรงว่าปลานี้จะสามารถขยายพันธุ์ในน่านน้ำของไทย คือหมายความว่าแม่น้ำลำคลองของไทยได้ จะเป็นการเดือดร้อน ถ้าเผื่อขยายพันธุ์ออกไป หมายความว่าพวกราษฎรที่ใช้น้ำอาจจะได้รับอันตรายถึงชีวิตได้ ดังที่เคยปรากฏอยู่

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูกेत) : ตามที่กระทรวงเกษตรได้เสนอร่างพระราชบัญญัติอนุมติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๙๐ พ.ศ. ๒๕๑๓ ฉบับนี้เข้ามานั้น ความจริงถ้าเราพิจารณาตามร่างพระราชบัญญัติ เพื่อจะอนุมติพระราชกำหนดก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะมีข้อแปลกประหลาด และก็ไม่น่าจะมีการคัดค้าน เพราะเป็นเรื่องเล็กน้อย ข้าพเจ้าเองคิดไปในทางตรงกันข้าม เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทางกระทรวงเกษตรเสนอมาว่าให้มีการควบคุมปลาซึ่งมีอันตรายร้ายแรง โดยกระทรวงเกษตรได้ทำการออกพระราชกำหนดโดยที่สภานี้ยังไม่เข้าใจเลยว่า ปลาที่ว่ามีอันตรายร้ายแรงนั้นมันมีเข้ามาในประเทศไทยด้วยวิธีใดเป็นจำนวนเท่าไร แล้วก็นับตั้งแต่กระทรวงเกษตรได้ประกาศพระราชกำหนดนี้ไป ได้มีผู้นำปลามาส่งให้แก่เจ้าหน้าที่เป็นจำนวนเท่าไร ท่านได้อภิปรายไปเมื่อก็เห็นว่า ปลานี้ขยายพันธุ์รวดเร็วเป็นอันตรายอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าสงสัยว่าเวลานี้ปลาเหล่านี้ได้หลงไปสู่แม่น้ำลำคลองบ้างหรือไม่ ทางกระทรวงเกษตรได้ทราบหรือเปล่า และลักษณะของการขยายพันธุ์รวดเร็วของมันขยายเป็นนาที่หรือวินาที หรือเป็นวันหรือเป็นเดือนหรือเป็นปี ที่มันขยายได้มากมาย ในทางที่กระทรวงเกษตรได้มองเห็นอันตรายนี้ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย แต่ว่าวิธีการที่กระทรวงเกษตรได้ใช้กฎหมายอันสำคัญ คืออาศัยมาตรา ๑๔๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ออกพระราชกำหนดนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะอันตรายที่จะเกิดขึ้นนี้ยังไม่แน่ชัด แล้วก็ตามมาตรา ๑๔๖ แห่งรัฐธรรมนูญมีบัญญัติไว้โดยเคร่งครัดว่าในกรณีไหนบ้างที่จะออกพระราชกำหนดเพื่อมาใช้บังคับเข้ากับประชาชน ขอประทานโทษท่านผู้มีเกียรติได้โปรดพิจารณาดูว่ามีกรณีจำเป็นจริง ๆ และสำคัญอย่างยิ่ง รัฐบาลจึงจะออกพระราชกำหนดได้ ยกตัวอย่างในกรณีฉุกเฉินมีความจำเป็นรีบด่วนในอันที่จะรักษาความปลอดภัยสาธารณะ หรือป้องกันภัยพิบัติและไม่สามารถจะเรียกประชุมได้ ในกรณีเหล่านี้กฎหมายมาตรานี้เป็นกฎหมายซึ่ง

ให้อำนาจพิเศษแก่รัฐบาลโดยสภาไม่จำเป็นต้องพิจารณาก่อน ขอประทันทโษ ขอท่านผู้มีเกียรติ ได้พิจารณาข้อความในพระราชกำหนด ซึ่งรัฐบาลได้ประกาศใช้ไปแล้ว ข้อความในพระราชกำหนด มาตรา ๓ รัฐบาลให้แก้ไขยกเลิกมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๔๐ โดยใช้ข้อความใหม่แทน ข้อความใหม่นี้ก็น่าคิดว่า บรรดาสัตว์น้ำชนิดหนึ่งชนิดใด ตามที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกา ห้ามมิให้บุคคลใดมีไว้ในครอบครอง เว้นแต่จะได้รับอนุญาต และก็ถดถอยมาในวรรคสองก็ให้ผู้ที่มิไว้ในครอบครอง ซึ่งสัตว์น้ำที่เป็นอันตรายนี้ นำมาส่งมอบกับเจ้าหน้าที่ และก็ยังไปกว่านั้นเจ้าหน้าที่ยังมีการชำระราคาให้ด้วย ข้อความเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องซึ่งไม่ใช่ภัยสาธารณะ ไม่ใช่เป็นเรื่องรีบด่วน ไม่ใช่เป็นเรื่องจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องออกพระราชกำหนด ยิ่งไปกว่านั้นถ้าเราจะมองไปอีกว่าความผิดตามมาตรา ๕๓ นี้ มีโทษประการใดบ้าง ความผิดตามมาตรา ๕๓ นี้ มีความผิดปรับไม่เกิน ๑๐๐ บาท จำไม่เกิน ๖ เดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ ท่านผู้มีเกียรติคงจะเล็งเห็นแล้วว่าเรื่องนี้เมื่อพิจารณาตามลักษณะของโทษ จะเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยมาก การที่รัฐบาลนำเอาพระราชกำหนดมาใช้กับเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ มันเป็นเรื่องซึ่งข้างจับตักัดแทน แต่ว่าจะเป็นอย่างนั้นก็ช่างเถอะ ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย อำนาจนิติบัญญัติในสภานี้เป็นผู้ซึ่งทรงไว้ ถ้าหากว่าสภานี้จะยอมอนุมัติพระราชกำหนดซึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อยให้รัฐบาลนำไปใช้ได้แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านประธานต่อไปข้างหน้าท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ไม่จำเป็นต้องมานั่งประชุมเพื่อจะออกกฎหมาย เพียงเรื่องเล็กน้อยรัฐบาลยังออกพระราชกำหนดได้ เรื่องอะไรๆ ก็ออกได้ ความหมายในการที่สถาบันอันนี้เป็นสถาบันแห่งนิติบัญญัติ ก็จะหมดสูญไป ข้าพเจ้าจึงไม่มีความเห็นด้วยในการที่จะให้สภานี้อนุมัติให้พระราชกำหนดนี้เป็นกฎหมาย จริงอยู่ถ้าหากไม่อนุมัติแล้วจะเกิดอะไรขึ้น เรื่องนี้ขอยกขณเดียว รัฐบาลก็กลับไปเสนอพระราชบัญญัติเข้ามา ถ้ารัฐบาลทำเช่นนี้ก็แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลได้เคารพซึ่งอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของสภานี้

นายชวน หลีกภัย (ตรัง): กระผมไม่ได้มีความประสงค์ที่จะคัดค้านร่างพระราชบัญญัติอนุมัติพระราชกำหนดฉบับนี้ แต่มีข้อเท็จจริงบางประการซึ่งน่าที่จะให้ที่ประชุมนี้ได้รับทราบ และน่าที่จะได้มีการพิจารณากันอยู่ด้วย ความจริงปัญหาเรื่องปลาปิรันยา (Piranha) หรือคาริบิ (Caribe) ซึ่งอยู่ในสกุลเซราซาลมัส (Serrasalmus) นี้ไม่ใช่เป็นปลาที่มันเกิดขึ้นในบราซิล มันเป็นปลาซึ่งมีมาแต่ดั้งเดิมและไม่ใช่เป็นปลาซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นปีนี้ กระผมมีความเห็นจะไม่คล้อยตามท่านสมาชิกอาวุโสเมื่อสักครู่นี้ กระผมเห็นว่าอันตรายจากปลานี้กระทรวงเกษตรน่าจะารู้

มานานแล้ว และกระทรวงเกษตรมีกรมประมงซึ่งมีนักวิชาการอยู่มากมายควรจะรู้ว่าปลาปิรันยา
ถ้าเกิดขึ้นที่ไหนจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของสัตว์ และชีวิตของประชาชนอย่างยิ่ง แต่ปรากฏ
ข้อเท็จจริงว่า กระทรวงเกษตรเพิ่งมีการออกพระราชกำหนดแก้ไขร่างพระราชบัญญัติการ
ประมง ๒๕๕๐ เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ทั้ง ๆ ที่ควรจะได้อ่านมานานเสียแล้ว ท่านประธานครับ ข้อ
เท็จจริงจากเรื่องนี้ปรากฏขึ้นมาว่ามีประชาชนผู้หนึ่งเขียนปัญหาเกี่ยวกับเรื่องปลาไปถาม
หนังสือพิมพ์สยามรัฐ และหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้ตอบเกี่ยวกับเรื่องปลาได้ชี้
ให้เห็นว่าอันตรายของปลานี้มีมากมายขนาดไหนและแพร่พันธุ์ได้รวดเร็วขนาดไหน หลังจาก
ที่หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ได้ตอบปัญหานั้นไปแล้ว ทางกระทรวงเกษตรถึงได้เริ่มดำเนินการ
 และได้มีการประกาศให้ผู้ซึ่งครอบครองเป็นเจ้าของปลาเหล่านี้ นำปลามามอบให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่ และปรากฏว่ามีประชาชนนำมามอบให้เพียง ๔-๕ รายเท่านั้น กระผมอยากจะตำหนิ
ว่าส่วนของประชาชนที่เลี้ยงปลาเหล่านี้ที่ยังไม่ได้นำมามอบมีอีกจำนวนเท่าไร กระทรวงเกษตร
คงไม่ทราบ และอาจจะมียางคนคิดวิธีการนำปลาเหล่านี้ไปปล่อยไว้ในแม่น้ำลำคลองแล้ว
สักก็ตัว ผมก็ไม่ทราบและกระทรวงเกษตรก็คงยังไม่ทราบ ถ้าหากว่าปลาเหล่านี้ตกอยู่ใน
แม่น้ำลำคลองแล้วเราจะแก้ไขอย่างไร มันจะเข้าลักษณะแบบผักตบชวาครับ แพร่หลายไป
จนสุดที่จะแก้ไข และผมว่าจะแก้ไขปัญหานี้ได้ก็ต่อเมื่อมีประชาชนคนใดคนหนึ่งเขียน
จดหมายมาถึงหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ฯ อีกจนกว่าปลานี้จะแพร่หลายไปทั่วลำคลองแล้วนี้แหละครับ
ผมไม่เข้าใจเลยว่า กระทรวงเกษตรซึ่งมีนักวิชาการรู้เรื่องปลาอย่างนี้อยู่มากมาย แล้วทำไม
ไม่แก้ไขเสียแต่เริ่มต้น ปล่อยให้เรื่องนี้อุบัติขึ้นมาโดยเป็นเรื่องที่ประชาชนเสนอขึ้นมาเอง
นี้ครับเป็นความบกพร่องอย่างยิ่งของฝ่ายบริหารและเป็นตัวอย่างอันดีซึ่งควรจะได้พิจารณา
ในการแก้ไขปัญหาเรื่องอื่นๆ ต่อไป ผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า ผมไม่เห็นด้วยกับท่าน
สมาชิกอาวุโสแห่งจังหวัดภูเก็ตเมื่อสักครู่นี้ เพราะเหตุว่าถ้าขึ้นปล่อยให้อันตรายเกิดขึ้นมาแล้ว
ถึงจะแก้ไขอย่างที่กระทรวงเกษตรทำอยู่ในเวลานี้จะเป็นอันตรายอย่างยิ่งใหญ่ต่อไปครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเองไม่เห็นด้วยที่ส่งร่างนี้เข้ามาเหมือน
อย่างเพื่อนสมาชิกภูเก็ตกล่าวเมื่อสักนี้ ข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามทางฝ่ายรัฐบาลว่าปลาปิรันยา
(Piranha) กับปลาคาริบี (Caribe) นี้ ท่านทราบสถิติจำนวนสักเท่าไร อย่างสมาชิกเมื่อสักก็พูดแล้ว
กระทรวงเกษตรยังไม่รู้ และอยากจะทราบว่าเป็นปลาที่ไปกินคนที่ไหนบ้าง กินสัตว์ที่ไหนบ้าง
เกิดขึ้นแล้วหรือยัง ถ้าทางที่ดีแล้ว พวกสมาชิกส่วนมากในที่นี้ยังไม่เคยเห็นปลาอย่างว่าเลย

ท่านควรจะให้เขาแสดงให้ดูเดี๋ยวนี้ได้ไหม เามาให้ในที่สภาดู ข้าพเจ้ารู้แต่เพียงปลากัด ๆ เท่านั้น ปลาคาร์บี (Caribe) หรือปลาปิรันยา (Piranha) ยังไม่เคยเห็น ท่านจะเอามาแสดงต่อสภานี้ได้ไหม ว่ามันร้ายแรงอย่างไร ท่านลองเอาเนื้อเหียงลงไปซิ หรือเอามือใครเหียงลงไปว่ามันจะกัดจริง ๆ ไหม นี่ข้าพเจ้าก็สงสัย เพราะฉะนั้นก็อยากจะขอเรียนถามท่านอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะเอามาแสดงได้ไหม ก่อนที่เราจะลงมติกฎหมายฉบับนี้ แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เห็นด้วยมาออกเป็นพระราชกำหนด นี่เราก็เอารัฐธรรมนูญอ้างมาตรา ๑๔๖ มา เมื่อก็สมาชิกก็เกิดก็บอกแล้วว่าต้องเหตุผลเงินจริง ๆ หรือท่านจะขึ้นภาษีอากรอย่างดอกเตอร์เสริมฯ เคยทำหลายสมัยละก็ได้ ข้าพเจ้าเคยสนับสนุนสมัยก่อนอย่างนี้ได้มันเป็นประโยชน์แก่รัฐ อันนี้ยังไม่เคยปรากฏเลยว่าคนตาย ถูกปลาบ้วนสองอย่างนี้กินตาย ไม่เคยได้ยิน นี่ท่านประธาน รากฐานหรือว่าตระกูลของมันมาจากบราซิล อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะขอร้องท่านเอามาแสดงให้ดูที่เถอะ แสดงให้เห็นจริง ๆ ก่อน นี่เป็นอย่างนี้ ท่านประธาน เพราะฉะนั้นที่จะเอามาให้พวกเรา เออะอะจะให้พวกเราลงมติให้ออกเป็นกฎหมายบังคับว่า ใครมีปลาแล้วจะต้องเอามาส่งภายใน ๗ วัน ถ้าไม่ส่งจะมีโทษทั้งปรับทั้งจำอย่างนี้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่เห็นด้วย ท่านประธานที่เคารพ จริงอย่างที่ท่านสมาชิก ถ้าอย่างนั้นเราก็ปราบปลาปากเป่าเสียไม่ดีหรือ เยอะแยะท่าน เวลาหน้าขึ้นอะไรพวกนี้ เวลาลงไปมันกัดจริง ๆ ทำไมกระทรวงเกษตรไม่คิดปราบปลาอย่างนี้บ้าง นี่ข้าพเจ้ายังแปลกใจ เพราะฉะนั้นก็ขอความกรุณาท่านรัฐมนตรีสั่งลูกน้องของท่านเดี๋ยวนี้เอามาแสดงให้ดู ให้สภานี้ขอทดลองให้เห็นจริงเห็นจังเสียก่อน บางทีข้าพเจ้าอาจจะยกมือสนับสนุนก็เป็นได้ กฎหมายฉบับนี้

หม่อมราชวงศ์จักรทอง ทองใหญ่ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร) : การที่กระทรวงเกษตรเสนอพระราชกำหนดนี้ก็เพราะว่าปลาปิรันยา (Piranha) นี่ซึ่งเป็นปลาดำขนาดเล็ก โตกว่าปลาสลิดเพียงเล็กน้อย ถ้าเผื่อว่าอยู่ในที่สมบูรณ์ก็อาจจะโตถึงขนาดเกือบ ๑ ฟุต เป็นปลาที่มีนิสัยอยู่เป็นฝูงเป็นหมู่แล้วก็ถ้าเผื่อได้กลิ่นเลือด หรือมีความกลัวจากแผล อย่างสมมติว่าควายที่บุกไปตามนาลงไปในน้ำแล้วก็เลือดจากปลิงได้ออกมา ปลานี้ก็จะมีลักษณะบ้าเลือดแล้วก็เข้าไปรุมกัดกินอย่างรวดเร็ว ซึ่งเข้าใจว่าหลายท่านคงได้เห็นในภาพยนตร์ที่แสดงตามโรงหรือว่าในโทรทัศน์อยู่แล้ว ปลานี้มีอยู่ในประเทศบราซิล คือเป็นเวลาตั้งแต่เด็กดำบรรพมาแล้วแต่ว่าไม่เคยมีในประเทศไทย และแต่ก่อนนี้ทางประเทศไทยนี้ก็ไม่มีความสนใจเรื่องการเลี้ยงปลาไว้ดูเล่นเพียงไร เพียงแต่มีพวกปลากัด ปลาเข็ม ที่เราเลี้ยงกันไว้สมัยก่อนนี้ เดี่ยวนี้ได้มีการ

เลี้ยงกันมากขึ้น และก็ผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็เห็นนี้เป็นปลาแปลกและเคยมีชื่อเสียงโด่งดัง ก็นำเข้ามา ซึ่งเมื่อการเข้ามานี้ก็ปรากฏอยู่แล้วว่า ปลาที่นำมาเลี้ยงมีจำนวนมากชนิด ที่เกิด มีการเพาะขึ้นเพื่อจะขยายพันธุ์ขายให้แก่ประชาชน และบางกรณีก็อาจจะมีการส่งออกไปขาย ต่างประเทศด้วย และโดยเหตุนี้กระทรวงเกษตรจึงรู้สึกวิตกหนักใจมาก เพราะว่าถ้าเมื่อปลานี้ ที่มีชื่ออยู่แล้ว หลุดลงไปในแม่น้ำลำคลองหรือว่าเลี้ยงในบ่อแล้วเกิดฝนตกหนักน้ำท่วม ปลานี้ หลุดออกไปได้ ก็อาจจะสามารถขยายพันธุ์ได้ เพราะว่าอุณหภูมิของน้ำในลักษณะของน้ำใน ประเทศไทยนี้ คล้าย ๆ กับของบราซิลมาก แต่ก็ยังไม่มีข้อพิสูจน์ เพราะว่าในการพิสูจน์ก็ต้อง ลงไปปล่อยดู ถ้าเมื่อปล่อยดูแล้วมันก็จะสายเกินไป ถ้าเมื่อมันเกิดขยายพันธุ์ได้มากมาย เพราะฉะนั้นก็จะเห็นว่าควรที่จะกันเสียก่อนแก้ เพราะว่าถ้าเมื่อว่ากันนี้เป็นเรื่องที่ลำบากมากเท่าที่ ท่านได้ทราบแล้ว อย่างที่ท่านผู้แทนผู้มีเกียรติว่าแล้ว อย่างผัดบขหานี้เราก็ไม่สามารถที่จะไปปราบได้เพียงพอตามที่ต้องการ เพราะฉะนั้นก็ปลานี้ที่ได้ประกาศไปแล้ว ก็ขอให้ผู้ที่มีเลี้ยงนี้ หรือสั่งเข้ามานี้ได้มามอบหมายให้กระทรวงเกษตร ก็ได้มีการมามอบหมายรวมทั้งสิ้น ๒๐ ตัว จากหลายเจ้าของด้วยกัน และ ๒๐ ตัวนี้ทางกระทรวงเกษตรก็ได้ทำลายหมดแล้ว ก็คงมีดอง อยู่บ้างเพียงตัวสองตัว แต่ว่าตามที่ท่านสมาชิกอยากจะขอให้เข้ามา เวลานี้กระผมก็เกรงว่าจะ เสียเวลาแก่ท่านสมาชิกทั้งหลาย เพราะยังมีเรื่องอีกมากมายและนอกจากนั้นปลาที่ต้องมาแล้ว ดูแล้วก็ไม่น่าจะมีพิษอะไร ก็ไม่ผิดกับปลาตะเพียนหรือปลาอื่นๆ ที่ตายแล้ว แม้แต่ปลาฉลาม เมื่อตองหรือยัดใส่มาแล้วก็รู้สึกจะไม่มีพิษอะไร นอกจากเห็นว่าพิษมันเป็นอย่างไรเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นอันนี้กระทรวงเกษตรจึงเห็นว่าเพื่อป้องกันสาธารณภัยแล้วเป็นเรื่องที่เรียกว่า ฉุกเฉินอยู่ เพราะว่าถ้าขึ้นปล่อยไว้ ปลานี้สามารถขยายพันธุ์ได้รวดเร็ว คือหมายความว่า ตัวหนึ่งไข่ได้จำนวนหลายพัน ซึ่งถ้าเมื่อว่าหลุดออกไปแล้ว จำนวนไข่ที่ฟักตัวออกมา แม้จะมีเปอร์เซ็นต์น้อยก็สามารถจะขยายพันธุ์ต่อไปได้ ในลักษณะของดินฟ้าอากาศบ้านเรา เพราะฉะนั้น จึงได้ขอเสนอออกพระราชกำหนดนี้และหวังว่าท่านสมาชิกสภาผู้แทน คงจะเข้าใจในความหมาย หรือความหวังดีของกระทรวงเกษตรต่อประชาชนทั้งหลาย

นายติลก บุญเสริม (มหาสารคาม) : กระผมมีความเห็นในการที่รัฐบาลได้เสนอร่าง พระราชบัญญัติขออนุมัติใช้พระราชกำหนดเกี่ยวกับเรื่องปลานี้ มีความเห็นชอบด้วย แต่ก็ อยากจะเสนอแนะ คือว่าการออกพระราชกำหนดนี้ ความจริงยังมีอะไรบกพร่องอยู่ เพียงแต่ จะมีการกำจัดปลาที่เป็นอันตรายซึ่งมันเข้ามาแล้ว แต่ส่วนที่จะระงับยับยั้งไม่ให้เข้ามานะได้

ทำหรือเปล่า อยากตามอย่างนี้ ปล่อยให้เข้ามาตั้งนาน ๆ นะ ที่นี้จะระงับยับยั้งได้ทำหรือยัง ปล่อยเข้ามาอีกก็ต้องเพิ่มกำลังเจ้าหน้าที่ไปคอยตรวจสอบปลาตัวเล็ก ๆ ที่เลี้ยงไว้ จะเอาตำรวจที่ไหน เจ้าหน้าที่เกษตรที่ไหนไปดูตามชอกตามมุมมันจะเพิ่มงบประมาณขึ้นไม่ใช่น้อย นี่อันหนึ่ง นี่แหละถ้าหากไม่มีการกำหนดอย่างนี้ไม่มีการจำกัดอย่างนี้ชี้ดวงจำกัดเขา ก็เข้ามาได้เรื่อย ๆ ได้ทำหรือยัง ถ้าไม่ทำก็ควรที่จะได้เสนอเป็นกฎหมายหรือออกพระราชกฤษฎีกาอะไรที่รัฐบาลมีอำนาจจะทำได้ก็รีบทำเสีย เพื่อไม่เป็นอันตราย ส่วนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบอกว่า จะให้ทำลายปลาบางชนิดในเมืองไทย ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ปลาปักเป้ามันมีประโยชน์ เด็กเอามา ถ้ามันตายมาเป่าเล่น ล้อลูกเล่นก็ได้จะร้องให้ก็ให้ลูกไป เรื่องมันจะมากัดมาอะไรมันไม่ร้าย อย่างนี้ ที่นี้ปัญหาอีกต่อไปใครจะเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องปลานี้ ท่านได้ประชาสัมพันธ์หรือยัง บรรดาเด็ก ๆ นักเรียนชอบปลา ปลาเข็ม ปลากัด ปลาสารพัดอย่าง ได้ประชาสัมพันธ์หรือยังว่า มันรูปร่างเป็นอย่างไร ได้ออกโทรทัศน์ไหม ได้ถ่ายภาพนิ่งในโรงภาพยนตร์ไหม ตามสถาบัน การศึกษาต่าง ๆ นะ ครูบาอาจารย์เห็นรูปร่างปลาอย่างนี้ไหม ได้บอกพิษของมันเป็นอย่างใด ๆ ควรจะประชาสัมพันธ์ไปยังสถาบันการศึกษาเป็นการโฆษณาให้ประชาชนได้รู้ แล้วเขาจะได้ เล็กเลี้ยง เด็กจะได้เอามาส่งครู เป็นการช่วยเจ้าหน้าที่ที่จะไปคอยจับกุมคอยไปจ้องอยู่ตามชอก ตามมุมนี้ ข้าพเจ้ามีความเห็นเสนอแนะอย่างนี้

นายญาติ ไหวติ (สุรินทร์) : สำหรับข้อเสนอแนะของท่านผู้แทนผู้มีเกียรติแห่งจังหวัด มหาสารคามนั้น กระผมคิดว่ารัฐบาลก็ได้จัดการไปแล้ว อย่างเช่นกรณีเกี่ยวกับการออกโทรทัศน์ หรือการที่จะให้นักเรียนรู้จักปลากินคนนี้ ทางนักเรียนก็ได้ทราบแล้ว อันนี้ไม่เป็นปัญหา ส่วน ที่จะป้องกันนั้นก็มิมีปัญหาตีไว้ในมาตรา ๕๓ แล้วที่แก้ไขใหม่ในพระราชกำหนดนี้ เพราะฉะนั้น เรื่องก็ไม่มีปัญหาสำหรับที่จะอภิปรายต่อไป แต่ที่นี้สำหรับท่านผู้แทนผู้มีเกียรติจังหวัดเชียงใหม่ ที่จะให้มาทดลองให้รัฐบาลเอาปลานี้มาทดลองดูให้เห็นข้อเท็จจริงอะไรต่าง ๆ นั้น กระผม คิดว่าท่านเองก็ทราบดีว่าปลากินคนหรือปลาประเภทนี้นะมันมีพิษหรือมีภัยร้ายแรงขนาดไหน การทดลองนะกระผมคิดว่าทำได้เหมือนกัน ถ้าท่านผู้แทนผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดเชียงใหม่ ต้องการจะพิสูจน์ กระผมก็จะสั่งมาจากประเทศบราซิลโดยเอาท่านผู้แทนจังหวัดเชียงใหม่ เป็นผู้พิสูจน์ดู กล้าทำไหมว่าปลานิดนี้มันมีภัยขนาดไหน เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้กระผมคิดว่า เป็นเรื่องเล็ก จึงขอให้ปิดอภิปรายได้แล้วครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้ครับ เสนอไม่ได้ อภิปรายแล้วเสนอไม่ได้

ไม่ได้แล้ว ๆ เสนอปิดอภิปรายไม่ได้ครับ คุณทองดีมีอะไรละ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เมื่อกี้ก็กล่าวพาดพิงถึงผม

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : พาดพิงก็นิดหน่อยเท่านั้น ไม่ได้หนักหนาอะไร

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : มีได้ ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าอยากจะขอตอบคำอภิปรายของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรเมื่อคืนนี้ ที่บอกว่าถ้าจะนำเอาปลามาแสดงต่อสภานี้มันจะกลัวว่าเสียเวลา แต่ความจริงข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เสียเวลา ก็ท่านยกหูโทรศัพท์ไปไม่ถึง 10 นาที กระทรวงเกษตรอยู่ที่นี่ เดียวก็มา มาแสดงให้สภาดู ข้าพเจ้าเชื่อว่าสมาชิกส่วนมากยังไม่เคยเห็นปลา ๒ ชื่อนี้ ปิรันยา (Piranha) กับคาริบี (Caribe) อะไรนี้ ยังไม่เคยเห็นท่านประธานบอกว่าโตกว่าปลาสลิดนิดหน่อย ข้าพเจ้าคิดว่าปลาทุกชนิดเราทอดกินได้ด้วย ทำไมต้องไปทำลายมัน แล้วเป็นอาหารด้วย อย่างลิ้มอาหารของพวกยากจนคนจน ท่านประธานดูปลาลาม แหม ยิ่งร้ายกาจทำไมอยู่ทะเลเอามาทานได้ หูปลาลามราคาก็แพงด้วย ท่านลองคิดดู แล้วเมื่อกี้ก็ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดสุรินทร์ เพราะท่านมีความสมานสมกุลสมศักดิ์ศรีที่ไหวติ อยู่พรรค ส.ป.ท. แล้วก็ตอบแทนรัฐบาลเสียว่ารัฐบาลได้จัดอะไรทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว แก่ตอบแทนรัฐบาล คือได้กับนายดิลก บุญเสริม เมื่อกี้ ดิลก บุญเสริมเขาแนะนำ ลูกของเขา ดีเหลือเกิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคือ ญาตินามสกุล ไหวติ ทำอย่างนี้บ่อย ๆ แล้วข้าพเจ้าคิดว่า ในอนาคตอันใกล้นี้อาจจะเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็เป็นได้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ผมเห็นว่าอภิปรายมาพอสมควรแล้วครับ อะไรครับ คุณชิต มีอะไรต่ออีก

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต) : ในการที่ข้าพเจ้าคัดค้านร่างพระราชบัญญัติตะกั้นก็โดยความมุ่งหมายที่ว่ารัฐบาลใช้กฎหมายโดยอาศัยรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๖ นั้น เป็นการใช้อย่างที่ ส่วนเรื่องนโยบายหรือการปฏิบัติที่รัฐบาลกระทำไปนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้มีเกียรติที่นั่งอยู่ที่นี้ก็คงจะไม่มีใครคัดค้าน ข้าพเจ้าเองที่ได้อภิปรายไปนั้นก็โดยความเป็นห่วงว่าถ้าหากว่ารัฐบาลโดยอาศัยมาตรา ๑๔๖ ของรัฐธรรมนูญออกพระราชกำหนดเสียบ่อย ๆ แล้วความหมายของสภานิติบัญญัตินี้ก็คงจะหมดไป จึงขอเรียนฝากท่านผู้มีเกียรติไว้ด้วย

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอาละครับ ผมว่าก็ไม่มีอะไรมากนัก ก็อภิปรายมา

พอสมควรแล้ว สมควรจะลงมติได้แล้วครับ คือว่าจะรับหลักการหรือไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

ต่อไปนี้ผมขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๑๑ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ รัฐบาลจะเสนอส่งคณะกรรมการสิทธิการสามัญหรือวิสามัญ

หม่อมราชวงศ์จักร์ทอง ทองใหญ่ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร) : รัฐบาลขอเสนอส่งคณะกรรมการสิทธิการสามัญชุดการปกครองพิจารณา

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอเสนอส่งคณะกรรมการสิทธิการสามัญชุดการปกครองพิจารณา จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ขอเสนอให้พิจารณารวดเดียวทั้ง ๓ วาระเลย ไม่เกิน ๕ นาทีก็เสร็จ ส่งไปให้วุฒิสภา ชะอะไรจะต้องไปเสนอกรรมวิธีการฝ่ายปกครอง ต้องเสียเวลาต้องเสียค่าเบี้ยประชุมกรรมการอีกครั้งละ ๑๐๐ บาทต่อคน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว ใครเห็นด้วยโปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : คือมันเป็นอย่างนี้นะครับ คุณทองดี เปิดข้อบังคับข้อ ๑๐๙ มันจำเป็นโดยรีบด่วนเท่านั้นที่จะกระทำได้

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเห็นว่าจำเป็นโดยรีบด่วนจะทำให้ประชาชนพลเมืองถูกปลานี้กินตายกันหมด วัวควายลงอาบนํ้าอาบท่ากินหมด.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เปล่า เดี่ยวคุณทองดีครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : โดยรีบด่วนครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : พระราชกำหนดนั้นมันเป็นกฎหมายอยู่แล้วเวลานี้บังคับอยู่แล้วพระราชกำหนดนั้น อันนี้เพียงแต่อนุมัติเท่านั้น

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ก็อนุมัติ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช้รับด่วน ไม่ใช้รับด่วนตามที่ว่านี้ ตามข้อ ๑๐๙
วรรค ๒ นี้

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ถ้าไม่รีบด่วน ทำไมท่านมาอ้างรัฐธรรมนูญข้อ ๑๔๖
เล่า นี่ฉุกเฉินนะ เหตุฉุกเฉิน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : พระราชกำหนดคณะใช้เป็นกฎหมายอยู่แล้วเวลานี้
ไม่ได้เล็ก

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ถูก ตอนนี้อย่าเพิ่งไม่เถียง

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : นี่เพียงอนุมัติ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้ายากให้อนุมัติเสียทันทีเลยดีกว่า ไม่มีการ
แปรญัตติกัน เอาเป็นกรณีการเต็มสภา ท่านประธานที่เคารพ อย่างผลาญเวลาของชาติครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ในกรณีจำเป็นจับพลันต่อสถานการณ์ใช้คำว่าอย่างนั้น

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : นี่จับพลันทันต่อสถานการณ์ครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ออกแล้ว พระราชกำหนดเป็นกฎหมายอยู่แล้วใน
เวลานี้ ถ้าไม่อนุมัติเท่านั้น พระราชกำหนดถึงจะตกไป เวลานี้พระราชกำหนดเป็นกฎหมาย
อยู่แล้ว อันนี้เพียงขออนุมัติเท่านั้น

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ก็ขออนุมัติเสียเลย จะต้องไปพิจารณา กรณีการ
การปกครองทำไม

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่จับพลันทันต่อเหตุการณ์นะซี มันขัดข้อบังคับ
ข้อนี้ ถอนเสียดีกว่า ผมว่าขอถอนเสีย

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ครับ ก็แล้วแต่ท่านประธาน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เปล่า... ขอ เอ้า ขอถอน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ผมเคารพท่าน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ขอถอน ขอบคุณครับ กำหนดการแปรญัตติภายในกวัน
หม่อมราชวงศ์จักร์ทอง ทองใหญ่ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร) : รัฐบาลขอเสนอ
แปรญัตติตามข้อบังคับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอเสนอให้แปรญัตติตามข้อบังคับ จะมี
ท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นเป็นอันว่า
ให้แปรญัตติตามข้อบังคับ ที่ยังแล้ว ขอพักการประชุม ประชุมต่อ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา
พักการประชุมเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๓.๕๕ นาฬิกา

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : มีสมาชิกมาครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอดำเนินการประชุมต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๕ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการ
วิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๖๖๙

สภาผู้แทน

๒๔ มิถุนายน ๒๕๑๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย..... พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกการประชุมคณะกรรมการ
วิชาการวิสามัญ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
..... พ.ศ. (นายประมวล กุลมัตย์กับพวก เป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมาธิการ
วิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา กรรมาธิการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายกำแหง พลางกูร	๒. นางจินดา อังคุโชติ
๓. นายฉวง เอี่ยมศิลา	๔. นายทินกร ปรีชพันธุ์
๕. นายนิยม อูปรมัย	๖. พลเอก ประภาส จารุเสถียร
๗. นายประมวล กุลมัตย์	๘. นายประยัด บุรณศิริ
๙. นายเรณู สุวรรณสิทธิ์	๑๐. ร้อยตำรวจเอก วิชัย ฉายประเสริฐ
๑๑. นายศักดิ์ ผาสุขนิรันดร์	๑๒. นายสงวน กนกวิจิตร
๑๓. นางสาวน สัมมนตร	๑๔. นายสุกิจ นิมมานเหมินท์
๑๕. พลโท แสง เสนาณรงค์	

ที่ประชุมคณะกรรมการได้เลือกข้าพเจ้าเป็นประธานกรรมาธิการ โดยได้มอบหมายให้นาย
ประมวล กุลมัตย์ เป็นกรรมาธิการเจ้าของเรื่อง และเลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นาย
ประยูร สตาเซตร์ หัวหน้าแผนกรรมาธิการวิสามัญ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบเรียน
มาเพื่อให้โปรดนำเสนอสภาผู้แทนพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

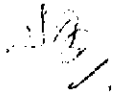
(ลงชื่อ)พลเอก

ป. จารุเสถียร

(ประภาส จารุเสถียร)

ประธานกรรมการวิสามัญ

สำเนาถูกต้อง

เสวียม พิมพ์

 ทาน

บันทึกการประชุมคณะกรรมการวิชาการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย.....

พ.ศ.

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. (นายประมวล กุลมัตย์กับพวก เป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมการวิชาการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. คณะกรรมการได้เลือก พลเอก ประภาส จารุเสถียร เป็นประธานกรรมการ โดยได้มอบหมายให้นายประมวล กุลมัตย์ เป็นกรรมการเจ้าของเรื่อง และเลขาธิการรัฐสภา ได้มอบหมายให้นายประยูร สดาเชตร์ หัวหน้าแผนกกรรมการวิชาการวิสามัญ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายกำแหง พลงกุล เลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผู้แปรญัตติ ๖ ราย คือ ๑. นายมีเดช วรสีหะ ๒. นายแคล้ว นรปติ ๓. นายบุญเย็น วอทอง และนายไพฑูรย์ เครือแก้ว ๔. นายสนั่น ชีระศรีโชติ ๕. นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ๖. นายนิลิต เวทย์ศิริยานันท์

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมการตัดออก
<u>มาตรา ๔</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	กรรมการตัดออก
<u>มาตรา ๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมการตัดออก
<u>ส่วนที่ ๑ ระเบียบการทั่วไปและ</u>		
<u> ธุรการในคณะต่าง ๆ</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมการตัดออก
<u>หมวดที่ ๑ ธุรการทั่วไป</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมการตัดออก

<u>มาตรา ๖</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๗</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๘</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๙</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๐</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๒</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๓</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๔</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๖</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>หมวด ๒ ขบวนการในคณะต่างๆ</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๗</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๘</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๑๙</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๒๐</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๒๑</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๒๒</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก

ส่วนที่ ๒ การศึกษาใน
มหาวิทยาลัย

<u>มาตรา ๒๓</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๒๔</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๒๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๒๖</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๒๗</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๒๘</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก

<u>มาตรา ๒๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๐</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๑</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๒</u>		
<u>ส่วนที่ ๓ ผู้สอนมหาวิทยาลัย</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๓</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๔</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๖</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๗</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>ส่วนที่ ๔ วินัย นิสิตมหาวิทยาลัย</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๘</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>ส่วนที่ ๕ อัตราค่าธรรมเนียม</u>		
<u>มหาวิทยาลัย</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๓๙</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๔๐</u>	มีผู้แปรญัตติ	กรรมาธิการตัดออก
<u>มาตรา ๒ ทวิ</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๒ ตร</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>หมวด ๑ บททั่วไป</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๒ จัตวา</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๒ เบญจ</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๒ ฉ</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๒ สัตต</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๒ อัฐ</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๒ นว</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>มาตรา ๒ ทศ</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	
<u>หมวด ๑ ทวิ การดำเนินงาน</u>	กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่	

มาตรา ๒ อัญหังส

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ เอกนัจตตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

หมวด ๑ ศรี ปริญญาและเครื่องหมายวิชยานะ

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ จัตตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ เอกจัตตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ เทวจัตตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ เตจัตตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ จตจัตตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ ปญจจัตตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ ฉจัตตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

หมวด ๑ จัตวา บทกำหนดโทษ

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ สัตตจัตตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

บทเฉพาะกาล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ อัญหัจจตาสีล

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

มาตรา ๒ เอกนปญญาส

กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

๕. สรุปผลการพิจารณาคำขอแปรญัตติเรียงตามลำดับมาตราดังนี้

มาตรา ๓

นายบุญเย็น วอทอง นายไพฑูรย์ เกื้อแก้ว

และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์

ขอแปรญัตติไว้

กรรมาธิการตัดออก

ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๕

นายแคล้ว นรปติ และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์

ขอแปรญัตติไว้

กรรมาธิการตัดออก

ผู้แปรญัตติอื่นพอใจ

แต่ นายแคล้ว นรปติ ขอสงวนให้เพิ่มคำว่า “เงินที่นิติบุคคลหรือบุคคลบริจาค”

เข้าเป็น (๓) มาตรา ๕

ส่วนที่ ๑ ระเบียบราชการทั่วไป และธุรการในคณะต่างๆ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติตัดออก
กรรมการธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

หมวดที่ ๑ ธุรการทั่วไป

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมการธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๖ และมาตรา ๗

นายมีเดช วรสีหะ และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมการธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๒

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมการธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๓

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติตัดออก
กรรมการธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๔

นายมีเดช วรสีหะ นายบุญเย็น วอทอง	
นายไพฑูรย์ เครือแก้ว และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมการธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมการธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

หมวดที่ ๒ ธุรการในคณะต่างๆ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมการธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๗ และมาตรา ๑๘

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
--------------------------	---------------

กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒</u>	
นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติตัดออก
กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>ส่วนที่ ๒ การศึกษาในมหาวิทยาลัย</u>	
• นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๒๓</u>	
นายแคล้ว นรปติ นายบุญเย็น วอทอง	
นายไพฑูรย์ เครือแก้ว และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติอื่นพอใจ
แต่นายแคล้ว นรปติ ขอสงวนให้เพิ่มคำว่า	
“รัฐศาสตร์บัณฑิต ใช้อักษรย่อ ร.บ.”	
“คุรุศาสตร์บัณฑิต ใช้อักษรย่อ ค.บ.”	
ต่อท้ายมาตรา ๒๓ (๑)	
“รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ร.ม.”	
“คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ค.ม.”	
ต่อท้ายมาตรา ๒๓ (๒) และ	
“รัฐศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ร.ด.”	
“คุรุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ค.ด.”	
ต่อท้ายมาตรา ๒๓ (๓)	
<u>มาตรา ๒๔</u>	
นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติตัดออก
กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๒๕</u>	
นายบุญเย็น วอทอง นายไพฑูรย์ เครือแก้ว	
และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้

กรรมการตัดออก

ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๖

นายบุญเย็น วอทอง นายไพฑูรย์ เครือแก้ว
และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
กรรมการตัดออก

ขอแปรญัตติไว้
ขอแปรญัตติตัดออก
ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
กรรมการตัดออก

ขอแปรญัตติตัดออก
ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๒๘

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
กรรมการตัดออก

ขอแปรญัตติไว้
ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๐

นายมีเดช วรสีหะ นายแคล้ว นรปติ
นายสนั่น ชีระศรีโชติ นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
และนายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์
กรรมการตัดออก

ขอแปรญัตติไว้
ผู้แปรญัตติอื่นพอใจ

แต่นายแคล้ว นรปติ ขอสงวนให้เพิ่มคำว่า “ผู้สมัครเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยนี้
ถ้ามีคุณสมบัติตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ก็ให้สมัครได้โดยไม่ต้องสอบแข่งขัน”
เป็นวรรคสอง มาตรา ๓๐

นายสนั่น ชีระศรีโชติ ขอสงวนให้เพิ่มคำว่า “หรือ

(๔) สอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามหรือมัธยมปีที่หกหรือเทียบเท่าแต่ต้อง
รับราชการตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน (สามัญหรือวิสามัญ) ข้าราชการ
ทหาร ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการครู หรือเป็นครูโรงเรียน
ราษฎร์มาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี หรือไม่จบมัธยมศึกษาปีที่สามหรือมัธยมปีที่หก
หรือเทียบเท่า แต่สอบได้หรือได้เลื่อนตำแหน่งเป็นข้าราชการชั้นสัญญาบัตร หรือ

(๕) สอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่สามหรือมัธยมปีที่หกหรือเทียบเท่าและได้รับ

เลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาลนับแต่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หรือ

(๖) สอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่สามหรือมัธยมศึกษาปีที่หกหรือเทียบเท่าและมีประสบการณ์ในวิชาชีพอิสระสาขาใดสาขาหนึ่งมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี โดยมีสถาบันทางราชการรับรอง และวิชาชีพนั้นมีการสอนในมหาวิทยาลัย" ต่อท้าย

(๓) มาตรา ๓๐

และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอสงวนให้เพิ่มคำว่า "ผู้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ไม่ต้องทำการสอบคัดเลือก" เป็นวรรคสองมาตรา ๓๐

มาตรา ๓๑

นายมีเดช วรสีหะ นายบุญเย็น วอทอง

นายไพฑูรย์ เครือแก้ว และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๒

นายบุญเย็น วอทอง นายไพฑูรย์ เครือแก้ว

และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

ส่วนที่ ๓ ผู้สอนมหาวิทยาลัย

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕

นายบุญเย็น วอทอง นายไพฑูรย์ เครือแก้ว

และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๖ และมาตรา ๓๗

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์	ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการตัดออก	ผู้แปรญัตติพอใจ

(ส่วนที่ ๔ วินัย นิสิตมหาวิทยาลัย)

นายบุญเย็น วอทอง นายไพฑูรย์ เครือแก้ว
และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
กรรมการการตัดออก

ขอแปรญัตติไว้
ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๘

นายบุญเย็น วอทอง นายไพฑูรย์ เครือแก้ว
และนายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
กรรมการการตัดออก

ขอแปรญัตติไว้
ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๐

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
กรรมการการตัดออก

ขอแปรญัตติไว้
ผู้แปรญัตติพอใจ

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับบันทึกนี้ด้วยแล้ว

ประมวล กุลมัตย์
(นายประมวล กุลมัตย์)
กรรมการเจ้าของเรื่อง

ร่าง
พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้น เรียกว่า “มหาวิทยาลัย.....” มีหน้าที่จัดการศึกษา วิชาปริชาตศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ บัญชี การบริหารธุรกิจ สังคมศาสตร์ ศิลปศาสตร์
มาตรา ๔ มหาวิทยาลัยนี้ สรรแบ่งเป็นคณะต่าง ๆ ตามที่จะได้มีข้อบังคับของมหาวิทยาลัย
ที่กำหนดไว้

มาตรา ๕ มหาวิทยาลัยนี้เป็นนิติบุคคล ในส่วนการเงินนั้น ตามที่จะมีข้อบังคับต่าง ๆ
ที่กำหนดไว้

(๑) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล

(๒) เงินค่าเช่าที่ดิน ค่าสอนเล่า และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัย

บทที่ ๑
ระเบียบกรมการทั่วไป และกระทรวงในคณะกรม

หมวดที่ ๑
กรมการทั่วไป

มาตรา ๖ ให้มหาวิทยาลัยขึ้นอยู่กับความควบคุมดูแลของคณะกรมการ ซึ่งประกอบด้วย
คณบดีหรือคณบดี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย อธิบดีกรมศึกษาธิการและคณบดี
ของคณะกรมการ ในมหาวิทยาลัย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง กับกรรมการโดยคุณวุฒิซึ่งจะได้
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งขึ้นโดยสมควรแก่ประโยชน์ของราชการเป็นจำนวนไม่เกินกว่าจำนวน
กรรมการโดยตำแหน่ง

มาตรา ๗ ให้คณบดีหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยอธิบดีกรมการเป็นนายบดีของกรมการ และอธิบดีกรมการมหาวิทยาลัย เป็นอุปนายบดีของ
กรมการโดยตำแหน่ง

มาตรา ๘ ให้ที่ประชุมอธิบดีของคณะกรมการอยู่ในตำแหน่ง ๒ ปี เว้นแต่จะได้ถูกแต่งตั้งให้
ดำรงตำแหน่งนั้นต่อไปอีกคราวละ ๒ ปี

มาตรา ๙ คณะกรรมการมหาวิทยาลัย มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) ดำรงคุณ และรักษาระเบียบของมหาวิทยาลัย
- (๒) จัดทำกฎบัตรอันจะส่งกระทรวงมหาดไทยให้เจริญขึ้น
- (๓) จัดวางหลักสูตร ระเบียบข้อบังคับอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๔) จัดตั้งงบประมาณของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมหาวิทยาลัยประชุมกันอย่างน้อยเดือนละ ๑ ครั้ง ให้
นายกเทศมนตรีเป็นผู้แทนด้านประชุม ตัวกรรมการใดคนหนึ่งร้องขอให้คณะกรรมการ
มหาวิทยาลัยประชุมเพื่อพิจารณาข้อหนึ่งข้อใด ก็ให้นายกเทศมนตรีจัดการเรียกประชุม
คณะกรมการ

มาตรา ๑๑ ในที่ประชุมต้องมีกรรมการมาประชุมอย่างน้อยครึ่งหนึ่งของจำนวน
กรรมการทั้งหมด จึงจะถือเป็นองค์ประชุม

มาตรา ๑๒ การลงมติให้ถือคะแนนเสียงข้างมากของที่ประชุม ถ้าในที่ประชุมมีมติ

คณะเพลิงเพลิงเพิกถอน ให้พ้นจากตำแหน่งที่บรรพชาเป็นสามเณรเสียให้สิ้น ๑ คณะนั้น เพื่อชี้ชัด

มาตรา ๑๓ ที่วัดพระธรรมกายเป็นพระภิกษุไม่ได้ ก็ให้ผู้นั้นพ้นจากพระภิกษุสามเณร ส่วนนายต
ม่ได้ ก็ให้พระภิกษุสามเณรที่บรรพชาในวัดนั้นขึ้นเป็นพระภิกษุสามเณรตามสมควร
ประชุมที่วัดนั้น

มาตรา ๑๔ อธิการบดีมหาวิทยาลัยนั้น จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งขึ้นโดย
คำแนะนำของรัฐสภา จากผู้ที่มีคุณสมบัติดังนี้

(๑) ได้ปริญญาไม่ต่ำกว่าสามชั้นปริญญาเอกในวิชาประเภทใดประเภทหนึ่ง
ตามกฎหมายว่า

(๒) ได้ทำการสอนวิชาในมหาวิทยาลัยใดที่เทียบเท่ากับในมหาวิทยาลัยไทย
มาแล้วไม่ต่ำกว่า ๕ ปี

มาตรา ๑๕ อธิการบดีมหาวิทยาลัย มีเลขาธิการมหาวิทยาลัยหนึ่งเป็นผู้ช่วยในฝ่าย
ธุรการ และมีพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อปฏิบัติงานตามสมควร

มาตรา ๑๖ อธิการบดีมหาวิทยาลัย มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ดำรงควบคุมดูแลการศึกษามหาวิทยาลัยให้ดำเนินไปตามพระราชบัญญัติ
และข้อบังคับของคณะกรรมการมหาวิทยาลัย

(๒) รับปริญญามาให้ตราลงนามในแต่เฉพาะดี

(๓) ดำรงควบคุมดูแลการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

(๔) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการทูตประเทศ

(๕) รักษาธรรมเนียมวินัยของมหาวิทยาลัย

(๖) แต่งตั้ง ถูกลดตำแหน่งพนักงานของมหาวิทยาลัยตามระเบียบ

หมวดที่ ๒

วิชาการในคณะที่ ๓

มาตรา ๑๗ วิชาการในด้านหนึ่ง ๆ ของมหาวิทยาลัยนั้น ให้อยู่ภายใต้บังคับบัญญัติ
ของคณะบดี ซึ่งคณะกรรมการมหาวิทยาลัยจะได้แต่งตั้งขึ้น จากบุคคลผู้มีคุณวุฒิ เหมาะสมด้วย
ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัย ดังที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔

มาตรา ๑๘ คณบดี มีเลขาธิการมหาวิทยาลัยหนึ่งเป็นผู้ช่วยในฝ่ายธุรการ และมีพนักงานเจ้าหน้าที่
ปฏิบัติงานตามสมควร

มาตรา ๑๙ ตมบดี มีหน้าที่ดังนี้

(๑) เป็นผู้แทนของตมข

(๒) ส่งบุคลากรที่จําเป็นไปช่วยราชการของตมข

(๓) ปฏิบัติการตามข้อสั่งการของตมขที่รวมการระดมทรัพยากรด้านคนและ
งบประมาณอื่น ๆ เพื่อให้การสนับสนุนและจัดหาวัสดุการสนับสนุนด้าน
การสนับสนุนวิจัยวิจัย

(๔) ควบคุมให้ยึดการปฏิบัติงานที่มหาวิทยาลัยทราบในเหตุการณ์ต่าง ๆ อันเกิดขึ้น
ในตมข

(๕) รักษาวินัยการปฏิบัติงาน

มาตรา ๒๐ ในตมขหนึ่ง ให้มีตมขที่สมทบประจำตมข มีหน้าที่ดังนี้

(๑) สืบหาข่าวประจำตมขของตมข แล้วเสนอต่อตมขที่สมทบประจำ
มหาวิทยาลัย

(๒) รับปรึกษาให้ตมขที่สมทบที่ตมขที่ในตมขของตมข

มาตรา ๒๑ ตมขที่รวมการประจำตมขประจำตมขด้วย

ตมขที่

ผู้สอนในตมขนั้น

เลขานุการตมขที่

ตมขที่เป็นประธาน และเลขานุการตมขที่เป็นเลขานุการตมขที่รวมการ

ประจำตมขนั้นได้ยกย่อง

มาตรา ๒๒ การประชุม สภาประชุม การสมมติ การแต่งตั้งประธานชั่วคราว ให้ใช้
บทบัญญัติในมาตรา ๑๑ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ โดยอนุโลม

ส่วนที่ ๒

การศึกษานานาชาติ

มาตรา ๒๓ วิทยาลัยนานาชาติมี ๓ ชั้น

(๑) วิทยาลัย ให้เรียกผู้ได้ปริญญาตรีตามหลักสูตรวิชาในมาตรา ๓ โดย
ให้ใช้คำว่า "บัณฑิต" ดังต่อไปนี้

นิติศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	พ.พ.
ศาสตรมหาบัณฑิตบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	ต.พ.
พาณิชย์ศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	พ.ต.พ.
บัญชีบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	พ.ช.พ.
การบริหารธุรกิจบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	บ.ช.พ.
สังคมศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	ส.พ.
ศิลปศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	ศ.พ.

๗๖) วิทยาลัยเทคโนโลยีและพัฒนาระบบคอมพิวเตอร์และวิศวกรรมในมหาวิทยาลัย โดยให้เดิมชื่อว่า "มหาวิทยาลัย" ต่อมาตั้ง ดังนี้

นิติศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	พ.พ.
ศาสตรมหาบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	ต.พ.
พาณิชย์ศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	พ.ต.พ.
บัญชีบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	บ.ช.พ.
การบริหารธุรกิจบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	บ.ช.พ.
สังคมศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	ส.พ.
ศิลปศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	ศ.พ.

๗๗) วิทยาลัยเทคโนโลยีและพัฒนาระบบคอมพิวเตอร์และวิศวกรรมในมหาวิทยาลัย โดยให้เดิมชื่อว่า "วิทยาลัย" ต่อมาตั้ง ดังนี้

นิติศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	พ.ต.
ศาสตรมหาบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	ต.ต.
พาณิชย์ศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	พ.ต.ต.
บัญชีบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	บ.ช.ต.
การบริหารธุรกิจบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	บ.ช.ต.
สังคมศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	ส.ต.
ศิลปศาสตรบัณฑิต	ใช้อัตราสอบ	ศ.ต.ต.

มาตรา ๒๕ การรวมหลักสูตร การเปลี่ยนแปลง การปรับปรุง การเปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขของคณะ
กรรมการมหาวิทยาลัยเป็นผู้อำนวยการ

มาตรา ๒๕ การศึกษาให้มีกำหนด ๔ ปี ผู้ศึกษาจะต้องสอบไล่ได้ปีเว้น ๆ เสียก่อนจึงจะผ่านไปเรียนปีต่อไปได้ เมื่อสอบไล่ได้ปีที่ ๓ ให้ถือว่าได้อ่านปริญญาตามหลักสูตรวิชาที่เรียน

มาตรา ๒๖ การสอบไล่ให้มีได้เฉพาะชั้นเรียน

มาตรา ๒๗ ตามแผนสอนใดนั้น ให้แสดงและประกาศไว้โดยเปิดเผยและโดยวิธีที่สุจริต

มาตรา ๒๘ คำชี้ขาดของสภามหาวิทยาลัยในแผนแห่งการสอบไล่ ให้ถือว่าเด็ดขาด

มาตรา ๒๙ คณะกรรมการมหาวิทยาลัยจะให้ผู้เรียนชั้นหนึ่งชั้นใดที่ผ่านปริญญาพิเศษตั้งแต่ต้นแต่ผู้หนึ่งผู้ใด โดยไม่ตั้งสอบไล่ตามหลักสูตรก็ได้ เมื่อผู้เรียนมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๐ ผู้สมัครรับปริญญาในมหาวิทยาลัยจะต้องได้ชั้นปริญญานั้น จะต้องมีความดีและมีคุณสมบัติตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้

(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๗ ปีบริบูรณ์

(๒) มีคุณงามความดีเรียบร้อย ซึ่งมีคุณสมบัติผู้รับรางวัล ๑๓๗ ผู้รับรางวัลนั้นจะต้องเป็นผู้ที่ได้ปริญญาระดับปริญญาหนึ่ง จากมหาวิทยาลัยใดมหาวิทยาลัยหนึ่งในประเทศไทย

(๓) สอบไล่ได้ชั้น มศ. ๕ ของกระทรวงศึกษาธิการหรือเทียบเท่า

มาตรา ๓๑ นักศึกษาจะสมัครเข้าสอบภายในมหาวิทยาลัยหรือไม่สมัครก็ได้ตั้งแต่ต้นแต่ต้นแต่ต้นทุกต้นแต่ต้นแต่ต้นสมัครเข้ามหาวิทยาลัยก็ได้ทุกต้น

มาตรา ๓๒ ภายในกำหนด ๑๐ ปี นับตั้งแต่วันขึ้นนักศึกษาก่อนเข้าเรียนไม่สำเร็จปริญญาให้พ้นตามระเบียบนักศึกษาคณะนี้ นับแต่ผู้ที่ได้ชั้นปริญญาระดับ ให้เรียนต่อไปได้โดยไม่ต้องเสีย ๒ ปี

ส่วนที่ ๑

ผู้สอนมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๓ ผู้ที่จะสอนในมหาวิทยาลัยต้องมีคุณสมบัติตามระเบียบและวิธีสอน

(๑) ผู้สอนชั้นศาสตราจารย์ แบ่งเป็น ๒ ชั้น ดังนี้

๑. ศาสตราจารย์สามัญ

๒. รองศาสตราจารย์สามัญ

(๒) ผู้สอนชั้นดุษฎีบัณฑิต แบ่งเป็น ๓ ชั้น ดังนี้

๑. ศาสตราจารย์วิชาสามัญ

๒. รองศาสตราจารย์วิชาสามัญ

๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์

มาตรา ๓๕ ศาสตราจารย์วิชาสามัญ คือผู้ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งขึ้นสมทบบุคคลที่ได้เป็นรองศาสตราจารย์วิชาสามัญมาแล้วสาม มีกำหนดเวลาไม่น้อยต่ำกว่า ๑ ปี และอายุไม่ถึงกว่า ๖๐ ปี

มาตรา ๓๕ รองศาสตราจารย์วิชาสามัญ คือ ผู้ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งขึ้นสมทบบุคคลที่ได้รับปริญญาเอก ของมหาวิทยาลัยนี้ หรือมหาวิทยาลัยอื่น และสอบผ่านวิชาชั้นรองศาสตราจารย์ได้

มาตรา ๓๖ ศาสตราจารย์ หรือรองศาสตราจารย์วิชาสามัญนั้น คือผู้ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งขึ้นสมทบบุคคลที่ได้รับปริญญาศาสตราจารย์ไม่ต่ำกว่าชั้นปริญญาเอก หรือผู้ที่ได้รับทุนการศึกษาระดับปริญญาเอกโดยสหประชาชาติในต่างประเทศ หรือผู้ที่ได้ทุนการศึกษาระดับปริญญาเอกโดยสหประชาชาติในต่างประเทศ หรือผู้ที่ได้ทุนการศึกษาระดับปริญญาเอกโดยสหประชาชาติในต่างประเทศ ซึ่งคณะกรรมมาธิการศึกษาได้เสนอแนะจากรัฐบาลที่ปรึกษาในวิชาที่เสนอแนะแล้ว

มาตรา ๓๗ ผู้บรรยายนั้นได้แก่บุคคลใด ๆ ซึ่งคณะกรรมมาธิการศึกษาได้เสนอแนะจากรัฐบาล ตั้งให้บรรยายวิชาใด ๆ ในมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๔

วิสัย พิตินมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๘ วิสัยพิตินมหาวิทยาลัย และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีไปตามระเบียบข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๕

อัคราภิธรรมนิพนธ์มหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๙ ดำรงเขียน ดำรงสยได้ ดำรงรวมนิพนธ์อื่น ๆ ให้มีมีไปตามระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๐ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒ ตรี ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

"มหาวิทยาลัย" หมายถึง สภามหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์

มาตรา ๒ ตรี ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑บททั่วไป

มาตรา ๒ จัตวา ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นมหาวิทยาลัยหนึ่งเรียกว่า “มหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์” เป็นสถาบันการศึกษาและวิจัยแบบตลาดวิชา มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวិชาการ และวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัยส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง และทะนุบำรุงวัฒนธรรม

ให้มหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์เป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นกรม สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี
มาตรา ๒ เบญจ มหาวิทยาลัยอาจแบ่งส่วนราชการดังนี้

(๑) สำนักงานอธิการบดี

(๒) คณะ

(๓) บัณฑิตวิทยาลัย

และอาจให้มีสถาบันหรือสำนักเพื่อการวิจัยเพื่อการวิจัยหรือเพื่อส่งเสริมวิชาการเป็น
ส่วนราชการในมหาวิทยาลัยอีกเมื่อมีความจำเป็นก็ได้

สำนักงานอธิการบดี อาจแบ่งส่วนราชการเป็นกองและแผนก

คณะและบัณฑิตวิทยาลัย อาจแบ่งส่วนราชการเป็นภาควิชาและสำนักงานเลขานุการ

สำนักงานเลขานุการ อาจแบ่งส่วนราชการเป็นแผนก

มาตรา ๒ ฉ การแบ่งส่วนราชการของมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๒ เบญจ ให้ทำเป็น
ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒ สัตต ภายใต้วัตถุประสงค์ตามมาตรา ๒ จัตวา มหาวิทยาลัยจะรับบัณฑิต-
วิทยาลัย วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงอื่นเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และมีอำนาจ
ให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นใดชั้นหนึ่งแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากบัณฑิต-
วิทยาลัย วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงนั้น ๆ ได้

การรับบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงเข้าสมทบในมหาวิทยาลัย
ให้ทำเป็นประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงซึ่งเข้าสมทบในมหาวิทยาลัย
นั้น ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

มาตรา ๒ อัญมณี นอกจากเงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ดังนี้

(๑) เงินผลประโยชน์และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

(๒) ทรัพย์สินซึ่งมีผู้ให้แก่มหาวิทยาลัย

รายได้ของมหาวิทยาลัยไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลัง ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

มาตรา ๒ นว บรรดาทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย จะต้องจัดการเพื่อประโยชน์และตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

ทรัพย์สินอื่นซึ่งมีผู้ให้แก่มหาวิทยาลัย จะต้องจัดการตามเงื่อนไข ข้อบังคับและวัตถุประสงค์ซึ่งผู้ให้กำหนดไว้

มาตรา ๒ ทศ ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ต้องมีพื้นความรู้หรือคุณสมบัติดังนี้

(๑) สอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ห้าหรือเทียบเท่า หรือ

(๒) ผู้ซึ่งสภามหาวิทยาลัยได้พิจารณาแล้ว เห็นสมควรให้รับเข้าศึกษาได้ หรือ

(๓) ข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป และมีพื้นความรู้ไม่

ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่สามหรือเทียบเท่า

หมวด ๑ ทวิ

การดำเนินงาน

มาตรา ๒ เอกทศ ให้มีสภามหาวิทยาลัย ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย เลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ อธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบันและผู้อำนวยการสำนักในมหาวิทยาลัย ถ้ามี เป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัย โดยตำแหน่ง และกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งมีจำนวนไม่น้อยกว่าสี่คนและไม่เกินเก้าคน

ให้รองอธิการบดีเป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัย ในกรณีมีรองอธิการบดีหลายคน ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งรองอธิการบดีคนหนึ่งเป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๒ ทวาทศ กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งสองปี แต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒ เตรส สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และโดยเฉพาะมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

- (๑) จัดวางระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัย
- (๒) พิจารณาหลักสูตรวิชาเพื่อเสนอขอรับความเห็นชอบของสภาการศึกษาแห่งชาติ
- (๓) จัดหาวิธีการอันจะยังการศึกษาอบรมและการวิจัยของมหาวิทยาลัยให้เจริญยิ่งขึ้น
- (๔) อนุมัติให้ปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญาและประกาศนียบัตร
- (๕) เสนอการจัดตั้ง ยุบรวมและเลิกคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สถาบัน สำนักและภาควิชา
- (๖) พิจารณาการรับบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบันวิชาการชั้นสูงเข้าสมทบ

ในมหาวิทยาลัย

(๗) พิจารณาการแต่งตั้งและถอดถอนอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าภาควิชา ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์

(๘) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

(๙) แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมมหาวิทยาลัยและกำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการนี้

มาตรา ๒ จตุตศ ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้เรียกประชุมสภามหาวิทยาลัย

ถ้ากรรมการสภามหาวิทยาลัยตั้งแต่สามคนขึ้นไปร้องขอให้สภามหาวิทยาลัย ประชุมเพื่อพิจารณาอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเรียกประชุมสภามหาวิทยาลัย

ในการประชุม ต้องมีกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาประชุมอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีนายกสภามหาวิทยาลัยไม่อาจมาประชุมได้ ถ้าได้มอบหมายให้บุคคลใดเป็นประธานในที่ประชุม ให้บุคคลนั้นมีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับนายกสภามหาวิทยาลัยในการประชุมนั้น

แต่ถ้าไม่ได้มอบหมายก็ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการสภามหาวิทยาลัยคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๒ ปัญจตศ การลงมติให้ถือคะแนนเสียงข้างมาก ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒ โสฬส ให้มีอธิการบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในการบริหาร

งานของมหาวิทยาลัย จะมีรองอธิการบดีคนหนึ่งหรือหลายคนทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยก็ได้

อธิการบดีนั้นจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย และให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๒ สัตตรส อธิการบดีและรองอธิการบดีต้องมีคุณสมบัติดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง หรือ

(๒) ได้ปริญญาจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี ในมหาวิทยาลัยหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้วรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี

มาตรา ๒ อธิการบดี ในกรณีที่ตำแหน่งอธิการบดีว่างลงหรืออธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีเป็นผู้รักษาการแทน ถ้ามีรองอธิการบดีหลายคน ให้รองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมายเป็นผู้รักษาการแทน ถ้าอธิการบดีไม่ได้มอบหมายให้รองอธิการบดีที่มีอาวุโสเป็นผู้รักษาการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองอธิการบดี ให้สภามหาวิทยาลัยกำหนดกรรมการสภามหาวิทยาลัย โดยตำแหน่งคนใดคนหนึ่งเป็นผู้รักษาการแทนอธิการบดี

มาตรา ๒ เอกุณวิสติ เพื่อประโยชน์ในการบังคับบัญชา ให้ถือว่าอธิการบดีเป็นอธิบดี และรองอธิการบดีเป็นรองอธิบดี ทั้งนี้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและกฎหมายอื่น ๆ

มาตรา ๒ วิสติ ในคณะหนึ่งให้มีคณบดีคนหนึ่ง เป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของคณะจะมีรองคณบดีคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยก็ได้

คณบดีนั้น สภามหาวิทยาลัยจะได้แต่งตั้งจากคณาจารย์หรือผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้ว และให้ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้

ถ้ามีการแบ่งภาควิชา ก็ให้มีหัวหน้าภาควิชาเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของภาควิชา

มาตรา ๒ เอกุณวิสติ ให้มีคณะกรรมการประจำคณะ ประกอบด้วยคณบดีเป็นประธาน กรรมการ รองคณบดี ถ้ามี และหัวหน้าภาควิชาในคณะนั้น เป็นกรรมการ ถ้าในคณะไม่มี

การแบ่งภาควิชาหรือมีไม่ถึงสี่ภาควิชา ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งคณาจารย์ในคณะนั้นเป็นกรรมการหรือเป็นกรรมการเพิ่มเติมให้ได้จำนวนสี่คน

ให้คณะกรรมการประจำคณะแต่งตั้งผู้ใดคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่

อีกได้

มาตรา ๒ ทวิสถิติ คณะกรรมการประจำคณะ มีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) วางระเบียบของคณะด้วยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย

(๒) กำหนดหลักสูตรและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๓) จัดการสอบไล่

(๔) รับปรึกษาและให้ความเห็นแก่คณบดี

มาตรา ๒ เติวสถิติ ในบัณฑิตวิทยาลัย ให้มีคณบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบ

ในงานของบัณฑิตวิทยาลัย จะมีรองคณบดีคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยก็ได้

คณบดีนั้น สภามหาวิทยาลัยจะได้แต่งตั้งจากคณาจารย์หรือผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่ง

กรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้ว และให้ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้

ถ้ามีการแบ่งภาควิชา ก็ให้มีหัวหน้าภาควิชาเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของ

ภาควิชา

มาตรา ๒ จตุวิสถิติ ให้มีคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย ประกอบด้วยคณบดี

เป็นประธานกรรมการ รองคณบดีและหัวหน้าภาควิชา ถ้ามี เป็นกรรมการโดยตำแหน่งและ

กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ในบัณฑิตวิทยาลัยมีจำนวนไม่เกินเก้าคน

ให้คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งผู้ใดคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่

อีกได้

มาตรา ๒ ปัญจวิสถิติ คณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) วางระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัยด้วยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย

(๒) กำหนดหลักสูตรและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๓) จัดการสอบไล่

(๔) รับปรึกษาให้ความเห็นแก่คณบดี

มาตรา ๒ ฉวีสถิติ ในสถาบัน ให้มีผู้อำนวยการสถาบันคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา
รับผิดชอบในงานของสถาบัน

มาตรา ๒ สัตตวิสถิติ ให้มีคณะกรรมการประจำสถาบัน ประกอบด้วยผู้อำนวยการ
สถาบันเป็นประธานกรรมการ และกรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ใน
มหาวิทยาลัยนั้นมีจำนวนไม่เกินเก้าคน

ให้คณะกรรมการประจำสถาบันแต่งตั้งผู้ใดคนหนึ่งเป็นเลขานุการ
กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่
อีกได้

มาตรา ๒ อัษฎวิสถิติ คณะกรรมการประจำสถาบันมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) วางระเบียบของสถาบันด้วยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย

(๒) กำหนดหลักสูตรและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๓) จัดการสอบไล่

(๔) รับผิดชอบและให้ความเห็นชอบแก่ผู้อำนวยการสถาบัน

มาตรา ๒ เอกนติงส ในสำนัก ให้มีผู้อำนวยการสำนักคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา
รับผิดชอบในงานของสำนัก

มาตรา ๒ ติงสถิติ ให้มีคณะกรรมการประจำสำนัก ประกอบด้วยผู้อำนวยการสำนัก
เป็นประธานกรรมการ และกรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย
นั้นมีจำนวนไม่เกินเก้าคน

ให้คณะกรรมการประจำสำนักแต่งตั้งผู้ใดคนหนึ่งเป็นเลขานุการ
กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่
อีกได้

มาตรา ๒ เอกติงส คณะกรรมการประจำสำนักมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) วางระเบียบของสำนักด้วยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัย

(๒) กำหนดหลักสูตรและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๓) จัดการสอบไล่

(๔) รับผิดชอบและให้ความเห็นแก่ผู้อำนวยการสำนัก

มาตรา ๒ ทวัตติงส ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะ คณะกรรมการประจำ

บัณฑิตวิทยาลัย คณะกรรมการประจำสถาบัน หรือคณะกรรมการประจำสำนัก ให้นำมาตรา ๒ จตทศ และมาตรา ๒ ปัญจทศ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒ เสด็จส คณาจารย์ในมหาวิทยาลัย มีดังนี้

(๑) ศาสตราจารย์ซึ่งอาจเป็นศาสตราจารย์ประจำหรือศาสตราจารย์พิเศษ

(๒) รองศาสตราจารย์

(๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์

(๔) อาจารย์ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ

มาตรา ๒ จตตติส ศาสตราจารย์พิเศษนั้นจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากผู้ซึ่งมิได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒ ปัญจติส ศาสตราจารย์ประจำซึ่งพ้นตำแหน่งไปโดยไม่มีความผิด ให้เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณ

มาตรา ๒ จตติส ศาสตราจารย์ต้องมีคุณวุฒิดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีในมหาวิทยาลัยหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าได้ผลดี หรือ

(๒) ได้ปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปีในมหาวิทยาลัย หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าได้ผลดี หรือ

(๓) ได้ปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบห้าปีในมหาวิทยาลัย หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภามหาวิทยาลัยเห็นว่าได้ผลดี หรือ

และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสี่ปีในมหาวิทยาลัย หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบัน
อุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง หรือ

(๓) ได้ปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มี
การสอนในมหาวิทยาลัยจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งมหาวิทยาลัยรับรอง
และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดปีในมหาวิทยาลัย หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบัน
อุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยรับรอง

มาตรา ๒ เอกุณจัตตาฬีส อาจารย์ประจำต้องมีคุณวุฒิได้ปริญญาจากมหาวิทยาลัย
หรือได้ปริญญาหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัย
รับรอง หรือเป็นผู้มีความชำนาญในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

อาจารย์พิเศษนั้นอธิการบดีจะได้แต่งตั้งขึ้นประจำปีการศึกษาตามคำแนะนำของ
คณบดีจากบุคคลที่มีคุณวุฒิเช่นเดียวกับอาจารย์ประจำ

หมวด ๓ ตรี

ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๒ จัตตาฬีส ปริญญามีสามชั้น คือ

เอก เรียกว่า ดุษฎีบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ด.

โท เรียกว่า มหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ม.

ตรี เรียกว่า บัณฑิต ใช้อักษรย่อ บ.

มาตรา ๒ เอกจัตตาฬีส มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาในสาขาวิชาที่มีการสอนใน
มหาวิทยาลัย

การกำหนดให้สาขาวิชาใดมีปริญญาชั้นใด และจะใช้อักษรย่อสำหรับสาขาวิชานั้น
อย่างไรให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๒ เทวจัตตาฬีส สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับให้ผู้สำเร็จการศึกษาชั้น
ปริญญาตรีได้รับปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง หรือปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับสองก็ได้

มาตรา ๒ เดจัตตาฬีส สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีประกาศนียบัตร
ชั้นสูง อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรได้ดังนี้

อธิการบดี รองอธิการบดีและคณบดี ให้สภามหาวิทยาลัยประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี เป็น
นายกสภามหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง เลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นกรรมการสภามหา-
วิทยาลัยโดยตำแหน่ง และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งมีจำนวน
ไม่น้อยกว่าสี่คนและไม่เกินเก้าคนเป็นกรรมการ และให้เลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ
เป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัยอีกตำแหน่งหนึ่ง

มาตรา ๒ เอกชนปฎิญาส ให้มหาวิทยาลัยตั้งแต่ระยะที่เริ่มดำเนินการ มีส่วนราชการดังนี้

(๑) สำนักงานอธิการบดี

(๒) คณะนิติศาสตร์

(๓) คณะบริหารธุรกิจ

(๔) คณะมนุษยศาสตร์

(๕) คณะศึกษาศาสตร์

(๖) สำนักบริการทางวิชาการและทดสอบประเมินผล

การยุบเลิกส่วนราชการในวรรคหนึ่ง ต้องตราเป็นพระราชบัญญัติ ส่วนการแบ่งส่วน
ราชการเพิ่มเติม ตามนัยแห่งมาตรา ๒ เบญจ และมาตรา ๒ จ ให้ทำเป็นประกาศสำนักนาย-
กรัฐมนตรี และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : คณะกรรมการมีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมบ้างหรือไม่

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการไม่มีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติม

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. . . . ชื่อร่างพระราชบัญญัติ มีการแก้ไข

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ปรากฏว่าร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าจำได้ว่า เดิมเจ้าของร่างร่างมาว่า พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยคือ..... คือยังละเว้นชื่อไว้ ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้สนับสนุนร่างมหาวิทยาลัยตลาดวิชาที่ตลอดมาผู้หนึ่ง เพื่อที่จะสนับสนุนให้บุตรกุลธิดาได้มีโอกาสศึกษาในเมื่อตนไม่มีโอกาสที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ การที่กรรมการมาเปลี่ยนเป็นร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์นี้ ขอประทานโทษ ข้าพเจ้าขอพูดอีกอันหนึ่งเสียก่อนว่า ก็นับว่าเป็นประวัติศาสตร์ในรัฐสภานี้ ที่ข้าพเจ้าก็อยู่ในสภานี้มาหลายสมัยนะครับ ที่กรรมการได้เปลี่ยนแทบจะไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย แต่อย่างไรก็ดีข้าพเจ้าก็ขอเรียนว่า หลักการก็คงอยู่อย่างเดิม แต่ว่ามันเปลี่ยนไปหมดเลย นี่มันใช้ถ้อยคำใหม่หมดเลย และนอกจากนั้นก็ปรากฏว่าในนั้นที่เรียกว่า.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เดียวครับ คุณแคล้ว เอาแต่ชื่อก่อน ๆ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ครับอยู่ในประเด็นครับท่านประธาน ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์นี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอเรียนถามกรรมการว่า ท่านมีเหตุผลประการใดในการที่ใช้ชื่อตั้งชื่อพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ แต่ถ้าหากว่าข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นผู้สนับสนุนมหาวิทยาลัยนี้ตลอดมาผู้หนึ่ง ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนชื่อได้ไหมละ ให้เป็นพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อที่จะให้เป็นทีระลึกแก่พระองค์ผู้ประสาทภาษาไทยในสมัยกรุงสุโขทัยนั้น ที่แรกไม่มีชื่อนี้ครับ แล้วท่านมาเติมเข้าไปเป็นรัตนโกสินทร์นี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็แปรญัตติได้ ในโอกาสนี้ข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้เปลี่ยน ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยในการที่จะใช้ชื่อร่าง.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เตียว ๆ ครับ คุณแคล้วมันไม่ใช่มาแปรญัตติอย่างนี้ เป็นการตอรองว่า จะเปลี่ยนได้ไหม ถ้าจะเอาก็เอาอย่างนั้น

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอเสนอขอให้เปลี่ยนชื่อครับ เพราะว่าการรวมกิจการ แก้ม่า และของเดิมเขาไม่มีครับ เป็นอย่างนั้นท่านประธาน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ก็นั้นซิ แต่ที่นี้จะมาขอแปรญัตติในชั้นนี้ได้อย่างไร มันไม่ใช่ชั้นแปรญัตติแล้วนี่

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ขอเปลี่ยนชื่อนี้ครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ถ้าจะขอเปลี่ยนก็หมายความว่าตอรองเอา ตัด "รัตนโกสินทร์" ออก แล้วเอา "รามคำแหง" แทนใช้ไหม

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : อย่างนั้นซิครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ถ้าเอาอย่างนั้นก็ได้

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ ท่านก็มาขัดจังหวะผมนะครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : จะทำอย่างไรเล่า มันผิดนี่

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าลืมไปอีกสักกณิดหนึ่ง ขอประทานโทษ ท่านประธาน การที่เดิมไม่มีชื่อ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย... ซึ่งข้าพเจ้าจำได้ ซึ่งคุณใหญ่ ควิตชาติ ก็อภิปรายมาแล้ว บัดนี้กรรมการมาเปลี่ยนเป็นร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ ซึ่งข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วย ควรจะเปลี่ยนเป็นว่า "ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง" เพื่อจะให้ เป็นเกียรติและอนุสรณ์แก่พระองค์ผู้ประดิษฐ์ภาษาไทย แก่สมเด็จพระเจ้ารามคำแหง มหาราชข้าพเจ้าจะขอตอรองกับท่านดังนี้ ท่านจะว่าอย่างไร ข้าพเจ้าขอทราบความเห็นของท่าน

นายกำแหง พलगูร (กรรมการ) : ว่าที่จริงคณะกรรมการมิได้เปลี่ยนชื่อ แต่เดิมร่างเดิมมิได้มีชื่ออยู่ จึงได้หาชื่อแล้วก็ใส่ชื่อลงไปให้ครบถ้วน ตามร่างเดิมนั้นมิได้มีชื่ออยู่ก่อน เพราะฉะนั้นเมื่อมิได้มีชื่ออยู่ก่อนก็ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง แต่เดิมให้สมบุรณ์แบบขึ้นเท่านั้น ตามที่คณะกรรมการใช้คำว่ารัตนโกสินทร์นั้น ใครจะเรียนให้ท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติได้ทราบ ว่า เพราะชื่อมหาวิทยาลัยต้องการให้เป็นชื่อกลาง ๆ ประการหนึ่ง คำว่า "รัตนโกสินทร์" นี้ แปลว่าแก้วหรือความรู้ของพระอินทร์ ซึ่งอาจจะใช้เป็นศักราชก็ได้หรือเป็นชื่อเมืองหลวงก็ได้ ซึ่งเป็นเมืองของพระแก้ว มณีรัตน์ปฏิมากร แก้วมรกต หมายความว่าถึงอย่างนั้น ซึ่งนี้กว่าคำนี้คณะกรรมการเข้าใจว่าคำนี้คงจะเหมาะสมเพราะว่าได้ตั้งในศักราช

ของรัตนโกสินทร์และเมืองหลวงก็กรุงรัตนโกสินทร์ คือว่าอยู่ในเมืองของพระแก้วมรกต กระผมขอจบลงเพียงเท่านี้ครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่): ข้าพเจ้าทองดี อิศราชีวิน ส.ส. เชียงใหม่ แห่งพรรค อิสระธรรมไม่เห็นด้วย ได้ฟังคณะกรรมการธิการได้ชี้แจงว่าเมืองแก้วเมืองอะไรรึนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณแคล้ว นรปติ แห่งพรรคแนวร่วมเศรษฐกิจนั้นก็ไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าจะขอต่อรองอย่างนี้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นนั้น ตัวแทนของปวงชนชาวไทย เป็นผู้เสนอให้เป็นกฎหมายขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย อย่างนี้เป็นต้น ผู้แทนราษฎร ๒๑๙ คน ตัวแทนราษฎรทั่วประเทศไทย เป็นผู้เสนอขึ้นมาอย่างนี้เป็นต้น รัฐบาลเองไม่ได้เสนอ เพราะ รัฐบาลเองท่านไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้ ท่านรัฐบาลเองนั้นคิดแต่เพียงมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาหรืออะไรร้อยแปดพันประการ มหาวิทยาลัยมหิดล หรือเชียงใหม่อะไรเหล่านี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นในฐานะที่เป็นผู้แทนราษฎรคิดขึ้นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะเปลี่ยนชื่อว่า “ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ” เพราะเอาเงินภาษีอากรของราษฎรทุกบาททุกสตางค์แดง มาตั้งมหาวิทยาลัยอันนี้ มหาวิทยาลัยแห่งนี้เดี๋ยวนี้นั้นเป็นของราษฎรทุกคน ท่านประธานที่เคารพ ถ้าคณะกรรมการธิการท่านจะไม่คิดถึงท่านถือว่าระบอบประชาธิปไตยแล้ว การปกครองเป็นของราษฎรโดยราษฎรแล้ว ก็ควรจะเสนอชื่อเป็น “มหาวิทยาลัยราชภัฏ” หรือจะเดิมไทยอีกนิดก็ได้ ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง “มหาวิทยาลัยราชภัฏไทย”

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ต่อรองกับคณะกรรมการ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่): ทั้งนี้ จะขอเรียนถามกรรมการธิการว่า ท่านจะขัดข้องหรือไม่ รัตนโกสินทร์หรืออะไรข้าพเจ้าไม่ติดใจ ข้าพเจ้าไม่สนใจ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นตัวแทน ปวงชนราษฎรหรือปวงชนชาวไทยหรือประชาชนชาวไทย ควรจะต้องเป็นของราษฎรเพราะฉะนั้นขอตาม ขอตานได้กรุณาชี้แจงด้วย

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (ประธานกรรมการ): อนุสนธิที่กรรมการได้เสนอชื่อรัตนโกสินทร์นั้นก็เป็นเรื่องที่คณะกรรมการได้ชี้แจงไปแล้วว่า ในการที่เราจะตั้งชื่อของมหาวิทยาลัยว่าอะไรนั้นนั้นก็ควรจะคำนึงถึงว่ามันจะกระทบกระเทือน หรือจะเกี่ยวข้อง หรือจะเหมาะสมเพียงใดหรือไม่ ในเรื่องว่าจะชื่อว่าอะไรนี้ ทางคณะกรรมการจะไม่ขัดข้องเลย ถ้าเป็นมติของที่ประชุมนี้ว่าจะให้ใช้ชื่อว่าอะไร ทางกรรมการไม่ติดใจแต่ถึงอย่างไรก็ดีในชื่อของมหาวิทยาลัยใช้คำว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏนั้นนั้นมันค่อนข้างมีความจำกัดขึ้นว่าเป็น

มหาวิทยาลัยของเฉพาะราษฎรเท่านั้น ถ้าคนที่ไม่ใช่ราษฎรแล้วละก็ไม่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยนี้ เช่นสมมติว่าไปเป็นข้าราชการก็จะเป็นไม่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยไปอะไร ผมรู้สึกว่ามันใกล้เคียงเข้าไป ถึงจะไม่ตรงนักก็รู้สึกว่าจะแบ่งๆ กันไปเสียแล้วอะไรต่างๆ เหล่านี้ เพราะฉะนั้นถึงเรื่องชื่อนี้กรรมาธิการจะไม่ติดใจเลย ขอมอบให้ที่ประชุมนี้เป็นผู้พิจารณาเถาะว่าจะใช้อะไร คิดเลี้ยวรัตนโกสินทร์นี่ก็เป็นหุ่นก็แล้วกัน

นายติลก บุญเสริม (มหาสารคาม) : ตามที่คณะกรรมการธิการได้เสนอชื่อร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยนี้ให้ชื่อว่า "รัตนโกสินทร์" นั้น ก่อนอื่นกระผมใคร่ที่จะทำความเข้าใจที่ประชุมแห่งสภานี้ได้เป็นเครื่องวินิจฉัยว่าเราควรจะใช้ชื่ออะไร การตั้งชื่อเกี่ยวกับถนนหนทางก็ดี สถาบันการศึกษาที่ดี โดยมากเขาก็ใช้ให้เป็นเกียรติประวัติแก่ผู้ที่ล่วงลับไปส่วนใหญ่หรือไม่เช่นนั้นก็ตั้งให้เป็นเกียรติประวัติแก่คนใดคนหนึ่ง เช่นว่า เมื่อเร็วๆ นี้ ก็ได้ตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นใหม่ เรียกว่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ซึ่งเป็นการเฉลิมฉลองเกียรติของสมเด็จพระราชบิดา ที่นี้กรรมการธิการได้เสนอชื่อว่า "มหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์" กรุงรัตนโกสินทร์นี้เรียกย่อๆ เรียกว่ากรุงเทพฯ ชื่อยาวยืดยาวสมัยเป็นเด็กนักเรียนก็ท่องเอาจนปากเปียกปากแฉะแต่ว่าเรียกย่อๆ ว่ากรุงเทพฯ เรียกให้มันสั้นอีกไปหน่อยก็รัตนโกสินทร์ กระผมเห็นว่าการตั้งชื่อกกลางๆ อย่างนี้มหาวิทยาลัยนี้เกิดในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ เราเป็นผู้แทนปวงชนในสมัยรัตนโกสินทร์ ไม่ใช่สมัยพระเจ้ารามาคำแห่งผู้ประดิษฐ์อักษรไทย ไม่ใช่สมัยกรุงธนบุรีก็รู้สึกว่าเป็นชื่อกกลางๆ ฟังก็เข้าที่ ผมก็นึกชอบ หรือจะเปลี่ยนเป็นกรุงเทพฯ ก็ไม่ขัดข้องนึกชอบ ชื่อมันเป็นดูเหมือนจะเป็นมงคลนามอยู่ผมก็รู้สึกจะล่าเอียงเข้าไปทางฝ่ายกรรมการ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ความผิดพลาดในการที่ร่างพระราชบัญญัติของสภานี้เข้าไปถึงมือกรรมการนั้น เราจะโทษกรรมการไม่ได้ ถ้าจะโทษก็โทษตัวเราที่รับร่างกฎหมายซึ่งไม่มีชื่อไป ไม่เคยมีในประวัติศาสตร์ กฎหมายต้องมีชื่อ นี่กฎหมายมีชื่อว่า "....." ซึ่งผมทักท้วงแล้วสภาก็ให้ไป จะไปโทษกรรมการผมว่าจะไม่ถนัดนัก กรรมการเมื่อเห็นว่าไม่มีชื่อ ถ้าให้ไปเขียนแล้วยังกลับไม่มีชื่อมาอีก "....." อีกก็คงจะถูกตำหนิตีเดียวนอนไม่ไหว เหตุผลของกรรมการท่านหนึ่งบอกว่าที่ใช้ชื่อรัตนโกสินทร์นั้นเป็นชื่อกกลางๆ แล้วมหาวิทยาลัยนี้เกิดในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์นี้เป็นเหตุผลที่ใช้ไม่ได้ เพราะมหาวิทยาลัยที่มีอยู่ทั้งหมดในประเทศไทยขณะนี้ ไม่ได้เกิดสมัยกรุงศรีอยุธยาเลยสักแห่งเดียว ตั้งแต่จุฬาลงกรณ์แห่งแรกก็เกิดสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ มาจนกฎหมายฉบับนี้ก็อยู่ในกรุงรัตนโกสินทร์

เพราะฉะนั้นจะไปเอาเหตุที่ว่าในสมัยรัตนโกสินทร์มาชื่อ “รัตนโกสินทร์” นั้นก็ไม่ถูกแน่เพราะเกิดสมัยนี้ทั้งนั้นมหาวิทยาลัย สมัยกรุงเก่าไม่มีมหาวิทยาลัย แต่ว่าชื่อก็มีคนเสนอมาสองอย่าง อย่างหนึ่งก็ “รามคำแหงมหาราช” หรือ “รามคำแหง” อีกชื่อหนึ่ง “ราชบูร” ผมจึงเห็นด้วยกับประธานกรรมการเสียแล้วว่ามันแคบไป “ราชบูร” นะ ถ้าหากว่าข้าราชการที่ดีพระภิกษุสามเณรก็ดีแต่จะต้องไม่ได้ เกี่ยวข้องไม่ได้ จะอุทิศเงินสมทบก็ไม่ได้เพราะเขาสำหรับราชบูรเท่านั้น ผมไม่ค่อยเห็นด้วยกับผู้แทนเชียงใหม่หรือกระบี่ แต่ว่ามีความคิดให้นึกไปว่าถ้าใช้ชื่ออย่างผู้แทนขอนแก่น มันจะเหมาะไหม ถ้าจะไปอ้างเหตุอย่างที่กรรมการท่านหนึ่งมาบอกว่าเพราะมันเกิดในสมัยรัตนโกสินทร์ และเหตุผลนี้ใช้ไม่ได้เลย เพราะมันเกิดสมัยรัตนโกสินทร์ด้วยกันทุกฉบับ ถ้าหากว่า “รามคำแหงมหาราช” เพราะว่าเจ้าพ่อขุนรามคำแหงมหาราชก็ดูเหมือนว่าพวกเราหรือคนไทยทั่วไป ก็จะยกย่องนับถือ ผมคิดว่าอย่างนี้ครบท่านประธานเองก็เมื่อก็บอกว่าตอรอง อย่าคิดว่าอย่างนั้นเลย ตามข้อบังคับแล้ว กรรมการเพิ่ม สมาชิกก็มีสิทธิจะตัด กรรมการแก้ไข เราก็มีสิทธิจะเปลี่ยนแปลงได้ ไม่ต้องต่อไม่ต้องรอง ไม่เอาเลยก็ได้ แต่ว่าเมื่อไม่เอาเลย มันกลับสู่ “มหาวิทยาลัย.....” แล้วก็กฎหมายออกไปอย่างนี้ พวกเราคงไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนกัน จะต้องเอาชื่อสักชื่อหนึ่งจนได้ ถ้าจะไปเอามหาวิทยาลัย ไม่เอาอย่างกรรมการ ก็กลับไปสู่ร่างเดิม ไปสู่ร่างเดิม ก็ “.....” เวลาที่เราอยู่ในฐานะที่จ่ายอม จ่ายอมว่าจะต้องมีชื่ออะไรสักชื่อหนึ่งไม่เอาชื่อกรรมการ ก็เอาชื่ออย่างที่เป็นสมาชิกขอโทษคุณแคล้วเสนอ เพราะของคุณทองดี ผมไม่เห็นด้วยหรือ เพราะว่ามันแคบไปอย่างที่ท่านประธานกรรมการว่า ฉะนั้นผมก็อยากฟังจากเพื่อนสมาชิก เพื่อให้เราตัดสินใจ ผมจึงไม่คิดตอรองกับกรรมการเพราะว่า เรามีสิทธิที่จะโหวตกันว่า จะเอาอย่างกรรมการหรือจะเอาอย่างที่คุณแก้ไขก็คุณแคล้วคนหนึ่งละ ขอแก้ไข ผมจึงอยากเรียนท่านประธานถึงว่ามันจะเข้าประเด็นเฉพาะชื่อ มันก็ว่ากันมาหลายยกแล้ว ถ้าหากว่าไม่มีใครอภิปราย ก็โหวตกัน ก็ผมคิดว่าได้ฟังเหตุผลอีกสักนิดหน่อย เราก็คงจะตัดสินใจกันได้ ผมมีเหตุผลที่จะเรียนท่านประธานเพียงเท่านี้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : คืออันนี้ก็ใครจะเรียน “รามคำแหง” นี่เป็นพระนามของพระมหากษัตริย์ แล้วเราจำเป็นต้องขอพระบรมราชโองการก่อนไหม อันนี้ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญ คือทางท่านกรรมการท่านไม่ได้ว่าอะไรเลย จะเปลี่ยนอย่างไรท่านก็ยอมทั้งนั้น แล้วแต่ที่ประชุมนี้ แต่ที่นี้ชื่อ “รามคำแหง” นะ เป็นพระนามของพระมหากษัตริย์ แล้วก็อย่างอะไร

ครั้งแรกที่ใส่ชื่อมา ก็จำเป็นต้องตัดออกเป็น “.....” อย่างท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่าเมื่อกั้น แล้ว ที่นั่นนี่เราจะต้องขอพระบรมราชโองการใหม่แล้ว คุณไชแสง

นายไชแสง สุกใส (นครพนม): ความจริงชื่อของมหาวิทยาลัยนี้ กระผมได้ฟังท่าน กรรมการได้ตั้งชื่อ “รัตนโกสินทร์” นั้น ความจริงถ้าฟังตามเหตุผลก็น่าจะเอาอย่างนั้น แต่ มาฟังคุณแคว้นพูดอีก ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น แล้วมาฟังคุณทองดีพูดก็รู้สึกว่าจะจำกัดไป ที่นี้ กระผมเห็นว่า การตั้งชื่อมหาวิทยาลัยคราวนี้ อยากจะให้ตั้งชื่อให้เป็นเจ้าของ ของทุกๆ คน ไม่ว่าฝ่ายรัฐหรือฝ่ายราษฎร คำว่าเจ้าของนี้ เพราะกระผมถือว่าผู้ที่เสนอมหาวิทยาลัยนี้ขึ้น ก็คือผู้แทนในยุคนั้น ฉะนั้นในเมื่อจะตั้งชื่อมหาวิทยาลัยทั้งที่และท่านก็เปิดโอกาสให้สมาชิก ผู้มีเกียรติได้มาทำการแสดงความคิดเห็นด้วย กระผมจึงเชื่อว่าถ้าหากเราจะเสนอชื่อ คนนั้นชื่อคนนี้ หรือชื่อกรุงนั้นชื่อกรุงนี้ ก็อาจจะไม่สิ้นสุดกัน เพราะฉะนั้นจึงขอให้เป็น กลางๆ เถอะครับ ขอให้ชื่อว่า “มหาวิทยาลัยของปวงชนชาวไทย”

นายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์ (ศรีสะเกษ): เรื่องชื่อนี้ ผมว่าไม่เป็นเรื่องสลักสำคัญมาก เท่าไรนักหรอกครับ สำคัญคือเรื่องของตัวบทกฎหมายที่ออกมาเพื่อเป็นประโยชน์ต่อปวงชนชาวไทยทั้งมวล ผมถึงว่าจะเป็นตามที่ท่านประธานกรรมการแถลงเมื่อสักครูนั่นหรือว่า จะเอาอย่างคุณแคว้น ผมก็เห็นด้วย แต่ว่าที่ผมอยากให้เอาอย่างคุณแคว้นนี้ ผมมีความคิดเห็นว่า เมื่อเรามองดูรอบประเทศหรือนานาอารยประเทศทั้งหลายทั้งมวล การยกย่องบุคคลในอดีต ซึ่งเป็นบรรพบุรุษ หรือว่าผู้ที่ทำคุณงามความดีแก่บ้านเมืองมาเป็นชื่อมหาวิทยาลัยเพื่อจะสร้างความทรงจำให้แก่ลูกแก่หลานไปหลายๆ ชั่วคนนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งเสียหาย ผมจึงเห็นว่า พระเจ้ารามคำแหงนั้น ท่านเป็นผู้กู้อิสรภาพของบ้านเมืองมาทำให้อนุชนรุ่นหลังได้จารึกไว้ จะได้จำไปได้อีกนาน ผมจึงเห็นว่าชื่อ “รามคำแหง” นั้นเหมาะสม และยิ่งกว่านั้น เกี่ยวกับศิลาจารึกของขุนรามคำแหงนั้น เป็นสมบัติอันล้ำค่าอันหนึ่งซึ่งเด็กเดี๋ยวนี้ปัจจุบันนี้ ผมว่าจำนวนมาก ไม่น้อยเลยที่อยู่ในต่างจังหวัด ยังไม่ได้เห็นรูปนั้น นอกจากในรูปถ่ายของจริงที่อยู่ในพิพิธภัณฑ์ ผมว่าคงจะเห็นได้น้อยคน เพราะฉะนั้นอันนี้อาจจะเป็นอนุสรณ์อันหนึ่งให้เด็กได้ระลึกถึงพระองค์ท่านว่าเกียรติคุณงามความดีนั้น จึงเป็นสิ่งที่ควรจะต้องเชิดชู ควรจะสร้างสิ่งที่ดีงามเหล่านี้ให้แก่อนุชนของเรา ผมจึงเห็นว่าความเอาชื่อของบ้านเมืองมาตั้งในยุคในสมัยกับเอาบุคคลสำคัญนั้น ผมยังมองเห็นว่าบุคคลที่ทำคุณงามความดีแก่บ้านเมืองนั้นเหมาะสมยิ่งกว่าชื่อของบ้านเมืองยิ่งนัก เพราะชื่อบ้านเมืองนั้นไม่มีตัวตน ผมเห็นว่าอันนี้มีตัวตนแล้วก็

สิ่งที่เหมาะสม ขอขอบคุณครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ผมว่าเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ผมขอถามมติที่ประชุมก่อนว่าจะแก้หรือไม่แก้ เอาอย่างนี้ก่อนก็แล้วกันครับ คือว่ากรรมการตั้งชื่อมาแล้ว “มหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์” พอแล้วคุณทองดี เดี่ยวผมจะถามเสียก่อนว่าแก้หรือไม่แก้เสียก่อน ถ้าไม่แก้แล้วมันไปตามนั้น ไม่ต้องที่ของคุณจะมีมติอยู่จุดไว้แล้วนี่ “รามคำแหง” “ราษฎรไทย” “ปวงชนชาวไทย” จัดไว้แล้ว

นายสำรวย ธรรมสุนทรา (สุโขทัย) : ท่านประธานครับ ผมขอประทานอนุญาตสักนิดครับ ในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดสุโขทัย

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เปล่าต้องแก้หรือไม่แก้เสียก่อน คุณทองดีนั่งลงเถอะ ๆ แก้หรือไม่แก้ ว่าอย่างไรครับ

นายสำรวย ธรรมสุนทรา (สุโขทัย) : ผมขอประทานอนุญาตสักนิดเถอะครับ ในฐานะที่ผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดสุโขทัย

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอา ๆ เชิญครับ

นายสำรวย ธรรมสุนทรา (สุโขทัย) : การที่เพื่อนสมาชิกได้เสนอชื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น ผมรู้สึกดีใจ และเป็นพระคุณเหลือเกินที่จะมีมหาวิทยาลัยรามคำแหง แต่ผมเกรงไปว่าในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ นั้น ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจะตั้งวิทยาลัยรามคำแหงที่จังหวัดสุโขทัย ผมก็เลยเกรงไปว่าชื่อนี้จะไปซ้ำกับวิทยาลัยรามคำแหงจังหวัดสุโขทัย อันนี้ผมก็อยากฟัง ๆ หนา ๆ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจะได้ชี้แจงในเรื่องวิทยาลัยรามคำแหงจังหวัดสุโขทัยสักนิดเถอะครับ ขอเรียนเชิญครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : กรรมการมีอะไรครับ เห็นทั่วถึงท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเมื่อไหร่

นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ท่านผู้เป็นประธานสำหรับเรื่องวิทยาลัยที่จะสร้างที่สุโขทัยจะเป็นวิทยาลัยรามคำแหงนั้นก็ เพราะเหตุที่ว่าทางจังหวัดสุโขทัยต้องการให้เป็นเช่นนั้น แต่ส่วนที่กรรมการตั้งชื่อ “มหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์” นั้นเป็นคนละเรื่องกัน แต่ถ้าหากว่าชื่อนี้คือถ้าหากไม่ถือเป็นที่จำกัดหรืออะไร กระผมก็ไม่ขัดข้อง แต่ว่าถ้าหากว่าวิทยาลัยที่ตั้งใจไว้ก็ตั้งใจให้ชื่อว่า “วิทยาลัยรามคำแหง” ที่จังหวัดสุโขทัยครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ผมขออีกสักนิดหนึ่งครับ คืออย่างนี้ผมจะกราบเรียน

กล่าวแก่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการสั้น ๆ สักนิดว่า เพื่อให้เป็นเกียรติแก่ปฐมกษัตริย์มหาราช คือพระเจ้ารามคำแหงมหาราชของไทยนั้น สมเด็จพระเจ้ารามคำแหงมหาราชนั้น ไม่สมควรที่จะเอาเพียงชั้นวิทยาลัยไปตั้งชื่อให้ท่าน มันน้อยไปครับ ควรจะเป็นมหาวิทยาลัยครับ เพราะว่าท่านเป็นมหาราชพระองค์แรกของประเทศไทย มันเป็นอย่างนี้ ถ้าหากว่าเอาวิทยาลัยรามคำแหงละก็เหมือนรู้สึกว่าย่อมน้อยเกินไปของปฐมกษัตริย์ไทย เพราะฉะนั้นมหาวิทยาลัยนี้สมควรจะเป็นมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผมก็ขอยืนยันครับ เพื่อให้เกียรติแก่ปฐมกษัตริย์ไทยเป็นอย่างนี้

พลเอกประภาส จารุเสถียร (ประธานกรรมาธิการ): ความจริงคำว่า “มหาวิทยาลัยรามคำแหง” นั้น ก็ได้มีพิจารณากันในกรรมาธิการเหมือนกัน แต่เนื่องจากเหตุว่า โดยแบบแผนประเพณี และระเบียบที่เราได้เคยกระทำมานั้น การที่จะอ้างนามพระมหากษัตริย์หรืออดีตพระมหากษัตริย์มาเป็นนามใด ๆ จะต้องขอทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ก่อน จึงเป็นข้อขัดข้องอันหนึ่งที่เราจะเสนอประกอบพระราชบัญญัตินี้ในสภาในวันนี้ทันทีไม่ได้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน: ว่าอย่างไรคุณทองดี มีอะไร

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่): เมื่อกี้ข้าพเจ้าได้ฟังท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ในฐานะท่านเป็นประธานกรรมาธิการในขณะนี้เห็นว่า ของราชฎณะมันแคบไปดังนี้เป็นต้น ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนถามท่านว่า ท่านเป็นราชฎณะหรือเปล่า บังเอิญดวงของท่านดีถึงได้เป็นพลเอกประภาส จารุเสถียร นี่ข้าพเจ้าขอกล่าวอย่างนี้ แต่ที่ถ้าจะว่าราชฎณะแคบไปนั้นหรือจำกัด ข้าพเจ้าขอให้บุคคลทุกชั้นวรรณะได้เป็นเจ้าของมหาวิทยาลัยอันนี้ เพราะฉะนั้นจึงขอตั้งชื่อว่า “มหาวิทยาลัยประชาชน” อันนี้แหละทุกคนเป็นเจ้าของประเทศชาติ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้แทนราชฎณะซึ่งเจ้าของเรื่องนี้ได้เสนอเข้ามาก็เป็นประชาชน ท่านประธานที่เคารพ ภาษาอังกฤษ บอกอย่างนี้ พีเพิล ยูนิเวอร์ซิตี (People University) สวยมาก นี่สวยงาม มหาวิทยาลัย พี.ยู. (P.U.) เห็นไหม อักษรนี้ง่ายเหลือเกิน ท่านประธานที่เคารพ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอเปลี่ยนจากราชฎณะมาเป็นประชาชน นี่ข้าพเจ้าขอยืนยัน ใครไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าอาจจะยกมือคนเดียว ประชาชน ไม่ใช่ของนายเลียง ไชยกาล

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน: ว่าอย่างไร คุณแคล้ว คือท่านประธานกรรมาธิการ ท่านก็พูดแล้วว่า อาจจะต้องขอ.....

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : คือความเห็นของกระผมเนี่ย ยังจะขอยืนยันว่า สมเด็จพระเจ้าขุนรามคำแหงมหาราชนี้เป็นอดีตปฐมกษัตริย์ไทย ขอประทานโทษด้วยความเคารพในพระมหากรุณาธิคุณ เป็นคนละราชวงศ์กับพระราชวงศ์จักรีนี้ ในเมื่อประชาชนทั้งหลายจะถวายพระเกียรติ จะถวายพระนามให้ท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่มีความคิดเห็นว่าจะต้องขออนุญาตพระบรมราชโองการ เป็นการให้เกียรติแก่พระองค์ท่าน ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นอย่างนั้น ใน การที่จะถวายในการที่จะตั้งพระนามของสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินในนามใดนามหนึ่งนั้น และจะต้องขออนุญาตนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนให้ประธานกรรมการชี้แจงมาว่าท่านมีตัวอย่างที่ไหนดั้ง อดีตคนละวงศ์กษัตริย์นะครับ ถ้าหากว่าท่านพูดเป็นที่พอใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ก็พร้อมที่จะถอน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ว่าอย่างไรครับ

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (ประธานกรรมาธิการ) : ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการในการที่จะตั้งชื่อ อดีตกษัตริย์หรือพระมหากษัตริย์แห่งราชอาณาจักรไทยแล้วต้อง ขอโปรดเกล้าฯ

นายใหญ่ ควิตชาติ (นครสวรรค์) : ระเบียบที่จะต้องกราบบังคมทูลก็กราบบังคมทูล กันไป เรามีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญอยู่ว่า ถ้าไม่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แล้ว เมื่อเราตั้ง ไปอย่างนี้วุฒิสมาชิกก็อาจจะแก้ก็ได้ ถ้าวุฒิสมาชิกยังเห็นจากสภาผู้แทนราษฎรแล้ว โดย อำนาจจากบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ก็มีพระราชอำนาจที่จะยับยั้งกฎหมายนี้เสียได้ แต่ถ้า หากว่าสภายังยืนยัน ก็ต้องโปรดเกล้าฯ ไปตามที่ประธานกรรมการต้องการนี้ถ้าว่ากันตาม กฎหมาย กฎหมายนั้นควรจะเหนือประเพณี โดยเฉพาะกฎหมายรัฐธรรมนูญ ปัญหาที่ว่า เหตุผลที่เราจะทำนี้มันจะคุ้มกันไหม จะเกิดขัดกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวหรือเปล่า แต่ผมคิดดูแล้วอย่างสามัญชน ไม่น่าจะขัด เป็นอดีตปฐมกษัตริย์และเหตุผลของคุณแคล้ว กิติ และมีเพื่อนสมาชิกจังหวัดสุโขทัยก็กลัวจะไม่ได้วิทยาลัยสุโขทัย ที่มีชื่อว่ารามคำแหง ก็ ให้เป็นวิทยาลัยหนึ่งขึ้นในมหาวิทยาลัยนี้ก็ไม่ขัดข้องอะไรมีอีกคณะหนึ่งก็ไม่เห็นเสียหาย อะไร มันก็เป็นไปได้ ที่นี้ปัญหาผมว่าอย่าเอาพระมหากษัตริย์มาเป็นอุปสรรคในเหตุผลที่เรา พิจารณากัน เอาโดยเหตุผลดีกว่าอย่างไรก็ดี เพราะเหตุว่าปัญหานี้เกิดขึ้นในสภาและสมาชิก สภาเองก็ไม่มีสิทธิที่จะกราบบังคมทูลขอพระบรมราชานุญาต ตามรูปปกครองที่เรามีอยู่ก็มี แต่รัฐบาลเท่านั้นที่จะนำความกราบบังคมทูลในปัญหานี้ กรรมาธิการก็เป็นรัฐมนตรีจริง แต่ว่า

ในฐานะกรรมการก็ไม่มีหน้าที่เหมือนกันในที่สุดถ้าจะทำงานไปตามรูปนั้นแล้ว ในสภานี้ก็ตีในชั้นกรรมการก็ตีทำไม่ได้ แต่ว่ามันไม่ใช่มีวิสัยว่าเราจะไม่สามารถทำได้เสียเลย อย่างผมเรียนแล้วว่า ถ้าสภาเห็นว่า เป็นมงคลนามจะเชิดชูพระเกียรติยศของพระปฐมบรมกษัตริย์ของเราที่เป็นมหาของค์แรกแล้ว สภาลงมติไปแล้วท่านประธานก็แจ้งไปยังรัฐบาล ก็นำความกราบบังคมทูล อาจจะมีกระแสพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ไม่ขัดข้องหรือขัดข้อง กฎหมายนี้ยังอยู่ที่วุฒิสภา ถ้าหากว่าไปถึงวุฒิสภาขัดข้องแล้ว วุฒิสมาชิกอาจจะแก้ไขได้ หรือถ้าหากว่าวุฒิสภาเห็นด้วยกับสภาผู้แทนก่อนกฎหมายจะออกใช้ ก็ต้องกราบบังคมทูล และก็พระราชอำนาจตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญอาจจะทรงไม่เห็นด้วยกับนามของมหาวิทยาลัยนี้ ก็ทำได้โดยขอด้วยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ ผมว่าอย่างนี้ครับท่านประธาน สภาเป็นผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุด โดยบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญหมายถึงอำนาจที่จะออกกฎหมาย แม้ถ้าหากพระมหากษัตริย์จะมีอำนาจยับยั้งกฎหมายไว้ได้ก็เพียงชั่วระยะหนึ่ง ถ้าหากว่าสภาไม่เปลี่ยนแปลงกฎหมายนั้นก็ยังใช้ได้ ที่เรากำลังทำอย่างนี้ บางทีก็มองกันไปว่าเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่ควรจะไปขัดกับพระมหากษัตริย์ ความจริงทีเดียวเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นี้ ไม่ควรจะขัดจริง ๆ แต่ว่าประเพณีที่ดีงามก็ไม่ควรจะต้องทิ้ง ก็ต้องกราบบังคมทูลเสียก่อน ที่นี้เราอยู่ในฐานะที่กราบบังคับทูลอะไรไม่ได้ เพราะสมาชิกก็ไม่ว่าเขาจะใส่ชื่ออะไรมาแล้วคุณแคว้นเองก็ไม่ได้ไปแปรญัตติ ถ้าแปรญัตติแล้วกรรมการเห็นด้วยระหว่างก่อนมาสู่สภาก็นำกราบบังคมทูลได้ นี่มันเลยมาแล้ว เผิดกรรมการไปใส่เข้าจึงได้มีเหตุให้พูดกันได้ ถ้าไปใส่มา "....." เราก็ไม่มีทางจะพูด เพราะไม่มีการแปรญัตติ เหตุผลผมมีว่าอยากให้พิจารณาถึงว่าเรามีเหตุผลพอสมควรไหม ชื่อนี้ดีไหมตามข้อเสนอของคุณแคว้น นรปติ นั้น ถ้าดีผมอยากให้ทำต่อไป ทำต่อไปเมื่อผ่านไปแล้ว ก็เรายังมีอีกสภาหนึ่ง สำหรับกลั่นกรองเรายังมีเวลา เมื่อส่งไปที่วุฒิสภานั้น ท่านประธานอาจจะบอกว่า ไปเร่งรัดรัฐบาลให้นำความกราบบังคับทูลก็ได้ เมื่อทำได้แล้วพระบรมราชโองการทางเห็นด้วยไม่เห็นด้วย ก็อาจจะมาสู่สภานี้ได้ ในเรื่องที่ประธานจะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ แล้วก็ยังมิวุฒิสภา ก็อาจจะรู้ เมื่อรู้ว่าไม่โปรดเกล้าฯ ก็จะไปเอาเป็น "รัตนโกสินทร์" ก็ "รัตนโกสินทร์" ไป มันก็ควรจะจบแค่นั้น ผมมีความเห็นอย่างนั้นครับท่านประธาน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ผมขอมติที่ประชุมก่อนว่า จะแก้หรือไม่แก้ เอาอันนี้ก่อนครับ ยังไม่ต้องพูดอะไร ชื่ออันเดี๋ยวนี้เสียเวลามากแล้วท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะแก้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๑ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรแก้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๓ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้แก้ แก้ก็น้อยอยู่ ๓ ประเด็น เดียวครับ มีผู้เสนออยู่ ๓ ชื่อ เดียวครับ ผ่านไป แก่แล้ว จะเอาหรือไม่เอา มีอยู่ ๓ ชื่อเท่านั้น

นายเชาว์ ชัยวิรัตน์ (ชัยภูมิ) : ถ้าแก้แล้วมันจะมีเหลืออยู่ ๒ ประเด็นครับ ขอแก้จาก "รัตนโกสินทร์"

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ เขาเสนอมายัง ๓ ชื่อ จะเป็น ๒ ประเด็นได้อย่างไร

นายเชาว์ ชัยวิรัตน์ (ชัยภูมิ) : ถ้าหาก "รัตนโกสินทร์" นะครับ เดิมหมายความว่าไม่แก้ ที่นี้ก็ตกไปสิครับ ก็เหลืออยู่ ๒ ชื่อ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ๓ นั่นนะ ๔ ทั้งเดิมเสียอีก ขอเชิญกรรมการมีอะไรครับ

นายบุญช่วย มาประเสริฐ (ลพบุรี) : ผมในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดลพบุรี ผมใคร่เสนอในที่ประชุมนี้ เพื่อให้ชื่อมหาวิทยาลัยนี้ให้ศักดิ์สิทธิ์ ควรจะตั้งกรรมการพิเศษพิจารณาให้รอบคอบให้ดียิ่งขึ้น เพื่อเป็นศักดิ์ศรีของมหาวิทยาลัยนี้ครับ ใครเห็นด้วยขอได้โปรดรับรองครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : มันไม่ได้แล้วละครับ มันแก้แล้ว เขาเสนอแล้ว ฉะนั้นมีอยู่ ๓ ชื่อนะครับ "รามคำแหง" "ประชาชน" "ปวงชนชาวไทย" คุณไชแสงฯ ว่าอย่างไรครับ

นายไชแสง สุกใส (นครพนม) : ผมขอถอน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ขอถอนนะครับ แล้วก็คุณทองดีฯ ละ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ผมขอยืนหยัด

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว ๆ ถอนไหม ถ้าถอนก็เหลืออันเดียว

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ไม่ยอมถอนเด็ดขาด ผมถือว่าประชาชนเป็นเจ้าของประเทศชาติ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ถ้าอย่างนั้นนั่งลง ผมจะถามมติ นั่งลงได้ นั่งลงได้ เดี่ยวจะถามมติให้คุณแล้ว

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ผมไม่ยอมถอน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรแก้เป็น “ประชาชน” โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรแก้เป็น “รามคำแหง” โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๙ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าแก้จาก “รัตนโกสินทร์” เป็น “รามคำแหง” ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ชื่อร่างพระราชบัญญัติ มีการแก้ไข

นายจำนง แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : นิดเดียวครับ ท่านประธาน คือกลัวว่าจะคลาดเคลื่อน ชื่อร่างมหาราชนี้ ชื่อที่ถูกต้องเป็น “รามคำแหง” นะครับเมื่อกี้ท่านประธานอ่านว่า “รามก้าแหง” ผมกลัวจะผิดครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เปล่าครับ มันก็ไม่ขัดอยู่นิดหน่อยไม่เต็มคำ ก็ “คำแหง” นั้นละครับ “รามคำแหง” ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ..... คำปรารภ เมื่อแก้ไขแล้ว อ่านได้ความว่า “โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหง” มาตรา ๑ เมื่อแก้ไขแล้วอ่านได้ความว่า “พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ.....” “มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๔ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๕ กรรมการธิการตัดออก ส่วนที่ ๑ ระเบียบการทั่วไปและธุรการในคณะต่างๆ กรรมการธิการตัดออก หมวดที่ ๑ ธุรการทั่วไปกรรมการธิการตัดออก มาตรา ๖ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๗ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๘ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๙ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๐ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๑ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๒ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๓ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๔ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๕ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๖ กรรมการธิการตัดออก หมวด ๒ ธุรการในคณะต่างๆ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๗ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๘ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๙ กรรมการธิการตัดออก มาตรา ๒๐ กรรมการธิการตัดออก

มาตรา ๒๑ กรรมการการตัดออก มาตรา ๒๒ กรรมการการตัดออก ส่วนที่ ๒ การศึกษาในมหาวิทยาลัย กรรมการการตัดออก มาตรา ๒๓ กรรมการการตัดออก มาตรา ๒๔ กรรมการการตัดออก มาตรา ๒๕ กรรมการการตัดออก มาตรา ๒๖ กรรมการการตัดออก มาตรา ๒๗ กรรมการการตัดออก มาตรา ๒๘ กรรมการการตัดออก มาตรา ๒๙ กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๐ กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๑ กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๒ กรรมการการตัดออก ส่วนที่ ๓ ผู้สอนมหาวิทยาลัย กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๓ กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๔ กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๕ กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๖ กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๗ กรรมการการตัดออก ส่วนที่ ๔ วินัย นิสิตมหาวิทยาลัย กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๘ กรรมการการตัดออก ส่วนที่ ๕ อัตราค่าธรรมเนียมมหาวิทยาลัย กรรมการการตัดออก มาตรา ๓๙ กรรมการการตัดออก มาตรา ๔๐ กรรมการการตัดออก โดยเพิ่มไปแก้ไขแล้วก็ได้เสนอเป็นร่างขึ้นมาใหม่ ตั้งแต่มาตรา ๒ ทวิ คือมาตรา ๒ ทวิ กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒ ทริ กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ หมวด ๑ บททั่วไป กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒ จัตวา กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒ เบญจ กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒ ฉ กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒ สัตต กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒ อัฐ กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ มีผู้ขอแปรญัตติและสงวนความเห็นไว้

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น): สำหรับมาตรา ๒ อัฐนี้ข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติไว้ขอประทานโทษเถอะครับ เสียเวลานิดหนึ่ง คือขอแปรญัตติเป็นว่า “เงินที่มีบุคคลหรือนิติบุคคลบริจาคให้” แต่ว่ากรรมการในมาตรา ๒ อัฐข้อ ๒ บอกว่า “ทรัพย์สินซึ่งมีผู้ให้แก่มหาวิทยาลัย” อันนี้ขอขอบคุณกรรมการข้าพเจ้าพอใจแล้ว ขอถอน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน: ขอให้เลขาธิการอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา): มาตรา ๒ นว กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๒ ทศ กรรมการการเพิ่มขึ้นใหม่ มีผู้แปรญัตติและสงวนความเห็นไว้

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง): มาตราที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติไว้ คือว่าเพื่อให้ข้อความแจ่มชัด ตามมาตราร่างที่ยกขึ้นใหม่นี้บอกว่าผู้มีสิทธิเข้ามหาวิทยาลัยต้องมีพื้นความรู้ดังต่อไปนี้ (๑) ... (๒) ... (๓) ... ที่นี้ข้าพเจ้าแปรญัตติว่าผู้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยไม่ต้องการสอบคัดเลือก ทั้งนี้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้มีการสอบคัดเลือก เพราะวามหาวิทยาลัยนี้ต้องการที่จะให้เป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชา ผู้ที่มีความรู้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒ ทศ ก็

ควรจะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ทันที โดยไม่ต้องทำการสอบคัดเลือก กรรมการก็ได้ชี้แจงว่า เมื่อได้เขียนไว้ ว่าผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยต้องมีพื้นฐานรู้อย่างนี้แล้ว ก็ไม่อาจจะทำการสอบคัดเลือกได้ คือหมายความว่าเข้าทำการศึกษาได้ทันที แต่ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่ได้ เพราะมหาวิทยาลัยอาจจะออกข้อบังคับหรือระเบียบตามมาตราต่อไปในหน้า ๔ ว่า อาจจะวางระเบียบว่าผู้ที่มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้จะต้องทำการสอบคัดเลือกก่อน แม้ในกฎหมายหลายฉบับซึ่งเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยนี้ ก็ไม่มีข้อความซึ่งให้เป็นการสอบคัดเลือก แต่ว่ามหาวิทยาลัยก็มีสิทธิที่จะออกระเบียบหรือข้อบังคับตามอำนาจที่มีในกฎหมาย ให้ทำการสอบคัดเลือกทุกมหาวิทยาลัยไป แต่เมื่อเราต้องการปรารถนาที่จะให้มหาวิทยาลัยนี้เป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชาแล้ว ข้าพเจ้าจึงคิดว่าควรจะเขียนไว้ให้ชัด ป้องกันไม่ให้ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายมหาวิทยาลัยนี้ต้องทำการสอบคัดเลือก ข้อความที่เขียนมันไม่ชัดข้าพเจ้าจึงเติมให้มันชัด

นายกานแหง พลังกูร (กรรมการ): ตามมาตรา ๒ ทศน์ ก็ได้ว่าไว้โดยชัดแล้ว ซึ่งมีได้ปรากฏในพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยแห่งอื่น คือผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมีสิทธิเข้าศึกษาเลย คือว่าต้องให้เขาเข้าถ้ามีคุณสมบัติอย่างทีกล่าวนี้นี้แล้ว ต้องได้เข้าศึกษาอยู่แล้ว ดังนั้นถ้าจะเติมไปอีกว่าโดยไม่ต้องสอบคัดเลือกก็จะเป็นการที่เกินความต้องการไป เพราะว่าอันนี้ในกฎหมายทีกล่าวนี้นี้ ก็ได้กล่าวไว้โดยชัดแจ้งแล้ว ซึ่งมีได้ปรากฏในกฎหมายของมหาวิทยาลัยใด ๆ เลย ว่าผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย คือมีสิทธิเข้าศึกษาเลยไม่ใช่มีสิทธิเข้าสอบคัดเลือกหรืออะไรอย่างนี้ ต้องให้เขาเข้าศึกษาอยู่แล้ว ดังนั้นคณะกรรมการจึงเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องเติมคำพวกนั้นลงไปอีก ขอบขอบคุณครับ

นายเชาว์ ชัยวิรัตน์ (ชัยภูมิ): ในเรื่องนี้ในมาตรา ๒ ทศน์ กระผมมีข้อติดใจอยู่หนึ่ง ในเรื่องข้อ (๓) นะครับ ข้อ“(๓) ข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไปและมีพื้นฐานความรู้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่สามหรือเทียบเท่า” ข้อนี้กระผมคิดว่าอย่างนี้นะครับ ข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรี หรือเทียบเท่าขึ้นไปนี้ ไม่ควรจะมีคำว่า “และมีพื้นฐานความรู้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่สามหรือเทียบเท่า” ขอให้ตัดออก เพราะว่าเมื่อเขาเป็นข้าราชการถึงชั้นตรีแล้วเรื่อง ม.ศ. ๓ นี้ครับ ถ้ามาบอกว่า “และ” อีกด้วยเป็นอย่างนี้ กระผมขอให้ตัดออกเสีย เพราะว่าไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะว่าคนจะเป็นชั้นตรีได้มันสำเร็จ ม.ศ. ๓ อยู่แล้ว “และ” ให้มายุ่งยากเปล่า ๆ ถ้าหากว่าคนที่ได้ชั้นตรี ถ้าหากไม่ได้ ม.ศ. ๓ มันก็แก่เฒ่าไปแล้ว ตายไปแล้วครับ เพราะฉะนั้นความจริงข้อนี้ควรจะตัดออกเสียนะครับขอบคุณครับ

นายนิสิต เวทย์สิริยานนท์ (ศรีสะเกษ) : กระผมเห็นว่าการที่กรรมการหรือว่าร่างนี้ที่เขียนไว้นั้น กระผมเห็นว่าดีแล้ว เพราะว่าเจตนารมณ์ของร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยฉบับนี้นั้น เรามุ่งเจตนาเพื่อจะให้คนที่มีการศึกษาพอที่จะทำให้อนาคตก้าวหน้าได้ ที่เป็น ๆ มาแล้วนั้น ข้าราชการชั้นตรีที่รับใช้ราชการมาที่สำเร็จ ม.๖ ก็ดี ปรากฏว่าไม่มีโอกาสก้าวหน้าครับ ไปหยุดชะงักแค่นั้น ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เขา บุคคลเหล่านี้ไม่มีอนาคต ถ้าหากเขาคิดว่าเขาจะไม่ก้าวหน้า คน ๆ นั้นอาจจะทำชั่วได้ คนเราก็มักมีความคิดว่าเราจะเป็นใหญ่เป็นโตหรือว่าจะรับใช้บ้านเมืองได้ดีไปได้วันข้างหน้า ก็ไม่คิดทำสิ่งที่เลวเพราะฉะนั้นการเติมลงไปเพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่เป็นชั้นตรีก็ดี แล้วก็มีพื้นความรู้บางคนไม่ได้เป็นชั้นตรีก็มีครับทำงานมา ๒๐ หรือ ๑๕ ปีไม่ได้เป็นชั้นตรี แล้วความรู้ก็ไม่เข้าชั้น มันได้ทั้งสองอย่าง เพราะฉะนั้นอันนี้กระผมได้โต้เถียง กระผมเป็นผู้แปรญัตติคนหนึ่ง ได้โต้เถียงกับการรมาธิการแล้วจึงได้แก่ตามนี้ เพราะฉะนั้นจึงขอคัดค้านท่านสมาชิกแห่งชัยภูมิที่พูดไปเมื่อสักครู่นี้ กระผมว่าวิธีการที่เขียนมานี้ถูกต้อง และเปิดโอกาสให้คนได้มีโอกาสแสวงหาความก้าวหน้าสมกับเป็นตลาดวิชาจริง ๆ ครับ ขอขอบคุณครับ

นายไพฑูรย์ เครือแก้ว (ลำปาง) : ผมอยากจะสนับสนุนการแปรญัตติของสมาชิกจังหวัดระยอง คือคุณเสวตร คือตามที่ท่านเลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติได้อธิบายว่า ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ ผมรู้สึกว่ามันไม่ขัดคือว่าผู้มีสิทธิ ในนี้ไม่ขัดเลย คือมีคุณสมบัติที่จะเข้าเรียนได้ แต่ไม่ได้มีอะไรประกันว่าจะต้องได้เข้าเรียน คือมีช่องว่างให้แก่ฝ่ายบริหารที่จะตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นมาในอนาคตที่ว่าจะต้องสอบเสียก่อนหรือต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ต่อไป เพียงแต่มีคุณสมบัติเป็นมูลฐานว่าเข้าศึกษาได้ แต่จะต้องผ่านอะไรอีก มันไม่ขัดครับ แล้วอีกอย่างหนึ่งก็อยากจะเรียนให้ทราบด้วยว่าการที่เราเปิดช่อง ไม่ขัดนี้ จะเปิดโอกาสที่ว่าเราไม่สามารถจะไปแก้ไขอีกได้ ผิดความประสงค์ที่อยากให้ตลาดวิชา อีกประการหนึ่งก็อยากจะเรียนความรู้สึกว่า นักการศึกษาของประเทศไทยปัจจุบันจำนวนหลายคน มีความโน้มเอียงที่จะเปลี่ยนแปลงการศึกษาให้เป็นการแบ่งชั้นหรือจำกัดขีดอยู่เสมอ อย่างเช่นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นี้ต้องมีระเบียบแบบแผนออกมา ต้องมีเครื่องแบบนั้น ต้องจำกัดคนแบบนั้น ต้องมีอะไร อีกหน่อยความมุ่งหวังอันนี้ก็เปลี่ยนไป เพราะฉะนั้นผมจึงอยากจะสนับสนุนว่า ควรจะพูดให้มันชัดไปเสียเลยว่า ไม่ต้องทำการสอบ นี่ขอสนับสนุน เพราะว่าตามคำพูดนี้ไม่ขัดเลยขอขอบคุณครับ

นายสนั่น ชีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ผมขอแปรญัตติมาตรา ๒ ทศ นี้เอาไว้ หรือเป็นวรรค ๒ ของมาตรา ๓๐ นี่นะครับ คือประเด็นก็มีอยู่ว่า ทางกรรมการนั้นะต้องการให้มีมาตรฐานสำหรับผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยตลาติวานี้ โดยเอามัธยมปีที่ ๘ หรือ ม.ศ. ๕ เป็นหลัก แล้วก็มีเงื่อนไขว่า บุคคลที่เป็นข้าราชการชั้นตรีแล้วมีพื้นความรู้ ม.ศ. ๓ ให้มีสิทธิเข้าศึกษามหาวิทยาลัยได้ และตามมาตรา ๒ ทศ ข้อ (๒) ใช้คำว่า "ผู้ซึ่งสภามหาวิทยาลัยได้พิจารณาแล้ว เห็นสมควรให้รับเข้าศึกษาได้" อันนี้ก็เป็นที่กว้างขวางอยู่มาก ตามที่กรรมการได้ชี้แจงให้ผมฟังนั้น ท่านก็กำหนดเพียงแค่ว่า คือบุคคลที่สภามหาวิทยาลัยจะพิจารณาให้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยตลาติวานี้ได้ นั้น ก็มักจะกำหนดเฉพาะบุคคลที่เป็นนักเรียนชาวต่างประเทศซึ่งมีข้อตกลงกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันระหว่างประเทศตามสนธิสัญญาอะไรก็ได้แล้วแต่ เป็นการแลกเปลี่ยนนักศึกษากันให้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยของเรา โดยไม่อาจที่จะเทียบความรู้เป็นมัธยมปีที่ ๘ หรือข้าราชการชั้นตรีได้ อันนี้ก็ให้สภามหาวิทยาลัยมีความเห็นชอบในการที่จะรับบุคคลเช่นนั้นเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ รู้สึกว่ามันแคบไป ผมถึงขอแปรญัตติเพิ่มเติม การที่ผมขอแปรญัตติเพิ่มเติมก็เกิดเป็น ๒ ปัญหา คือปัญหาของผมนี้ไม่ได้กำหนดมาตรฐานเพียงแค่ว่า ม.๘ แต่กำหนดมาตรฐานเอา ม.๖ เป็นหลัก แล้วเอาความชำนาญ การประสบการณ์เข้ามาประกอบการและในที่สุดเมื่อเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้แล้ว ก่อนที่จะรับปริญญาบัตรนั้นก็ให้สอบวิชาบังคับตามแต่สภามหาวิทยาลัยจะกำหนด เพื่อให้มีศักดิ์ศรีหรือมาตรฐานเทียบเท่ามัธยมปีที่ ๘ ได้ หรือที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่าปริรีควิชิต (pre requisite) อะไรทำนองนั้นนะ เท่าที่ผมจำได้มาซึ่งผมขอแปรญัตติไปแล้ว แต่ว่าทางเจ้าหน้าที่ไม่ได้บรรจุมาในร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วยแต่เราก็ได้รับการแจ้งจากเจ้าหน้าที่แล้วว่า ได้เผลอไป ก็ขอให้ผมได้ชี้แจงให้สภาทราบด้วยคือขอให้ทำวิชาบังคับด้วย เหตุผลมันก็เกิดถกเถียงกันระหว่างกรรมการกับทางฝ่ายผู้แปรญัตติทางฝ่ายผู้แปรญัตติก็คือผมนี้ต้องการอยากจะขยายการศึกษาให้สมชื่อว่าเป็นตลาติวา เปิดให้ฟรีพอสมควร สำหรับบุคคลที่พอที่จะสามารถเข้าศึกษาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สำเร็จมัธยมปีที่ ๖ ในขณะนี้ตามที่สอบถามจากท่านกรรมการคือดอกเตอร์ กำแหง ถึงสถิติว่ามีนักเรียนมัธยมปีที่ ๖ ที่ตกค้างอยู่เป็นเวลา ๑๐ ปี ๒๐ ปีเนี่ยจำนวนสักเท่าไร ก็รู้สึกตอบไปในแนวโน้มที่เรียกว่าเป็นจำนวนมากมายมหาศาลแล้วบุคคลเหล่านี้ไปประกอบอาชีพอะไรบ้าง มีความก้าวหน้าตามสมควรเพียงใด ในขณะนี้ยังไม่มีสถิติพอที่จะเอามาเทียบกันได้หรือวินิจฉัยได้ว่าควรจะแก้ไขให้บุคคลเหล่านั้นมีความ

กำหนดในอาชีพของเขาอย่างไรบ้าง อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นทางฝ่ายผมคือผู้แปรญัตตินี้ จึงเห็นว่าสมควรที่จะกำหนดเงื่อนไขให้บุคคลที่สำเร็จมัธยมปีที่ ๖ ได้มีโอกาสได้เสริมวิชาอาชีพของเขายิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็นครูประจำบาล ครูโรงเรียนราษฎร์ เขาเป็นครูมา ๕ ปี จบมัธยมปีที่ ๖ ถ้าเขาสามารถประกอบคุณงามความดีขึ้นหยัดเป็นครูได้ถึง ๕ ปี นอกจากจะเป็นประโยชน์สำหรับเราเก็บรักษาครูเพื่อช่วยสอนให้กุลบุตรกุลธิดาเราอยู่ได้ในระยะเวลานานแล้ว ยังเป็นการเสริมให้บุคคลเหล่านั้นได้ศึกษาหรือเพิ่มวิชาความรู้ของตนเพื่อให้การประกอบอาชีพครูมันคงยิ่งขึ้น คือคนที่ประกอบอาชีพครูนี้ถ้าหากครบ ๕ ปีแล้ว อนุญาตให้เขาได้ศึกษาในแขนงครุศาสตร์ในมหาวิทยาลัยศิลปากรแล้วเขาสำเร็จครุศาสตร์มา เขาก็ต้องประกอบอาชีพครูต่อไป ปัญหาขาดแคลนครูของรัฐบาลก็จะน้อยลง นี่สำหรับเหตุผลของผมเกี่ยวกับเรื่องประเด็นแรก คือสอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ ๓ หรือมัธยมปีที่ ๖ หรือเทียบเท่า แต่ต้องรับราชการตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนสามัญหรือวิสามัญก็แล้วแต่ ข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการครู หรือเป็นครูโรงเรียนราษฎร์มาแล้ว ไม่น้อยกว่า ๕ ปี หรือไม่จบมัธยมศึกษาปีที่ ๓ หรือมัธยมปีที่ ๖ หรือเทียบเท่า แต่สอบได้หรือได้เลื่อนตำแหน่งเป็นข้าราชการชั้นสัญญาบัตรสำหรับตอนสุดท้ายนี้ ผมหมายถึงว่ายังมีบุคคลที่ตกค้างอยู่ ที่ได้ข้าราชการชั้นสัญญาบัตร แต่ไม่มีความรู้ชั้นมัธยมปีที่ ๖ ก็มี คือมัธยมปีที่ ๓ แล้วก็เลื่อนขึ้นมาตามลำดับ จนกระทั่งได้เป็นข้าราชการชั้นสัญญาบัตร อันนี้ก็ควรจะตอบแทนคุณงามความดีของเขา ในฐานะที่เขาเรียกว่าพยายามที่จะทำคุณงามความดี จนกระทั่งได้เลื่อนเป็นข้าราชการชั้นตรี ควรจะให้เขาได้เสริมวิชาของเขาเพื่อเป็นการปรับปรุงคุณภาพของข้าราชการไปในตัว สำหรับอันดับต่อไป สอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ หรือมัธยมปีที่ ๖ หรือเทียบเท่าและได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล นับตั้งแต่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ อันนี้ไม่ใช่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎร และก็อยากจะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ไม่ใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าบุคคลเหล่านี้เป็นบุคคลชั้นนำ ได้รับเลือกได้รับความไว้วางใจจากราษฎรมาเป็นจำนวนไม่ใช่น้อย ให้เข้ามาควบคุมฝ่ายบริหารบุคคลที่ควบคุมฝ่ายบริหารนั้นก็น่าจะได้มีวิชาความรู้หรือถ้ายังไม่มีวิชาความรู้เพียงพอ ก็น่าจะมีแนวทางหรือแนวโน้มที่ทำให้เขาได้มีโอกาสเข้าศึกษา เพื่อส่งเสริมวิชาความรู้ของเขาในการที่จะเข้ามาควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินบ้าง อันนี้เป็นเจตนารมณ์เช่นนั้น แต่ว่าก็กำหนดให้ชัดเจนไปอีกว่า คือจะไม่มีการฐานเลยก็ไม่ใช่อย่างนั้น คืออย่างน้อยก็จบมัธยมปีที่ ๖ และ

มัธยมปีที่ ๖ กับมัธยมปีที่ ๘ นี้ ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกันก็ไม่ได้ไกลกันนัก ทางกรรมการ อาจจะคิดว่าหรือก็เคยได้ชี้แจงข้าพเจ้าแล้วว่า ถ้าหากว่าจะเอามาตรฐานมัธยมปีที่ ๖ แล้ว แล้ว เกิดมีการร้องเรียนกันมา ผมจบมัธยมปีที่ ๕ ก็ควรจะให้ผมได้ศึกษาด้วย มัธยมปีที่ ๔ ก็อยากจะเข้าศึกษาด้วย จนกระทั่งป. ๔ ก็อยากจะเข้าศึกษามหาวิทยาลัยนี้ด้วย มหาวิทยาลัยนี้ก็จะ ไม่มีมาตรฐาน อันนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ถ้าจะคิดถึงขนาดนั้น เพราะว่าเราเอาแค่มัธยมปีที่ ๖ นี้เราได้ร่ำเรียนมาเป็นเวลาพอสมควรตั้งแต่เข้าโรงเรียนมาตั้งแต่ประถมปีที่ ๑ ถึง ม. ๖ นี้ เป็น เวลาสิบกว่าปีเข้ามาแล้วประสบการณ์ในการอ่านหนังสือ ความเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ ก็เพียงพอที่จะเตรียมตัวเข้ามหาวิทยาลัยได้ นอกจากนั้นผู้ที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตั้งแต่สมัยก่อน สมัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ครั้งแรกก็ได้เปิดโอกาสให้พวกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้เข้า ศึกษาในมหาวิทยาลัยได้บ้างเหมือนกัน จนกระทั่งว่าท่านเหล่านั้นก็เป็นคนสำคัญของประเทศ อยู่เป็นจำนวนมากไม่ใช่น้อย ส่วนอันดับต่อไป สอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ ๓ หรือมัธยมปีที่ ๖ หรือ เทียบเท่า และมีประสบการณ์ในทางวิชาชีพอิสระสาขาใดสาขาหนึ่งมาแล้ว ไม่น้อยกว่า ๕ ปี โดยมีสถาบันทางราชการรับรอง และวิชาชีพนั้นมีการสอนในมหาวิทยาลัยอันนี้ก็อีกอย่างหนึ่ง เหมือนกัน เช่นสมมติว่าพวกที่ทำงานในศาลเป็นเสมียนศาลหน้าบัลลังก์นี้บางที่จบ ม. ๖ แล้ว อยู่เป็นเสมียนศาลหน้าบัลลังก์นี้ กฎหมายทุกมาตรานี้ บางที่เก่งกว่าทนายเสียด้วยซ้ำไป มี ประสบการณ์มามากมาย ถ้าหากว่าเราได้ส่งเสริมพวกนี้ให้ได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยตลาดวิชา ให้สมชื่อเป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชาแล้วพวกนี้ก็จะประโยชน์แก่ประเทศชาติหาไม่น้อย นี่เป็นตัวอย่าง หรือบุคคลที่มีวิชาความรู้ในด้านใด ๆ ถ้าหากว่าได้ทำงาน สมมติว่าเกี่ยวกับเรื่อง การพาณิชย์ ถ้าได้ทำการค้าขายหรือทำการเกษตร ถ้าได้ช่วยบิดามารดาทำการเกษตรคันคว่ำ การเกษตรในที่ดินของตนเองมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ ปี แล้วทางกระทรวงเกษตรหรือ เจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่สถาบันใดสถาบันหนึ่งเกี่ยวกับทางเกษตร เห็นว่าบุคคล นั้นได้ทำหน้าที่ปลูกฝังคันคว่ำต่าง ๆ เป็นเวลา ๕ ปี ได้ผลพอสมควร ให้คำรับรองว่าบุคคล คนนี้สมควรที่จะให้เขาได้มีโอกาสเสริมวิชาความรู้ของเขา รับรองอย่างนี้ทางมหาวิทยาลัยก็ ควรจะรับเข้าศึกษาด้วย เพราะกำนันจนอย่างนี้ไม่ได้ศึกษาอะไรเลย มีประสบการณ์ปลูกส้ม ได้เพียงแค่นั้นก็ได้ปริญญาเอก ปริญญาโทอะไรอย่างนี้เป็นต้น หรือท่านทั้งหลายที่เป็นรัฐมนตรี อยู่ในขณะนี้ก็มี บางท่านที่ไม่ได้เรียนทางรัฐศาสตร์ก็สามารถที่จะได้ปริญญาเอกในทางรัฐศาสตร์ มา อย่างนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเรื่องประสบการณ์ก็เป็นสิ่งสำคัญไม่ใช่น้อยที่เราควรจะนำมาวินิจฉัย

ในเรื่องนี้ และอีกประการหนึ่งบุคคลที่เป็นเจ้าของร้านเหล่านี้ร่ำรวยมหาศาล จนกระทั่งพวกเราได้เกรงอกเกรงใจกันอยู่เดี๋ยวนั้นนะ ไปถามดูว่าจบ ป.๔ ใหม่ บางทีก็ไม่ได้จบเลยครับ พวกเราเป็นดอกเตอร์ยังเป็นลูกจ้างพวกเหล่านั้นเสียด้วยซ้ำไป เหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่าประสบการณ์เอกซ์พีเรียนซ์ (experience) นั้นมันเป็นส่วนสำคัญที่ควรจะนำมาพิจารณาให้เหมาะสมประกอบกับทางประเทศไทยเราในขณะนี้ได้ตื่นตัว ถึงจะให้มีการขยายการศึกษาโดยตั้งมหาวิทยาลัยตลาดวิชาซึ่งภาษาอังกฤษแปลว่าอะไร ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่คำว่าตลาดนี้ก็เป็นรู้กันทั่วคือว่า ตลาดๆ นี่ใครๆ ก็ควรจะไปกันได้โดยไม่มีการจำกัดขอบเขต แต่ท่านกรรมการอาจแย้งว่า ตลาดก็ควรให้เป็นซูเปอร์มาร์เกต (super market) ซิอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าจะเป็นการแบ่งชั้นวรรณะมากไป แม้แต่ในสภาของเราที่เหมือนกันนี้แม้แต่เพียงแค่แบ่งว่านี่ผู้แทนนั้นนะ นั่นหนังสือพิมพ์นั้น ประชาชนนั้นก็ทำกันไม่ได้ ผู้แทนก็ร้องเรียนกัน หนังสือพิมพ์ก็โวยวายกันขึ้นมาอย่างนี้เป็นต้น เราก็ไม่ควรจะมีการแบ่งกันขนาดนั้น นอกจากนั้นถ้าหากว่าเปิดโอกาสให้คนทั้งหลายที่มีมาตรฐานพอที่จะอ่านหนังสือได้ เข้าใจในการวินิจฉัยที่จะเข้าไปสอบในมหาวิทยาลัยได้ ได้ศึกษาแล้ว ความรู้เหล่านี้ มันก็จะกระจายไปทั่วประเทศ ความรู้กระจายไปทั่วประเทศ ทุกๆ คนมีความรู้การปกครองในระบอบประชาธิปไตย มันก็ง่ายเข้าแทนที่เราจะให้พวกผู้เชี่ยวชาญไปสั่งสอนกำนันผู้ใหญ่บ้าน ครูประชาบาลหรือว่านักพัฒนาการอะไรต่างๆ ไปสอนประชาชนนะ ไม่ต้องหรอกครับ พวกเหล่านี้อยู่ตามท้องถิ่นของเขา ทำไร่ ทำนา เขามีโอกาสเข้าศึกษามหาวิทยาลัย เขาสั่งสอนประชาชนเขาเองพี่น้องเขาเอง นี่เป็นเหตุผลที่ข้าพเจ้าเห็นว่า ทางสภานี้ควรจะได้รับไว้พิจารณาประกอบการที่จะกำหนดสิทธิบุคคลที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้นนอกจากมาตรฐานคำว่า ม.๘ เพราะว่า ม.๘ เดียวนี้ออกมานะ พูดภาษาอังกฤษยังไม่กระดิกหูก็มี ลองเอามาทำเลขดูซิ เลข ป.๔ ยังทำไม่ได้ก็เยอะเยอะไป และจะเอามาตรฐานอะไรกัน ก็เป็นคำสมมติกันทั้งนั้น แล้วปริญญาเอกปริญญาโทที่ได้กันอยู่ทุกวันนี้ก็สมมติได้มาจากผู้ที่ไม่สำเร็จปริญญามาทั้งนั้น อันนี้ก็เป็นที่ยอมรับกันในหมู่นักศึกษาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสภานี้ควรจะได้ ขอความกรุณาอีกละเอียดเรียนว่าขอความกรุณาก็แล้วกัน ได้โปรดรับเรื่องความขำขันขำงานนี้ไว้เป็นพิเศษสำหรับพิจารณาประกอบการให้สิทธิบุคคลเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ด้วย เพราะว่านี่อีกตัวอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าจะลี้ไป คือในบริษัทต่างประเทศเดี๋ยวนั้นะครับ ที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยนี้ ถ้าเขาจะรับสมัครเข้าทำงานแล้วละก็ ถ้าไปแอฟฟลาย (apply) งาน เขาจะถามว่า ทำอ้ายนั้นได้ไหม

ทำ่ายนี้ได้ไหมเสียก่อน ก่อนจะถามว่าสำเร็จมาจากไหน ถ้าทำได้แล้วลองไปทำซิ ถ้าทำได้เขา
รับเข้าทำงานเลย เงินเดือนเท่าไรเขาไม่อัน อย่างคนสำเร็จ ม.๘ มา สำเร็จมหาวิทยาลัยมา เดียวนี้
สำเร็จจากประเทศไทยเราพูดภาษาอังกฤษยังไม่ได้ แต่ว่าพวกเท็กซัสสามล้อตลอดจนผู้หญิงหากิน
ที่เดินตามนิโกรนี่ หากินกับเขามา ๒-๓ ปี พูดภาษาอังกฤษคล่อง เดียวนี้เป็นสามไปอยู่ที่
ประเทศอเมริกาก็มีอยู่สิงคโปร์ มลายูก็มี ข้าพเจ้าได้สืบข้อมูลเหล่านี้มามากมาย เพราะฉะนั้น
อันนี้มาตรฐานที่ท่านกรรมการการแย่งมาอยู่ตลอดเวลาว่า ต้องมีมาตรฐาน ต้องมีศักดิ์ศรีนี้
ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ายังไม่เป็นเหตุผลอันสมควรที่จะให้สิทธิบุคคลเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยตลาด
วิชานี้ ให้สมชื่อว่าเป็นมหาวิทยาลัยตลาดวิชา ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านกรรมการการจะมีอะไรชี้แจงครับ กรรมการ
นะ เพราะทางฝ่ายนี้พูดมาหลายท่านแล้ว มีอะไรชี้แจงไหมครับ เชิญครับกรรมการ

ร้อยตำรวจเอก วิชัย ฉายประเสริฐ (กรรมการ) : กระผมในฐานะที่ร่วมเป็นกรรมา
ธิการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยตลาดวิชานี้กระผมได้ฟังคำอภิปรายของท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติที่กล่าวแย้งว่า มหาวิทยาลัยตลาดวิชานี้ควรจะเปิดเป็นมหาวิทยาลัยตลาด
วิชาจริง ๆ จนกระทั่งสามารถที่จะรับนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ ผู้ที่สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๖ หรือ
ม.ศ. ๓ แล้วนั้นมาเข้ามหาวิทยาลัย โดยเอาคำว่ามีเอกซ์พีเรียนซ์ (experience) คือมีความ
ชำนาญชำนาญในการทำงานมานาน กระผมก็รู้สึกว่าการที่จะคิดว่า เอกซ์พีเรียนซ์ (experience) อันนี้
หรือความชำนาญงานอันนี้ที่จะมากำหนดเอาไว้ ๕ ปี เป็นผู้มีความรู้ความชำนาญนั้น เราจะ
เอาอะไรเป็นเครื่องวัดครับ ท่านก็พูดของท่านเองว่า บางคนจบมัธยมปีที่ ๘ หรือ ม.ศ. ๕ นั้น
ออกมายังพูดภาษาอังกฤษไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นก็ชั้นมัธยมปีที่ ๖ ไปฝึกงาน ๕ ปี มีความ
ชำนาญชำนาญ บางทีกระผมก็ว่าอาจจะพูดภาษาอังกฤษก็ได้เช่นเดียวกันครับ เพราะฉะนั้น
อันนี้จึงไม่เป็นปัญหาเลยว่า จะมีมาตรฐานอะไรที่มาวัดกันได้ว่ามีความชำนาญพอที่จะ
ไปเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ กระผมอยากจะกราบเรียนท่านผู้มีเกียรติทุกท่านว่า มหา
วิทยาลัยตลาดวิชานี้ ได้มีผู้พยายามกันอย่างเหลือเกินเลยครับว่า อยากจะตั้งมหาวิทยาลัย
ตลาดวิชามาก แต่ก็ปรากฏว่าไม่พบความสำเร็จสักครั้ง มีอยู่ตั้ง ๒ ครั้งละครับที่เราเสนอตั้งกัน
ขึ้นมา ไม่ใช่สมาชิกสภาผู้แทนนะครับ เป็นเลขธิการมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์คนก่อนนะครับ
ก็ได้รับการคัดค้านคัดค้านจนกระทั่งไม่สามารถจะตั้งมหาวิทยาลัยตลาดวิชาได้ ก็จะทำให้เกิด
มีปัญหานักศึกษาผู้จบ ม.ศ. ๕ แล้วไม่สามารถจะเข้ามหาวิทยาลัยได้ ท่านผู้เสนอร่างพระราช

บัญญัติอันนี้เข้ามาก็ได้ร่วมประชุมปรึกษาหารือกันในระหว่างผู้ที่ร่วมเสนอเข้ามานั้น ก็มีวัตถุประสงค์อยู่อันเดียวครับที่ว่าจะขจัดปัญหาการศึกษาที่จบชั้น ม.ศ. ๕ แล้วไม่สามารถที่จะเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมยังเคยคัดค้านในคณะกรรมการการว่าจะให้ผู้ที่จบชั้น ม.ศ. ๓ และเป็นข้าราชการชั้นตรีเอาเข้าไปศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น ท่านคิดหรือไม่ครับว่ามาตรฐานที่ท่านสมาชิก ผู้แทนขอนแก่นว่าทำไมจึงต้องมาพูดถึงมาตรฐาน ๆ กันนักก็เพราะบัดนี้ แต่ก่อนนี้ที่เราไม่มีความมาตรฐานในการศึกษารับ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และการเมืองในสมัยนั้นรับนักศึกษาแม้จนกระทั่งผู้ที่จบ ป. ๕ และก็เป็นสมาชิกสภาเทศบาลตอนนั้นนะครับ วิวัฒนาการทางการศึกษาก็ยังไม่เจริญขึ้นมาจนถึงขนาดนี้สมัยนั้นเกือบจะเรียกว่า ต้องไปจ้างกันมาเรียนครับ แต่บัดนี้ผู้สนใจในการศึกษามีเป็นจำนวนมาก และที่เราห่วงใยเราห่วงใยเรื่องเด็กครับอย่างผู้ที่เป็นข้าราชการชั้นตรีแล้วนี้สอบได้ชั้นตรีแล้วนี้ครับ จะไปเรียนพอไปเรียนได้ปริญญาแล้วก็บรรจุชั้นตรีอยู่นั้นแหละครับ ผมคิดว่าอันนี้เราห่วงใยคนส่วนน้อยเกินไปเราห่วงใยคนส่วนใหญ่กันดีกว่า คือนักศึกษาที่ยังค้างอยู่ตั้ง ๒ หมื่น ๓ หมื่น คนนี้ครับเป็นปัญหาอันยิ่งใหญ่ที่เราจะแก้ปัญหากันอยู่ทุกวันนี้ บรรดาลูกท่านหลานท่านที่นั่งอยู่ในที่ที่ยังเข้าอยู่ไม่ได้นี้แหละครับเป็นปัญหาใหญ่ ไม่ใช่ที่ว่าถ้าเราลดมาตรฐานอันนี้ออกไปท่านอย่าลืมนะครับว่ามหาวิทยาลัยนี้ก็เป็นมหาวิทยาลัยที่จะต้องตั้งขึ้นมาใหม่ ๆ แล้วก็ต้องพยายามปรับปรุงตัวนี้ให้เข้ากับขั้นที่จะเทียบเคียงกับมหาวิทยาลัยที่เขาตั้งอยู่แล้ว ท่านเชื่อหรือไม่ครับว่า ในสมัยก่อนนี้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เรา วิชาธรรมศาสตร์และการเมืองที่เปิดโอกาสเป็นตลาดวิชาครั้งนั้น ให้นักศึกษามาเรียนกับมหาวิทยาลัยนะได้รับการเหยียดหยามเหมือนกันครับว่า บุคคลผู้ซึ่งไม่รู้จักมหาวิทยาลัยเลยก็สามารถได้ปริญญาได้ นี่แหละครับอันนี้เมื่อวิวัฒนาการของการศึกษาได้เจริญยิ่งขึ้น ๆ จนกระทั่งมีผู้แต่ละจะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ปัญหาที่มีอยู่ที่เพียงว่านักศึกษาผู้จบ ม.ศ. ๕ ที่ยังไม่มีที่เล่าเรียนนี้แหละครับที่เป็นปัญหาสำคัญที่สุด ผู้ที่เสนอมาก็มีความประสงค์แต่เพียงแค่นี้ ไม่ได้เกินเลยไปจนกระทั่ง ถึงขนาดนั้น แต่เมื่อทางสมาชิกผู้แปรญัตติมีความประสงค์อยากจะให้ข้าราชการชั้นตรีซึ่งจบ ม.ศ. ๓ และก็มี ความประสงค์ที่อยากจะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย เพื่อเปิดโอกาสให้ข้าราชการผู้นั้นได้มีความก้าวหน้าต่อไป ทางคณะกรรมการก็ยินดีที่เต็มสิทธิของผู้ที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ ตามคำแปรญัตติของบางท่านอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นผมก็เห็นว่ามาตรฐานที่เรากำหนดไว้เพียง

แค่นี้ก็ไม่ได้สูงเกินไปและก็ได้ต่ำเกินไปจนกระทั่งจะทำให้มหาวิทยาลัยอื่น ๆ นั้นรังเกียจหรือดูหมิ่นดูแคลนได้ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าในการที่ได้กำหนดสิทธิในการที่เข้าการศึกษา มหาวิทยาลัยที่คณะกรรมการได้จัดการร่างแก้ไขอะไรมานั้น ก็เห็นว่าเป็นการสมควรดีเป็นอย่างยิ่งแล้วครับกระผมขอแถลงเพียงแค่นี้ครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) : ผมได้ฟังคำอธิบายทั้งสองท่านแล้วก็อยากจะทราบเรียนว่าความมหาวิทยาลัยนี้ เราไม่มีไว้สำหรับระดับประเทศเลย ๆ ถ้าหากมีมหาวิทยาลัยแล้ว กำหนดคุณภาพไม่ได้ มีแต่ปริมาณแล้วก็จะเป็นการถ่วงงบประมาณของประเทศไม่ใช่น้อยเหมือนกันถ้าหากว่าเราจะถือว่าตลาดวิชานั้น ตาสี ตาสา ก็เข้าไปได้มันก็ไม่ยาก อนุมัติออกไปเลย แก้ออกให้หมด ให้เป็นคนไทยละก็เข้าศึกษาได้ มันก็ยุ่งกันไปหมด ๒๐ ปีไม่สามารถจะสำเร็จปริญญาได้ก็ยังเป็นนักศึกษาอยู่ และอาจจะเป็นนักศึกษาที่เป็นหัวหน้าก่อกวนในมหาวิทยาลัยได้ง่ายด้วย ผมไม่มีความรู้สึกในการจะกีดกันผู้ใด แต่ว่าคำว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น ควรจะได้รับการกระตุ้นติดตามสมควรว่าได้ผ่านการกลั่นกรองบุคคลชั้นสมองที่จะเป็นผู้นำประเทศ ฉะนั้นถ้าลงระดับมหาวิทยาลัยแล้ว เราจะต้องมีการขีดขึ้นกันบ้าง การที่จะปล่อยปละละเลยให้บุคคลที่มีความรู้ต่ำกว่ามาตรฐานศึกษาของประเทศไทย คือชั้นมัธยมปีที่ ๖ แล้วเข้าศึกษาก็ออกจะเป็นของยาก ถูกของท่านกรรมการว่าย้ายความชำนาญนี้มันเป็นเรื่องที่ดูกันยาก จะไปเทียบพาร์ตเนอร์ หรือย้ายเมียนิโกรว่าเป็นความชำนาญมันก็หาไม่ อย่างผมนี้จะว่าผมชำนาญโดยผมเดินทางรอบโลกมาครั้งหนึ่งและไปต่างประเทศได้และพูดภาษาอังกฤษก็ได้ด้วย ถือว่าเป็นความชำนาญผมก็ต้องเข้ามหาวิทยาลัย อย่างนี้เป็นต้น เป็นการเอาเปรียบกับบุคคลที่เรียนมาจากสถาบันการศึกษา ฉะนั้นจึงอยากจะสรุปสั้น ๆ ว่าการทำอะไรนั้นจะต้องมีกำหนดกฎเกณฑ์ ผู้แทนราษฎรที่นั่งอยู่ที่นี่เป็นผู้มีเกียรติ การจะปล่อยอะไรออกไปให้เป็นการไม่มีมาตรการหรือไม่มีมาตรฐานแล้วละก็จะเป็นการที่ลงเป็นผู้แทนแล้วจะเอาอะไรก็ได้ ผมจึงไม่เห็นชอบกับท่านผู้ที่มีเกียรติที่อยากจะให้ไม่มีขอบเขตเช่นนั้น ต้องขอประทานอภัยว่าเราก็อายุภาคเดียวกันอยากจะให้ชาวอีสานได้หลังไถลเข้ามาศึกษา แต่ว่าถ้าหากว่าเรามากองคนไว้เลย ๆ โดยไม่สามารถจะสำเร็จปริญญาออกไปได้ หรืออาจจะเป็นการถ่วงนักศึกษาอื่นให้หาห้องเรียนไม่ได้เราก็ไม่อยากจะให้ทำ เราอยากจะช่วยแต่บุคคลที่สามารถจะเข้าเรียนได้ดีจริง ๆ และตั้งใจเรียนจริง ๆ ปัญหาเรื่องนักศึกษาล้นประเทศนั้นเป็นข้อมูลที่เราจะต้องนำมาวิจัยและข้าราชการที่พยายามศึกษาหาความรู้อยู่เป็นเรื่องที่เร

จะสนับสนุน นี่ผมจึงขอทราบเรียนที่ประชุมเป็นข้อสังเกตไม่ใช่ข้อคัดค้าน ซึ่งท่านผู้เสนอไม่ต้องเสียใจเพราะเป็นข้อสังเกตเท่านั้น ผมมีความเห็นอยู่อย่างหนึ่งว่าผมอาจจะเป็นคนที่วิตกหรืออาจจะว่าความรู้ไม่พอคืออยากจะเรียนปรึกษา จะเป็นท่านอาจารย์ทวีหรือ ดร.กำแหง ก็ได้ว่าข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไปและมีพื้นความรู้นี้ คำว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญ” นี้ คำว่า “เทียบเท่า” นี้ มีกฎหมายอยู่อันหนึ่งเขาเรียกว่า เทียบเท่าโดยกฎ ก.พ. หรือเทียบเท่าโดยตำแหน่งโดยกฎ ก.พ. ถ้าเราเขียนคำว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรี.....” นั้นมันเป็นเดฟนิชัน (definition) คือเป็นการเฉพาะเหลือเกิน จะทำให้ตีความเคร่งครัดลงไปแล้วก็ผมอยากจะเรียนถามว่าถ้าตำแหน่งอื่นใดเช่นข้าราชการพลเรือนสามัญตุลาการตุลาการอย่างนี้หรือตำแหน่งอื่นใดที่ ก.พ. กำหนดไว้ให้ว่าเทียบเท่า เช่น นายตำรวจ ทหาร ซึ่งไม่ใช่ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญอย่างนี้ ท่านผู้เคยเป็นประธานร่างพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนกรรมาได้อธิบายด้วย ว่าเป็นการสิ้นเกินไปคือเป็นการจำกัดว่าอย่างนั้นเถอะ ผมอยากจะเรียนให้ท่านได้อธิบายให้ฟังว่าพอจะเปลี่ยนแปลงได้ไหมให้กว้างออกไปอีก ให้ตำแหน่งอื่นใดที่เทียบเท่าโดยกฎ ก.พ. ซึ่งเขาเทียบเท่าไว้ นี่ข้อ ๓ และขอสนับสนุนอยู่อันหนึ่งของ ดร. วิชัยซึ่งเพื่อนของผมวิตกมันมีอยู่ข้อหนึ่งซึ่งเปิดประตูกว้างไว้คือ ข้อ ๒ นะครับ ผู้ซึ่งสภามหาวิทยาลัยได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรให้รับเข้าศึกษาได้ มันเป็นโอเพน ทู ออล (open to all) เหมือนกัน ก็ไม่น่าจะวิตก เพราะสภามหาวิทยาลัยประกอบไปด้วยท่านผู้คงแก่เรียนก็อาจจะรับคุณสนั่นฯ เข้าไปในฐานะที่เป็นผู้ชำนาญการบัญชีธานินทร์วิทยุอย่างนี้ หรือกมลสุกศลอย่างนี้ก็ได้ คือไม่ต้องวิตกอย่างนั้นมัน โอเพน ทู ออล (open to all) อย่างผมว่า.....

นายสนั่น ชีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : การที่สมาชิกผู้มีเกียรติกล่าวพาดพิงมาถึงผมโดยอ้างชื่อโดยไม่ได้ขอรับอนุญาตจากท่านประธานเช่นนี้ผมขอประท้วง และขอให้ถอนคำพูดด้วย

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) : ครับ ขอเชิญท่านนั่งก่อน ผมยืนอยู่

นายสนั่น ชีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ผมขอโอกาสฯ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เขาขออภัยแล้ว

นายสนั่น ชีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ผมขอโอกาสฯ การเป็นผู้แทนราษฎรมาทำแบบนี้ผมไม่เห็นเหมาะสมเลยครับ ควรจะรักษามรรยาทให้ดีกว่านี้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เขาขออภัยแล้ว

นายสนั่น ชีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ผมขอโอกาสที่จะชี้แจงข้อข้องใจ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เดียวให้เขาจบเสียก่อน

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) : ข้าพเจ้าต้องขอประทานอภัยที่เพื่อนของข้าพเจ้า ลุแก่โทษะ และตัวข้าพเจ้าอาจจะก้าวเกินไปในฐานะที่ถือวิสาสะเกินควร แต่ที่พูดนี้ข้าพเจ้า พูดในฐานะผู้แทนประชาชนเพื่อประชาชนเช่นเดียวกับท่านผู้นั้น ถ้าหากว่าความโง่เขลาจะเป็น เหตุให้ก้าวเกินไป ในการล่วงเกินแล้ว ข้าพเจ้าขอค่านับแก่ท่านผู้นั้น ท่านประธานที่เคารพ ผมอยากฟังความคิดเห็นของท่านกรรมการครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : กรรมการมีอะไรครับ เชิญ

นายก้าแหง พลังกูร (กรรมการ) : กระผมใคร่จะตอบผู้แทนผู้ทรงเกียรติผู้นั้น คือ ว่าข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่านี้ คำว่าเทียบเท่าคำเดียวนี้ก็กินความ กว้างขวางมาก อาจจะเป็นพนักงานเทศบาล ผู้ที่เป็นทหารบกก็มียศสัญญาบัตรตั้งแต่ ร้อยตรี ทหารเรือก็นายเรือตรีขึ้นไป ทหารอากาศก็นายเรืออากาศตรีขึ้นไป ถ้าเป็นข้าราชการ ตำรวจก็นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป ซึ่งกินความกว้างขวางมากครับ ก.พ. มีกฎเทียบไว้ให้ เรียบร้อยแล้วครับ ขอบคุณ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : คุณสนั่นเขาขออภัยแล้ว

นายบุญเย็น วอทอง (อุบลราชธานี) : สำหรับมาตรา ๒ ทศ นี้ มีประเด็นของกระผม ต่างหากครับ ก็คือว่าสงสัยในถ้อยคำที่ทางกรรมการได้เขียนมาในตอนแรกว่าต้องมีพื้น ความรู้หรือคุณสมบัติ คือตามปกตินั้น พื้นความรู้ก็น่าจะเป็นส่วนหนึ่งของคุณสมบัติที่เรา มาเขียนเป็นการว่า พื้นความรู้ต่างหาก คุณสมบัติต่างหาก ที่นี้มาดูในอนุมาตรา (๑) (๒) (๓) มันเป็นเรื่องที่เป็นเอกเทศ คือไม่ขึ้นแก่กัน คืออย่างเฉพาะอนุมาตรา (๑) นี้ มีพื้นความรู้ คือสอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ ๕ หรือเทียบเท่า คุณสมบัติอย่างอื่นไม่มีกระผมสงสัยว่า เป็น เจตนาที่จะเปิดหัวไป คืออยากจะชักข้อและทางท่านกรรมการได้ตอบเป็นที่พอใจ ก็ไม่มี อะไร คืออยากจะชักข้อว่า เราไม่ต้องการคุณสมบัติอย่างอื่นเลยใช่ไหม คือกระผมอยาก จะตั้งปัญหาถามว่าอย่างนี้ คนเป็นโรคติดต่อก็ เรียนได้ไหมพระสงฆ์องค์เจ้าเรียนได้ไหม คนติดคุก ๕ ปี ๑๐ ปี ขณะนั้นยังจองจำอยู่ เรียนได้ไหมเขาสอบได้มัธยมศึกษาปีที่ ๕ คุณสมบัติ อย่างอื่นไม่ต้อง แต่สำหรับอนุมาตรา (๒) (๓) นั้นไม่เป็นห่วง เพราะว่ามันมีทั้งพื้นความรู้ และคุณสมบัติ ก็อาจจะพอไปได้ อยากจะเรียนถามอนุมาตรา (๑) นี้ คือถ้าเราจะเปิดอย่างนั้น

กระผมก็ไม่ขัดข้อง คือมันสากลจริง ๆ ก็ขอฝากไว้อย่าให้มันเป็นช่องโหว่ เพราะวันหลังเดี๋ยวกเกิด มีนักโทษในบางช่วงติดคุก ๑๐ ปี และสอบ ม.ศ. ๕ ได้แล้วอยากจะมาเรียน เพราะไม่ต้องไป นั่งเรียน ที่ก็ไม่ต้องไปนั่งซื้อเก้าอี้ใครอยากจะสมัครนี้จะรับเขาไหม เดียวจะบอกว่าไม่ได้ เป็นนักโทษในนี้ไม่ได้ห้าม แล้วจะบอกว่าให้ออกข้อบังคับมาใหม่ว่าให้มีคุณสมบัติอย่างนั้น อย่างนี้ถ้าข้อบังคับมาขัดกับอันนี้ มันก็จะเกิดปัญหา ขอกราบเรียนว่าให้ช่วยอธิบาย ถ้าอธิบาย เป็นที่พอใจ กระผมก็ไม่ติดใจละ ให้มันสากลจริง ๆ ก็ยินดีครับ ขอขอบคุณครับ

ร้อยตำรวจเอก วิชัย ฉายประเสริฐ (กรรมการ) : ตามที่ท่านสมาชิกสภาผู้แทน ผู้ที่ถามไปเมื่อตะกี้ที่ว่า คำว่า “คุณสมบัติ” นั้น ได้กำหนดเอาไว้ทำไม ทั้ง ๆ ที่มีการบอกว่ามีความรู้ แล้วยังมีคุณสมบัติอีก อันนี้ก็เพื่อประโยชน์แห่งในการออกข้อบังคับต่อไปของมหาวิทยาลัย ว่าผู้ที่มาสมัครนั้น จะต้องมีความรู้คุณสมบัติอย่างอื่นอีก เช่นคุณสมบัติที่ว่าแก่นักศึกษามหาวิทยาลัย อื่นแล้ว ก็ไม่มีสิทธิที่จะมาเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยนี้ หรืออย่างที่ท่านพูดเองแล้วตอบเอง ว่าบุคคลที่มีความประพฤติไม่ดี เช่นเคยต้องโทษจำคุกอะไรมาแล้วอย่างนี้ ก็เราอาจจะห้าม หรือเคยถูกขังเป็นอันธพาลอยู่ในลาดยาวหรือรวมทั้งมีการสงสัยว่า จะเสพยาเสพติดอะไร พวกนี้ครับ ซึ่งเราก็ถือว่าเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งซึ่งไม่น่าที่จะเอาเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย รวมทั้งพวกที่เป็นโรคติดต่อด้วยครับ อันนี้ก็เลยกำหนดเป็นคุณสมบัติไว้เพื่อในการที่จะคัดเลือกสำหรับนักศึกษาที่จะเข้ามา เพราะว่าเอาแต่เพียงความรู้อย่างเดียวเอาแต่ความรู้แล้ว ความประพฤติไม่ดี เอามาเป็นหัวหน้าแก๊งก่อวินาศกรรมในมหาวิทยาลัยชักชวนให้นักศึกษา เดินขบวน ทำลายบ้านเมืองนั้นก็รู้สึกว่าจะเป็นภัยที่น่าจะป้องกันไว้สักครั้งหนึ่งครับ เท่านั้นเองครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอ้า คุณบุญเย็น ยังติดพันอยู่

นายบุญเย็น วอทอง (อุบลราชธานี) : ที่กระผมเรียนถามก็เพราะกระผมข้องใจ อย่างนี้ คือท่านตอบมาว่าผู้ที่จะเข้าไปคนละทาง คือตามตัวอักษรนั้น มันหมายความว่า ถ้าผู้มีสิทธิหมายถึงว่าผู้ที่มีพื้นความรู้แต่เฉพาะข้อหนึ่งนี้ คือเพียงแค่สอบไล่ได้มัธยมศึกษา ปีที่ ๕ หรือเทียบเท่าเท่านั้น ก็เข้าเรียนได้แล้ว โดยไม่ต้องคำนึงถึงอย่างอื่นเลยตัวอักษรมัน บ่งอย่างนั้นหรือไม่ ถ้าสอบมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ไม่ได้ ก็เอาว่าเป็นผู้ซึ่งสภามหาวิทยาลัยพิจารณา แล้วเห็นสมควรให้เข้าศึกษาได้ นี่ก็เด็ดขาดไป เป็นเงื่อนไขเฉพาะไม่ขึ้นแก่กัน หรือ (๓) ถ้าเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไปและมีพื้นความรู้ไม่ต่ำกว่ามัธยม

ศึกษาปีที่ ๓ หรือเทียบเท่า เฉพาะข้อ (๒) กับข้อ (๓) นะ กระผมไม่ตั้งใจ เพราะว่ามันกรองอยู่ในตัว กรองอยู่ในตัว อย่างข้อ (๒)นี้ ก็สภามหาวิทยาลัยพิจารณา ก็คงพิจารณาหลายด้าน ทั้งๆ ที่ไม่มีระเบียบข้อ (๓)นั้น ก็คนที่จะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญนี้ ก็คงจะมีอะไรกรองมาแล้ว ก็ไม่ตั้งใจ เฉพาะข้อ (๑) ซิ ท่านบอกว่าการกำหนดทั้งความรู้และคุณสมบัติแต่กระผมไม่เห็นอย่างนั้นครับในหัวข้อจริงๆ ว่า ต้องมีพื้นความรู้หรือคุณสมบัติ เพราะฉะนั้นคำว่า "พื้นความรู้" เป็นอย่างหนึ่ง "คุณสมบัติ" เป็นอย่างหนึ่ง มีอย่างใดอย่างหนึ่งใช้ได้แล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อในข้อ (๑) นี้มีเฉพาะพื้นความรู้ใช้ได้แล้ว เขามีสิทธิแล้ว โดยไม่ต้องไปมีระเบียบหรือมีคุณสมบัติอย่างอื่นได้เลย นี่มันเป็นปัญหามันน่ากลัว กระผมเข้าใจอย่างนั้น และเชื่อว่าท่านสมาชิกทั้งหลายก็คงจะเข้าใจ คือส่วนใหญ่เข้าใจอย่างนั้น คือว่าถ้าได้ข้อ (๑) แล้วก็มีขมยศึกษาปีที่ ๕ แล้ว ก็ไม่ต้องมีคุณสมบัติอย่างอื่นเลย เพราะคำว่าหรือนี้แปลว่าถ้าไม่มีอย่างนี้ก็ให้มีอย่างอื่นมาทดแทน อย่างข้อ (๒) ข้อ (๓) มันมีอยู่ ๓ ข้อเท่านั้น ส่วนการที่เป็นอะไรต่ออะไรต่างๆ นั้น ไม่มีบัญญัติไว้ที่อื่น สมมติว่าท่านให้สภามหาวิทยาลัยบัญญัติบัญญัติเขาอ้างว่ามาเถียงกันว่า มันขัดกับอันนี้ อันนี้ก็ไม่ได้ห้าม เขาก็ใช้ได้เลย มันก็เกิดปัญหาตีความกันเกิดขึ้นมาอีก ก็ยุ่งยาก เพราะฉะนั้น ถ้าจะมีการสงสัยอะไรกัน ก็พูดกันเสียวันนี้ จะมีการปรับปรุงแก้ไขอะไร กระผมอยากจะเรียนอย่างนั้น ขอบคุณครับ

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (ประธานกรรมาธิการ): สำหรับในข้อ (๑) ที่ว่า มีพื้นความรู้หรือคุณสมบัตินั้น สำหรับพื้นความรู้ นั้น อยู่ในเรื่องสิทธิอยู่แล้ว คือถ้าเป็น ม.ศ. ๕ หรือเทียบมัธยมปีที่ ๘ นั้นนะ ก็มีสิทธิที่จะใช้ได้แล้ว นั่นเป็นสิทธิ ส่วนคุณสมบัตินี้ถ้าเราจะเขียนเรื่องคุณสมบัตินี้ มันมีมากมาย และยืดยาวหลายอย่างเหลือเกินอันนี้ก็จะเป็นอยู่ที่ระเบียบหรือข้อบังคับที่ออกมาว่าบุคคลผู้ที่มีคุณสมบัติหรือขาดคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งที่จะกำหนด มันอาจจะเพิ่มขึ้นได้ตามกาลเวลาต่อไป เช่นว่าคนต้องโทษคนเป็นโรคติดต่อคนที่มีคุณสมบัติอะไร เป็นคนวิกลจริตอะไรอย่างนี้ มีอีกหลายอย่างซึ่งมันอาจจะเพิ่มขึ้นได้ต่อไป ต่อไปมันอาจจะมีความสมบัตินั้นบางอย่างที่ต้องห้ามในการศึกษาเกิดขึ้นก็จะได้ไปใส่ในข้อบังคับได้ จึงได้เขียนไว้ว่าพื้นความรู้ หรือคุณสมบัติ แต่ว่าถ้าถ้อยคำนี้มันไม่ถูกต้อง หรือยังไม่เพราะไม่พรั่งไม่จำกัดความ ก็แก้ไขกันได้

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์): ท่านประธานครับที่ได้พูดกันวันนี้ก็มีมูลเหตุมาจากที่ท่านสมาชิกผู้แทนสมาชิกผู้แทนจังหวัดระยองขอแปรญัตติแก้ไข แล้วก็มาพูดกันต่อไป

เรื่องนั้นยังไม่สิ้นสุด ผมสนับสนุนคำแปรญัตติ และไม่เห็นด้วยกับคำชี้แจงของกรรมาธิการที่บอกกฎหมายในมหาวิทยาลัยอื่นๆ ก็เขียนไว้อย่างนี้ไม่ต้องสอบหรอก ก็เพราะเขียนไว้อย่างนี้จึงต้องสอบกันทุกมหาวิทยาลัย และเด็กเหลือตั้ง ๓.๔ หมื่น เพราะฉะนั้นการที่จะมาอ้างว่าเขียนไว้อย่างนี้มันทำให้ไม่ต้องสอบนั้น ใช้ไม่ได้ ต้องเขียนไว้อย่างผู้แปรญัตติ มันจึงต่างกับกฎหมายมหาวิทยาลัยอื่นๆ ปัญหาการสอบมันจึงจะต้องไม่มี นี่เป็นประเด็นแรก

ประเด็นที่ ๒ ข้อที่พูดกันเมื่อกันนี้ผู้มีสิทธิเข้ามหาวิทยาลัย ต้องมีพื้นความรู้เราไปเขียนว่า "หรือ" นั้นแปลว่าอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าจะเขียนอย่างนี้แล้ว ผมคิดว่าจะหมดปัญหาและคุณสมบัติ ถ้าและคุณสมบัติตามที่กำหนด โดยสภามหาวิทยาลัยถ้าเขียนอย่างนี้ก็พอทำได้ คือนอกจากมีความรู้ ต้องมีคุณสมบัติด้วยคุณสมบัติมันมากอย่างก็อย่าไปเขียนไว้ในกฎหมายเลยเอาสภามหาวิทยาลัย ประกาศหรือกำหนด โดยอาศัยอำนาจกฎหมายนี้ นี่ก็ไม่ต้องเถียงกัน ผมให้ความเห็นอย่างนี้ ถ้ากรรมาธิการไม่แก้ประเด็นนี้ก็ไปติดประเด็นคุณเสวตร ประเด็นเดียว ผมเรียนอย่างนี้ครับ

นายชอบ ภรา (นครศรีธรรมราช): กระผมชอบ ภรา พรรคประชาธิปัตย์จังหวัด นครศรีธรรมราชกระผมไม่เห็นด้วยกับอนุมาตรา ๓ ที่บัญญัติว่าผู้มีสิทธิเข้าเรียนต้องเป็นข้าราชการชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป เพราะว่าถ้าบัญญัติไว้เช่นนั้น ผู้มีสิทธิเข้าเรียนก็จะอยู่ในวงแคบ คือเฉพาะผู้ที่ เป็นข้าราชการชั้นตรีเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่นี้วัตถุประสงค์ในการออกกฎหมายฉบับนี้ก็ต้องการให้เป็นตลาดวิชาเราไม่ควรจะจำกัดเฉพาะข้าราชการชั้นตรีเท่านั้น ผู้ที่เป็นข้าราชการชั้นจัตวาก็ควรจะมีสิทธิด้วย โดยเรากำหนดระยะเวลาว่าได้เป็นราชการมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๕ ปีหรือ ๖ ปี อย่างนี้จะเป็นธรรม เพราะเหตุว่าข้าราชการชั้นตรินั้นมีส่วนน้อย ส่วนใหญ่ผู้ซึ่งต้องการสร้างความก้าวหน้าและต้องการศึกษานั้นส่วนใหญ่ เป็นข้าราชการชั้นจัตวาเป็นส่วนใหญ่ ส่วนข้าราชการชั้นตรินั้น ส่วนมากก็เป็นบุคคลที่มีอายุมากแล้ว เรื่องการศึกษาหรือต้องการจะเรียนต่อในมหาวิทยาลัยก็มีน้อยแต่ผู้ที่กำลังจะต้องการศึกษามากที่สุดก็คือผู้ซึ่งเป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย เพราะฉะนั้นกระผมใครที่จะขอรับรองและรับรองท่านกรรมาธิการว่า ถ้าหากว่าแก้ไขว่าเป็นข้าราชการ โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นชั้นตรีหรือชั้นโท เป็นข้าราชการสามัญและมีคุณสมบัติโดยเรียนสำเร็จ ม.ศ. ๓ และกำหนดระยะเวลาว่า ต้องรับราชการมาเป็นเวลา ๔ ปี หรือ ๕ ปี แล้วแต่เห็นสมควร อย่างนี้จะขัดข้องไหมครับ

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (ประธานกรรมการ) : สำหรับข้อแก้ไขของคุณใหญ่ที่ได้เสนอมาว่าให้เปลี่ยน “หรือ” เป็น “และ” นั้นคณะกรรมการไม่ขัดข้อง และเห็นควรแก้ไขด้วย สำหรับที่ว่าจะให้เลื่อนลงไปถึงชั้นจัตวานั้นคณะกรรมการขอยืนยันอย่างเดิม

นายติลก บุญเสริม (มหาสารคาม) : ผมตั้งใจมาตรา ๒ ทศ (๓) เหมือนอย่างคุณชอบภารา แต่ว่าผมตั้งใจอย่างนี้ ข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นตรี หรือเทียบเท่า นี่หมายความว่าเรียนได้เฉพาะข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นตรี ทั้งตำรวจด้วย แต่ส่วนทหารละไม่ให้เขาเรียนใช้ไหม ชั้นตรีหรือเทียบเท่า อันนี้ครับ ถ้าเทียบเท่าก็หมายความว่าทหารก็เรียนได้ ก็ไม่ขัดข้อง ที่นี้มีอีกอันหนึ่ง ที่คุณชอบได้เน้นหนักและคุณสนั่นได้เน้นหนักถึงเรื่องข้าราชการชั้นผู้น้อย ผมขอชี้แจงอีกทีหนึ่งว่าข้าราชการชั้นผู้น้อยที่รับราชการมาครบ ๕ ปี ชั้นจัตวานะเขาต้องศึกษาเตรียมจะสอบชั้นตรีเป็นชั้นสัญญาบัตรอยู่แล้วเพราะฉะนั้นความรู้ในวิชาการต่าง ๆ มันต้องเพิ่มขึ้น ถ้าเกิดสอบไม่ได้อยู่มาถึง ๑๐ ปีนะ จะปล่อยให้เขาเป็นจัตวาอย่างนั้นหรือ หรือจะบอกว่าจะได้เป็นชั้นตรี จึงจะเรียนมันก็เกินไป ๆ คนจนนะครับนี้ข้าราชการชั้นจัตวานะคนจน ไม่มีโอกาสจะเรียนถึง ม. ๘ มีโอกาสจะได้ชั้นตรี แต่ว่าสมอมมี ที่นี้ถ้ามหาวิทยาลัยต้องการที่จะให้เขาเรียนก็ควรจะให้มีบัญชีอะไรอีกอันหนึ่งเป็นเรื่องที่จะช่วยเหลือเขา คนส่วนใหญ่ นะ ที่รับราชการอยู่ทั่วประเทศ เหมือนคุณชอบว่า และคนเหล่านี้ก้าวหน้าขึ้นมา ถ้ามีโอกาสได้เรียนนะก้าวหน้า และเขาก็รักราชการ ไม่ใช่ปิดประตู ผมเอาสั้น ๆ แค่นี้

นายประสงค์ เนื่องจำนงค์ (ชลบุรี) : กระผมฟังมานาน แต่กระผมรู้สึกว่เราแพ้ในสิ่งที่เขินไปไม่ได้ จากข้อแรก เรากำหนดว่าสอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ ๕ หรือมัธยม ๘ แต่ ข้อ (๓) เรากลับกำหนดไว้แค่เพียงมัธยม ๖ กระผมสงสัยว่าเวลาคนเข้าไปเรียนนะ ม. ๖ กับ ม. ๘ จะไปเรียนชั้นเดียวกันได้อย่างไร มันลักลั่นกันชอบกลพูดกันมาตั้งนานแล้วครับ แต่ว่าอย่างไรก็ตามที่เถอะ กระผมเห็นใจทั้งสองฝ่ายว่ามีเจตนาดีต่อการศึกษาของชาติ คือทางฝ่ายกรรมการนี้ ที่ได้วางคุณสมบัติไว้นะก็เป็นเรื่องจำเป็นถ้าเราไม่มีระดับใดระดับหนึ่งนี้ปรากฏว่าคนที่ล้นเหลือนี้เข้ามามีเรียนนี้จะเอาที่ที่ไหนเรียนกันนัก นี่เป็นข้อแรกที่เราจะต้องคำนึงถึง กระผมเชื่อว่าพอเปิดสภามหาวิทยาลัยนี้รับสองหมื่นนี้คนต้องเหลืออีกตั้งสามหมื่นไม่มีที่จะเรียนกัน นี่เป็นเรื่องที่จะต้องคิดเหมือนกันเพราะฉะนั้นก็เห็นใจทางกรรมการที่ได้กำหนดไว้นี้เป็นเรื่องจำเป็นอย่างหนึ่ง แต่ว่าข้อใจที่ว่า ทางฝ่ายหนึ่งกำหนดไว้มัธยม ๘ อีก

ฝ่ายหนึ่งกำหนด ๖ แล้ว จะไปเรียนด้วยกันได้อย่างไร ใครเป็นคนจัดระดับการศึกษา ครูก็
คงสอนแล้วก็เวียนหัวเหมือนกันโน่นภูมิรู้มัธยม ๘ นี่ภูมิรู้มัธยม ๖ นี่แหละครับ ขอฝากเป็น
ข้อสังเกตไว้เท่านั้นนี่แหละครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เดียวขอซ้อมกับคุณใหญ่อีกทีหนึ่งครับ เมื่อก็เห็นว่า
แก้ที่ประธานกรรมการทำนยอนนะแก้ว่าอย่างไรครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ถ้าหากว่าจะให้ปฏิบัติได้แล้วก็ทางกรรมการ
ไม่ขัดข้องแล้วผมขอทวนอ่าน ถ้ากรรมการรับละก็ทางเลขาธิการรัฐสภาจะได้จดมาตรา ๒
ทศผู้มีสิทธิเข้าศึกษามหาวิทยาลัย ต้องมีคุณสมบัติตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด และต้อง
(๑) (๒) (๓) ตามร่างเดิม

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : อ่านใหม่อีกทีครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : “ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ต้องมีคุณสมบัติตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดและต้อง

(๑) สอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ห้า หรือเทียบเท่า หรือ

(๒) เป็นผู้ซึ่งสภามหาวิทยาลัยได้พิจารณาแล้ว เห็นสมควรให้รับเข้าศึกษาได้ หรือ

(๓) เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป และมีพื้นความรู้
ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่สาม หรือเทียบเท่า”

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ทางกรรมการว่าอย่างไรที่ขอแก้ เดียวท่าน
เลขาธิการรัฐสภาลองอ่านอีกทีหนึ่งซิ ที่ขอแก้ไปแล้ว

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ในมาตรา ๒ ทศ ที่มีท่านสมาชิกข้อ
แก้มีความว่าดังนี้

“ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ต้องมีคุณสมบัติตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด
และต้อง

(๑) สอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ห้า หรือเทียบเท่า หรือ

(๒) เป็นผู้ซึ่งสภามหาวิทยาลัยได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรให้รับเข้าศึกษาได้ หรือ

(๓) เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป และมีพื้นความรู้
ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่สาม หรือเทียบเท่า”

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าทางท่านประธานกรรมการไม่ขัดข้อง

แล้ว คุณเสวตร มีอะไรครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ท่านผู้เป็นประธาน ญาติที่ผมเสนอขอสงวนไว้อภิปรายนั้นก็ประเด็นอยู่ว่า ต้องการจะให้มาตรานี้มีข้อความชัดเจนว่าฝ่ายมหาวิทยาลัยไม่มีอำนาจที่จะวางข้อบังคับหรือระเบียบให้ผู้ที่มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ต้องเข้าสอบคัดเลือก ที่นี้กรรมการชี้แจงว่าเมื่อมีสิทธิ เขียนว่ามีสิทธิเข้าศึกษาแล้วก็ศึกษาได้ โดยไม่มีเงื่อนไข ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าแม้จะเก็บค่าเล่าเรียนก็เก็บไม่ได้เพราะเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่ง จะออกระเบียบหรือข้อบังคับว่าผู้ที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ต้องเสียค่าเล่าเรียนปีละเท่าไรเท่าไร ก็ต้องทำไม่ได้ เพราะเขามีสิทธิอยู่แล้วไปแก้ไขอะไรไม่ได้ อย่างนั้นหรืออย่างไร ถ้าหากว่ามหาวิทยาลัยมีสิทธิที่จะออกระเบียบเก็บเงินค่าเล่าเรียนหรือค่าธรรมเนียมในการเข้าเรียน มหาวิทยาลัยก็ต้องมีสิทธิออกข้อบังคับวางระเบียบว่าผู้ที่เข้าศึกษาถึงแม้จะมีสิทธิ แต่ต้องสอบคัดเลือกก่อน จะเอาอย่างไรกันแน่

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ที่ว่าสิทธินั้น สิทธิ หมายความว่ามีความรู้และก็มีสิทธิเลย แต่ว่าถ้าไปผิดในแง่คุณสมบัติก็เป็นเรื่อง ข้อบังคับอย่างที่ว่าเมื่อไหร่ที่ได้แก้ไขไปแล้ว แต่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องการสอบ การสอบนั้นต้องมีสิทธิเสมอ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้า ทองดี อิศราชีวิน ส.ส. เชียงใหม่แห่งพรรคอิสระธรรม ได้ฟังฝ่ายกรรมการได้อภิปรายมาตรา ๒ ทศ นี้แล้ว ข้าพเจ้าเองยังรู้สึกไม่พอใจ ข้าพเจ้าขอสนับสนุน ขอบพระทานโทษ ต้องออกนาม คุณเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ที่บอกว่าต้องตราไว้ให้เด่นชัดว่า ไม่จำเป็นจะต้องเข้าสอบ อันนี้ท่านจะมีหลักประกันอย่างไร ที่ว่าพอถึงเวลาเปิดมหาวิทยาลัยแล้ว สมมติว่าถ้ามาเปิดพม่าวันแล้ว ท่านจะไม่สอบคัดเลือก นี่ถ้าเป็นตลาดมหาวิทยาลัยอย่างแท้จริงแล้ว ไม่ควรสอบ จะเข้าเรียนก็เหมือนที่แสนคนก็ควรจะปล่อยให้เขาเข้าเรียนอันนี้เป็นประเด็นหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอขอบอก เราอาจจะมีเวลาเป็นภาคเป็นภาคก็ได้วันหนึ่งเราอาจจะแบ่งเป็น ๓ ภาคก็ได้ ๒๔ ชั่วโมง ภาคละ ๘ ชั่วโมงก็ได้ ท่านประธานที่เคารพ เรียนจนสว่างก็ได้มหาวิทยาลัย นี่เป็นอย่างนั้น เพราะตลาดวิชาท่านประธาน อันนี้ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งนั้นข้าพเจ้าขอสนับสนุนคุณสนั่น วีระศรีโชติ แห่งขอนแก่นที่เขาเสนอแปรญัตติมาทุกข้อความนั้นนะ ข้าพเจ้าเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวข้าพเจ้านั้น เห็นว่าอนุมาตรา (๓) ของมาตรา ๒ ทศ ที่บอกว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญ

ตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป และมีพื้นความรู้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่สามหรือเทียบเท่า" นั้น ข้าพเจ้าเองไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าอยากจะขอแก้ไขอย่างนี้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตั้งแต่ชั้นจัตวาและมีพื้นความรู้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่สามหรือเทียบเท่า มัธยมศึกษาปีที่สาม ในที่นี้เป็นมัธยมศึกษาปีที่สาม สมัยใหม่ คือหมายความว่าเทียบ ม.๖ สมัยโบราณ หรือสมัยก่อนนั้น ท่านประธานที่เคารพ ข้าราชการชั้นจัตวาที่ทำงาน ๕ ปี ๑๐ ปีนั้น ที่มีความรู้ ม.๖ เดิมหรือ ม.ศ.๓ สมัยใหม่นี้ นั่น เป็นผู้มีความชำนาญเชี่ยวชาญหลายสิ่งหลายอย่าง บางครั้งหัวหน้าแผนก หัวหน้ากองยังต้องเรียกข้าราชการชั้นจัตวาเหล่านี้ ไปปรึกษาหารือ ท่านประธาน ผลสุดท้ายคุณงามความดีเมื่อเขาทำเสร็จแล้วไปตกอยู่แก่หัวหน้ากองหรือหัวหน้าแผนกเป็นต้น แต่บังเอิญเคราะห์กรรมของข้าราชการชั้นจัตวาเหล่านี้ไม่ใช่คนประจบสอพลอ ป.จ.ต่อแหล่เข้าหาผู้หลักผู้ใหญ่ก็ไม่ได้ ท่านประธานเพราะฉะนั้นถึงเมื่อไรก็เป็นชั้นจัตวาอยู่นี่ละ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าขอแก้ไขให้เป็นชั้นจัตวาขึ้นไปเถอะ มีพื้นความรู้ไม่ต่ำกว่า ม.ศ.๓ หรือมัธยมปีที่ ๖ สมัยก่อน ให้ได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยด้วย เมื่อก็ได้ฟังท่านกรรมาธิการผู้หนึ่งอภิปรายว่ามัธยม ๘ หรือ ม.ศ.๕ สมัยใหม่มีความรู้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษนั้นดีกว่าก่อน ไม่เป็นความจริง ท่านประธานที่เคารพ ไม่เป็นความจริง สมัยก่อนชั้นมัธยม ๑ เมื่อประมาณ ๓๐-๔๐ ปีมาแล้ว ท่านประธานที่เคารพ เพียงมัธยม ๑ นั้นพูดภาษาอังกฤษได้ดี ฝรั่งเศสไปทำงาน มีความรู้ภาษาอังกฤษดีและเชี่ยวชาญการงาน นี้อย่างนี้เป็นต้น บางคนเวลานี้อายุ ๗๕ ฝรั่งเศสยังไปเป็นที่ปรึกษา นี่ความรู้ก็เพียงชั้นมัธยม ๑-๒-๓ อาจจะเป็น ขอบพระทานโทษ ขอบอกนาม ไม่ใช่โฆษณา อาจจะเป็นกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย หรือโรงเรียนอัสสัมชัญอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอทำประวัติศาสตร์ดั้งเดิม.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ ๆ ไม่ต้อง.....

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เปล่า ไม่มีความรู้ท่านประธาน.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ ๆ เพราะประวัติศาสตร์นะ จะเอามาเรียนไม่ได้แล้วมหาวิทยาลัยนี้ เอาเฉพาะเรื่องคุณสมบัตินี้เท่านั้น

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ใช้ประธานที่เคารพ คนเรายี่เนียส (genius) เกิดมานะมีมันสมองเป็นเบรน วิคเกอร์ (brain worker) ก็เมื่อกั้นเพื่อนข้าพเจ้าก็กล่าวแล้วว่า เจ้าแกตี่ เจ้าแกทลี เจ้าแกเฮง เป็นเจ้าแกใหญ่ สามารถจ้างดอกเตอร์สำเร็จมหาวิทยาลัยจาก

อังกฤษ อเมริกามาเป็นลูกจ้าง ท่านประธานที่เคาเพ เพราะอะไร ยีนีส (genius) เขามีเบรน (brain) มันสมองทำงาน เจ้าพระยายมราช ขอบพระทานโทษ บั้น สุขุม มีความรู้แคไหน.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : มันสมัยนั้น คุณทองดี อย่าไปเล่าประวัติศาสตร์เลย นั้นมันครั้งสมัยนั้น นี่สมัยนี้

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เปล่า ท่านประธานสมัยนี้สมัยระเบิดปรมาณู อย่างนั้นหรือ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ก็สมัยจะออกกฎหมายของเราอยู่นี้

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ถูก ข้าพเจ้าไม่เถียงที่นี้คนเก่าแก่ ข้าราชการชั้นจัตวาที่เขาทำงานมา ๕ ปี 10 ปี เขามีความรู้ดี และท่านประธานจะกีดกันไม่ให้เขาเข้าเรียน หรือ ท่านประธานที่เคาเพ เขาเป็นข้าราชการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเหมือนกัน ข้าพเจ้าเองบอกแล้ว พวกนี้ท่างเห็นท่านรัฐมนตรี ท่างเห็นท่านปลัดกระทรวง ท่างเห็นท่านอธิบดี แต่บางครั้งหัวหน้ากอง หัวหน้าแผนกเรียกข้าราชการชั้นจัตวาไปปรึกษาหารือ ผลสุดท้ายความดีไปปรากฏอยู่แก่ใคร

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : นั้นมันต้องสอบ ชั้นจัตวาต้องสอบเป็นชั้นตรีตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ถูก ข้าพเจ้าไม่เถียงที่นี้ข้าพเจ้าต้องการจะให้ข้าราชการชั้นจัตวาที่มีพื้นความรู้อย่างน้อย ม.ศ. ๓ สมัยใหม่หรือ ม. ๖ เดิมนั้นเขาเรียนด้วยท่านประธาน ท่านจะกีดกันหรือ ท่านประธาน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : จะขอแก้ก็ขอแก้ว่าจากชั้นตรีเป็นจัตวา ก็ว่าอย่างนั้นมา

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอแก้เป็นจัตวาด้วย ถ้าสมานี้ไม่ให้แก้ก็นับว่าเป็นกรรมของข้าราชการชั้นจัตวา

นายสว่าง อุณาพรหม (นครราชสีมา) : กระผม สว่าง อุณาพรหม ส.ส.นครราชสีมา พรรคสหประชาไทย อยากจะกราบเรียนโต้แย้งกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางท่าน ในกรณีที่จะลดความรู้ในอนุมาตรา (๓) ที่ว่า เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นตรีหรือเทียบเท่าแล้ว ก็ลดลงมาโดยไม่จำกัดความรู้บ้าง และก็บางท่านก็ว่า เอาจากตรีมาเป็นจัตวาเป็นไร อันนี้กระผมอยากจะกราบเรียนว่าทางของข้าราชการชั้นจัตวานั้นที่จะไปสู่มหาวิทยาลัยมีเปิดอยู่

แล้วเต็มที่ คือในเดือนสิงหาคมทุกปีนี้ จะมีโอกาสสมัครสอบ ม.ศ. ๕ ที่กระทรวงศึกษาธิการ อันนี้กระผมขอกราบเรียนว่าข้าราชการชั้นจัตวานั้นยังหนุ่ม พร้อมทั้งจะทำความเข้าใจกับ วิชา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ได้โดยไม่ยากเกินไป หนังสือคู่มือก็มีอยู่มากมายแพร่หลายมาก อันนี้กระผมอยากกราบเรียนว่าเคยมีนายสิบตำรวจตรีคนหนึ่งชื่อจอหอครราชสีมา ยกตัวอย่างนะครับ เรียนกวดวิชากับกระผมกลางคืน สามารถสอบเตรียมอุดมศึกษาได้ แล้วสมัครเข้าเรียนนิติศาสตร์ที่ธรรมศาสตร์ และปัจจุบันนี้ได้เนติบัณฑิตและบรรจุเป็นผู้พิพากษาไปแล้ว อันนี้เป็นตัวอย่างซึ่งกระทำได้จริง กระผมจึงขอกราบเรียนต่อที่ประชุมแห่งสภาเห็นว่าอย่าได้ลดลงมาให้ต่ำกว่าชั้นตรีเลย แม้ชั้นตรีนี้บางคนก็ว่าไม่ควรจะให้ แต่กระผมขอสนับสนุนว่าควรให้ เพราะชั้นตรีนี้บางคนจบอนุปริญญาตรีแล้วมาสอบเข้าบรรจุ บางที่ก็ยังไม่ตกก็มี ชั้นตรีนี้ย่อมประกอบด้วยการศึกษาเรียงความภาษาไทยในระดับสูง และก็มี การสอบความรู้เกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป กฎหมายเกี่ยวกับงานในหน้าที่ แล้วก็มี การสอบความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษบ้างอันนี้ สำหรับการที่มีอัจฉริยภาพบุคคลสามารถจะทำมาค้าขาย โดยมีความรู้เพียง ป.๔ หรือ ม.๓ แต่ว่าสามารถจ้างดอกเตอร์ได้นั้น บุคคลเหล่านี้ทางมหาวิทยาลัยก็ได้ให้ปริญญา ยกตัวอย่างเช่น ท่านก้านนุ่นนั้น กระผมอ่านประวัติจากหนังสือพิมพ์เขาว่าได้แค่ ม.๒ แต่ทว่าท่านสามารถที่จะต้อนรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ไปฝึกงานในไร่ของท่านได้ รวมทั้งให้เบียร์เลี้ยงอะไรด้วย เดียวนี้มหาวิทยาลัยเห็นคุณงามความดีก็นำความกราบบังคมทูล แล้วได้รับพระราชทานปริญญาเกษตรศาสตรมหาบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จึงนำไปสู่มาตรา ๒ จตุจัตตาศีล หน้า ๑๔ นะครับ มหาวิทยาลัยเปิดโอกาสที่จะให้ปริญญา กิตติมศักดิ์แก่นักศึกษาซึ่งมหาวิทยาลัยเห็นว่าทรงคุณวุฒิ สมควรแก่ปริญญานั้นอยู่แล้ว ถ้าใครเก่งจริง ๆ ก็เอาเลย เอาเหมือนโมเคิลฟราเดย์ว่า เดิมล้างหลอดแก้วกับ เซอร์ฮัมฟรีเดวี เสร็จแล้วเขียนบทความลงหนังสือพิมพ์ นักศึกษาชอบใจเชิญไปเลิกเซอร์แล้วให้ปริญญา เอาอย่างนั้นเลย เป็นอย่างไรครับ นอกนั้นกระผมไม่มีเหตุผลอื่น ที่จะมากล่าวเพราะว่ากระผมเกรงใจ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : กระผม เกียรติ นาคะพงษ์ ส.ส. มหาสารคาม ไม่สังกัดพรรคการเมืองใด ใครขอกราบเรียนท่านประธานว่า กระผมมีความคิดเห็นโน้มเอียง และอยากจะสนับสนุนคำแปรญัตติของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดขอนแก่น คือคุณสนั่น ธีระศรีโชติ เพราะที่คุณสนั่นแปรญัตติเกี่ยวกับเรื่องคุณสมบัตินั้น ข้อ (๔) บอกว่า สอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามหรือมัธยมปีที่หกหรือเทียบเท่า แต่ต้องรับราชการตามพระราชบัญญัติ

ข้าราชการพลเรือน (สามัญหรือวิสามัญ) ข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการครู หรือเป็นครูโรงเรียนราษฎร์มาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี รายละเอียดก็อยู่ที่นั่นแล้ว พร้อมกันนั้นก็หันมาพิจารณาถึงมาตรา ๒ ตามคุณสมบัติซึ่งกรมการได้พิจารณาแล้ว และ ก็ทำนกรมการก็ใจกว้างให้เป็นไปตามที่คุณใหญ่ ควิตชาติ ได้แก้ไข แต่ตัวผมเองนะจิตใจ อยู่ข้อหนึ่งครับ ข้อ (๓) นี่ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป อันหนึ่งนะ และมีความรู้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ ๓ หรือเทียบเท่า และพร้อมกันนั้นก็โยง ไปถึงข้อ (๑) สอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ ๕ หรือเทียบเท่า อันนี้มีข้อเท็จจริงอย่างนี้ครับ ผม จะโยงจากข้อแปดของคุณเห็นว่า ให้สนับสนุนพวกที่เป็นครูโรงเรียนราษฎร์ ผมจะลัด เอาแต่เพียงว่าเป็นครูจะเป็นครูโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนเทศบาล โรงเรียนรัฐบาล องค์การ บริหารส่วนจังหวัดก็ตาม แต่ว่าครูเหล่านั้น ที่เขามีพื้นความรู้ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ได้ ใช้ความอุตสาหะวิริยะในการต่อสู้เพื่อความก้าวหน้าของชีวิตในทางครู สอบชุด พ.ก.ศ. ได้ ๕ ชุด ได้วุฒิ พ.ก.ศ. ประโยคครูพิเศษวิชาการศึกษา พวก พ.ก.ศ. นี้ไม่มีสิทธิไม่ได้รับการเทียบเท่า จากกระทรวงศึกษาธิการ ให้ได้ชั้น ม.ศ. ๕ ให้เฉพาะ ป.ก.ศ. คือพวกเรียน พวกที่ไม่เรียนที่ เขาใช้ความอุตสาหะของเขาได้ชุด พ.ก.ศ. หรือจะเป็นवादเขียนโทก็ตามอย่างนี้ เมื่อเขามี ความสามารถซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้ยอมรับว่า พ.ก.ศ. กับ ป.ก.ศ. อัตราเงินเดือนเท่ากัน แต่สิทธิของพวกที่ได้ชุด พ.ก.ศ. นี้ไม่มีสิทธิที่จะได้รับเทียบชั้น ม.ศ. ๕ ครูเหล่านั้นก็ไม่มี สิทธิที่จะเข้าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยได้ เพราะฉะนั้นผมจึงใคร่ขอเรียนท่านกรมการว่า ใครจะขอเพิ่มเติมข้อ (๓) นี่ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือเป็นครูที่มีวุฒิประโยคครูพิเศษวิชาการศึกษาหรือเทียบเท่าอย่างนี้จะขัดข้องหรือไม่ครับ โปรดได้กรุณาตอบประเด็นนี้เสียก่อนได้ไหมครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เดียวซิคุณ ต้องนั่งลงเสียก่อนจะให้ตอบ เชิญครับ

นายกฯ หลวงกูร (กรมการ) : ผู้ที่ได้ประกาศนียบัตร พ.ก.ศ. หรือ ป.ก.ศ. ก็ตาม ถือว่าเทียบเท่า ม.ศ. ๕ แล้ว

นายเกียรติ นาคะพงศ์ (มหาสารคาม) : ใครมาตอบครับนั้นนะ ท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงศึกษาธิการตอบซิครับ ถ้าตอบอย่างนี้ ผมจะได้ให้เขาไปศึกษาธิการอำเภอเออะแยะ อยู่ที่นี่ เอาข้อเท็จจริงตอบกันซิครับ อย่าตอบชู้ๆ ท่านรัฐมนตรีศึกษาธิการครับตอบ ถ้าตอบ ผมจะให้ประกาศหนังสือพิมพ์เลยว่า ชุด ป.ก.ศ. เทียบเท่า ม.ศ. ๕ วันพรุ่งนี้เขาจะแห่กันมา

เทียบเท่าหมด ตอบมาสิครับคำว่าเทียบเท่าหมายความว่าถึงเทียบเท่า ม.ศ. ๕ เมื่อไม่เทียบเท่าแล้ว แยกไปเข้าข้อ (๑) ได้อย่างไรครับ ทำไมท่านรัฐมนตรีศึกษาไม่ตอบละครับอันนี้ ตอบได้ไหมครับ ตอบได้ไหมอันนี้ ว่า พ.ก.ศ. นี้เทียบ ม.ศ. ๕ ได้ไหม คือถ้าแกไม่มีสิทธิเท่า ป.ก.ศ. คือ ม.ศ. ๕ แกก็เข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้

นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ (กรรมาธิการ): ที่ท่านสมาชิกอ้างนั้นเป็นระเบียบปลีกย่อยเหลือเกิน ไม่กล้าจะรับรองว่าเป็นหรือไม่เป็น เพราะว่าเป็นระเบียบที่ว่าเกือบจะทั้งกันอยู่แล้ว ละครับ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม): ท่านประธานครับขอต่ออีกหน่อยครับ ถ้าตอบอย่างนี้ก็แสดงว่ากระทรวงศึกษาธิการไม่ได้เทียบเป็นจริงอย่างข้าพเจ้าว่า เพราะฉะนั้นท่านกรรมาธิการที่มาตอบเมื่อก็รู้สึกว่าจะแยกลักหน่อยหนึ่งครับ ไม่เข้าใจอะไรเลย แล้วก็มาตอบ อายท่านศึกษาธิการจังหวัด ศึกษาธิการอำเภอ อยู่นี้เยอะแยะครับวันนี้ แล้วที่นี้เมื่อท่านรัฐมนตรีศึกษาบอกว่าไม่กล้ายืนยัน คือข้อเท็จจริงมันเป็นอย่างนี้ครับ ในฐานะที่ผมเป็นครู และเป็นครูโรงเรียนราษฎร์ เจ้าของโรงเรียนราษฎร์ ต่อสู้กับโรงเรียนราษฎร์มาเป็นสิบ ๆ ปี ครูเหมือนกันได้วุฒิเท่ากัน กระทรวงศึกษาธิการให้เงินเดือนเท่ากัน แต่สิทธิทำไมไม่รับรองให้เขา เมื่อไม่รับรองให้เขา ผมจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านกรรมาธิการและบรรดาสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งสภานี้ได้โปรดกรุณาต่ออีกคำหนึ่ง ผมพร้อมที่จะยกมือให้ท่านที่ว่าข้อ (๓) ข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือเป็นครู ไม่ได้จำกัดนะครับว่าโรงเรียนราษฎร์ ครูของท่านรัฐมนตรีมหาดไทยนะครับ คุรุองค์การบริหารส่วนจังหวัดครูอะไรก็ตามเถอะครับ ที่มีวุฒิประโยคครูพิเศษวิชาการศึกษาหรือเทียบเท่า ถ้าอย่างนั้นแล้วอันนี้ที่ผมขอเพิ่มนี้ มันจะไปสอดคล้องกับข้อ (๑) ที่ว่าสอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ ๕ หรือเทียบเท่า ไม่เช่นนั้นไม่มีทางสอดคล้องกันได้เลย เพราะกระทรวงศึกษาธิการไม่รับรองว่าพวกสอบชุดนี้ได้ ม.ศ. ๕ นี้ใคร่ขอกราบเรียนท่านกรรมาธิการได้โปรดกรุณา จะเป็นพระคุณอย่างสูงยิ่งครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์): ประเด็นซึ่งได้มีผู้แปรญัตติมาหลายประเด็นด้วยกัน ประเด็นแรกได้แก่ปัญหาเรื่องว่าจะเพิ่มคำว่า ไม่ต้องสอบเข้าหรือไม่ต้องสอบเอนทรานซ์ (entrance) ไว้ในกฎหมายฉบับนี้หรือไม่ ปัญหาที่ท่านสมาชิกผู้แปรญัตติมีความห่วงใยก็หมายความว่า เกรงไปว่าในเมืองหน้าเมื่อออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปแล้ว มหาวิทยาลัยแห่งนี้อาจจะไปตราข้อบังคับระเบียบให้มีการสอบเอนทรานซ์ (entrance) หรือสอบเข้า อาจเป็นการว่า

ผิวดัตถุประสงค์ของการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงมีความห่วงใยอยู่ ในตอนแรกข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าจะมีความเห็นพ้องกับท่านอยู่เป็นอันมาก แต่เมื่อได้ฟังกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ประการหนึ่งแล้วอีกประการหนึ่งเมื่อได้มีสมาชิกผู้แทนราษฎรจังหวัดเดียวกับข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติแก้ไขกรรมาธิการไม่ขัดข้อง ปัญหาอันนี้ก็คงจะหมดไป จึงใคร่จะขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธานว่า ในเมื่อมาตรา ๒ ได้บัญญัติถึงสิทธิในการเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ไว้โดยชัดแจ้งว่าผู้ที่มีความรู้สำเร็จ ม.ศ. ๕ หรือมัธยมปีที่ ๘ อย่างเท่า ก็สามารถเข้าได้ ไม่มีข้อแม้อันใดว่าจะต้องมีการสอบเอนทรานซ์ (entrance) แต่ประการใดแล้วไซ้ ข้าพเจ้าก็คิดว่าไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะต้องไปตราบทบัญญัติอันนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าการที่กรรมาธิการยืนยันนั้นนั้นจะเป็นการถูกต้อง ถ้าหากว่าจะไปตราระเบียบข้อบังคับว่าให้ต้องทำการสอบเอนทรานซ์ (entrance) หรือสอบเข้าก็เป็นการผิดเจตนารมณ์และผิดข้อบัญญัติของมาตรา ๒ ทศนี้อยู่เป็นอันมาก เพราะฉะนั้นความห่วงใยซึ่งท่านสมาชิกผู้แปรญัตติต้องการจะแก้ไขหรือสงวนไว้นั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่มีความจำเป็นแต่ประการใด ประการสำคัญที่สุดที่มีการโต้เถียงกันอยู่เป็นอันมากในสภานี้ก็คือว่า พูดถึงสิทธิของผู้ที่จะเข้าเรียนนั้น อยู่ในข้อ (๓) ในข้อ (๓) อันนี้ใคร่จะขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธานว่า ข้าพเจ้าเองในฐานะเป็นเจ้าของร่างพระราชบัญญัตินี้ร่วมกับเพื่อนฝูง ก็มีความไม่สบายใจอยู่เป็นอันมาก ที่ไม่สบายใจอันนี้ก็ด้วยเหตุผลที่ว่าเจตนารมณ์ของการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สู่สภานั้น อันเดิมมันเนื่องมาจากที่ว่าเราได้มีความห่วงใยในปัญหานักศึกษาที่สำเร็จ ม.ศ. ๕ ซึ่งไม่สามารถจะสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้นับเป็นจำนวนพันจำนวนหมื่น ปีหนึ่งสอบไล่ได้ตั้ง ๒ หมื่น มหาวิทยาลัยรับได้เพียงหมื่นเดียว เด็กอีก ๑ หมื่นไปเรียนที่ไหน ไปทำงานอะไร ศึกษาที่ไหนเรามีความห่วงใยในข้อนี้ จึงได้มีการด่าและหาทางแก้ไขว่าจะทำอย่างไรเราจึงจะสามารถช่วยเหลือปัญหาเด็ก ม.ศ. ๕ ที่ตกค้างไม่สามารถจะเข้ามหาวิทยาลัยได้นั้นได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยต่อไป จุดประสงค์เริ่มแรกเรามีเพียงนี้เท่านั้น เราไม่ได้มีเจตนาหรือไม่มีความประสงค์อันกว้างขวางใหญ่โตเกินขอบเขต ถึงจะเปิดอย่างกว้างขวางชั้นมัธยมปีที่ ๖ หรือบุคคลซึ่งไม่มีความรู้เทียบเคียงนั้นเข้าเรียนได้แต่ประการใด เรามีเจตนาต้องการจะช่วยเหลือพวกเขาสำเร็จ ม.ศ. ๕ หรือ ม. ๘ ที่ตกค้างเท่านั้น นี่เจตนาอันเริ่มแรกเพราะฉะนั้นเมื่อได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้กว้างขวางออกไป โดยกรรมาธิการและโดยเพื่อนสมาชิก ว่าให้เอามัธยมปีที่ ๖ ซึ่งมีความรู้สำเร็จมัธยมปีที่ ๖ และรับราชการชั้นตรีเข้าเรียนได้ ข้าพเจ้าเองในขั้นต้นก็มีความรู้สึก

ไม่สบายใจ เพราะผิเจตนาของรณมณของการร่างกฎหมายฉบับนี้อยู่เป็นอันมาก ข้าพเจ้าใครจะ
 ขอเรียนต่อท่านประธานว่า มหาวิทยาลัยหรือพระราชบัญญัตินี้เป็นพระราชบัญญัติซึ่งก่อตั้ง
 มหาวิทยาลัย คำว่า “มหาวิทยาลัย” นั้นเป็นความสำคัญอยู่เป็นอันมาก เมื่อผู้สำเร็จจาก
 มหาวิทยาลัยนี้แล้วย่อมมีสิทธิเช่นเดียวกับผู้สำเร็จมหาวิทยาลัยอื่น ๆ อีก ๖-๗ มหาวิทยาลัย
 ในประเทศไทย เมื่อทวนไปนึกถึงมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทยอีก ๖-๗ มหาวิทยาลัยนั้น
 เราจะตระหนักได้อย่างชัดเจนว่า บุคคลจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้น ต้องสำเร็จ
 มัธยมศึกษาปีที่ ๘ หรือ ม.ศ. ๕ ทั้งสิ้น ไม่ได้มีข้อแม้อันใดไว้เลยว่าสำเร็จมัธยมศึกษาปีที่ ๖ หรือเป็นข้าราชการ
 ชั้นตรี หรือมีความรู้ เอกซ์พีเรียนซ์ (experience) อย่างอื่นจะสามารถเข้าเรียนได้ ยิ่งกว่านั้น
 ใครจะขอเรียนต่อท่านประธานว่า เมื่อสำเร็จจากมหาวิทยาลัยนี้แล้ว สิทธิและหน้าที่ในการ
 รับราชการก็เช่นเดียวกันกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ทั้งสิ้นสามารถได้ครุปริญญา สามารถมีสิทธิ
 และหน้าที่ในการได้รับปริญญาเช่นเดียวกัน เมื่อสิทธิและหน้าที่ในการสำเร็จมหาวิทยาลัย
 เป็นอย่างเดียวกันเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ปรารถนาที่ต้องการจะเห็นมหาวิทยาลัยที่เราจะร่างขึ้น
 ใหม่นี้เป็นมหาวิทยาลัยซึ่งผิแบบและแตกต่างไปจากมหาวิทยาลัยอื่นเป็นอันมาก เจตจำนง
 อันแท้จริงของเราในเบื้องต้นนั้น เรามีความปรารถนาอย่างเดียวกันที่ต้องการจะแก้ไขช่วยเหลือ
 นักศึกษา ม.ศ. ๕ ซึ่งล้นและไม่สามารถเข้าเรียนมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ได้เท่านั้น แต่เมื่อคณะ
 กรรมการและบรรดาเพื่อนผู้แทนมาแก้ไขเปิดโอกาสให้กว้างขวางออกไปอีกบ้างพอสมควร
 ข้าพเจ้าเองในฐานะเป็นเจ้าของร่างก็ไม่ขัดข้อง คือเราเปิดโอกาส แม้ไม่สำเร็จ ม.ศ. ๕ สำเร็จ
 เพียง ม.ศ. ๓ แต่ได้รับราชการเป็นชั้นตรีหรือเทียบเท่าก็สามารถเรียนได้อันนี้ก็พอจะไปได้
 ถ้าหากว่าจะเปิดโอกาสให้กว้างขวางถึง ม.ศ. ๓ และไม่มีอะไรเป็นคุณสมบัติอย่างอื่นเข้าเรียนได้
 ข้าพเจ้าก็คิดว่ามันจะกว้างเกินไป มันจะทำให้มหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้แตกต่างไปจากมหาวิทยาลัย
 อื่น ๆ อีกเป็นอันมาก การพิจารณาถึงฐานะความเป็นอยู่ เกียรติภูมิของมหาวิทยาลัยแห่งนี้
 จะลดน้อยด้อยถอยลงไปเป็นอันมาก ข้าพเจ้าได้เคยสอบถามนักศึกษาที่ตกค้าง ซึ่งสำเร็จ
 ม.ศ. ๕ แล้ว บอกว่าให้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยนี้ เขาพอใจที่จะเรียน แต่พอไปพูดถึงว่ามหาวิทยาลัย
 แห่งนี้สามารถรับ ม. ๖ ได้ เขารู้สึกไม่สบายใจ และมีความไม่ภาคภูมิใจในตัวเองว่าเขาเรียนมา
 ถึง ม. ๘ แล้วไปเรียนมหาวิทยาลัยนี้ พวก ม. ๖ ก็เข้าเรียนได้ หรือจะเปิดกว้างขวางถึงชั้นประถม
 ปีที่ ๔ ก็เข้าเรียนได้ ความรู้สึกเหล่านี้ ข้าพเจ้าอยากจะให้ท่านสมาชิกได้พิจารณาอยู่เราต้องการ
 จะเปิดโอกาสอย่างกว้างขวาง เราไม่ปรารถนาจะป้องกันสิทธิหรือทวงสิทธิอันใดแก่ประชาชน

ชาวไทยในการจะศึกษาเล่าเรียน เรามีทางออกอยู่แล้ว ถ้าหากท่านผู้ใดมีความไม่ใส่ใจในการศึกษา มีความต้องการจะเข้ามหาวิทยาลัยแห่งนี้ ถ้าหากว่าท่านจะได้สนใจศึกษาและเรียนจนกระทั่ง เรียนวิชาหลักสูตร ป.กศ. จนกระทั่งได้ ป.กศ. สูงก็สามารถเทียบมัธยมปีที่ ๘ หรือ ม.ศ. ๕ ได้ หรือถ้าไม่สามารถจะเข้าเรียนใน ป.กศ. สูงได้ เราจะเรียนสอบ ม. ๘ หรือ ม.ศ. ๕ ซึ่งในราวเดือน สิงหาคมจะมีการสอบทุกปี เราก็เปิดโอกาสให้ ถ้ามีความพยายามหมั่นเพียรจริง ๆ ก็สามารถจะเข้าเรียนได้ เพราะฉะนั้นทางของการจะเข้ามหาวิทยาลัยแห่งนี้สำหรับผู้ซึ่งไม่สำเร็จ ม.ศ. ๕ นั้น มีอยู่เป็นอันมากอยู่แล้ว ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะเห็นให้เปิดกว้างจนมหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็น มหาวิทยาลัย ซึ่งไม่มีมาตรฐานและรูปแบบแตกต่างจากมหาวิทยาลัยอื่นเป็นอันมาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเราควรจะกำหนดพอสมควรที่เราจะยืดหยุ่นได้แค่ไหนเพียงใด และเป็นทางซึ่งผู้ซึ่งไม่สามารถสำเร็จ ม.ศ. ๕ ก็สามารถจะเรียนได้ โดยนัยซึ่งได้กราบเรียนมาข้าพเจ้า จึงขอสนับสนุนค่าแก้ไขของกรรมการซึ่งได้ร่างมา

นางสุมนา นิตยสุทธิ (ศรีสะเกษ) : ดิฉัน สุมนา นิตยสุทธิ ส.ส. ศรีสะเกษ ไม่สังกัด พรรคใด ดิฉันขอสนับสนุนที่ ส.ส. ขอนแก่นแปรญัตติไว้ข้อ (๔) ประทานโทษ คุณเกียรติ ได้อ่านให้ท่านสมาชิกฟังแล้ว สอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามหรือมัธยมปีที่หก หรือเทียบเท่า แต่ต้องรับราชการตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน (สามัญหรือวิสามัญ) ข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ ไม่ต่ำกว่าห้าปีนี้แหละ ดิฉันคิดว่าที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่ง ส.ป.ท. พุด เมื่อกี้รู้สึกที่ท่านจะพูดอย่างหวงไปหน่อย คำว่ามหาวิทยาลัยตลาดวิชากับมหาวิทยาลัยประจำนี้ มีค่าแตกต่างกัน ท่านว่าเมื่อสำเร็จแล้วก็สามารถทำงานหรือมีสิทธิเท่ากับนักเรียนที่เรียนจาก มหาวิทยาลัย อันนี้จริง แต่ว่ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้น เราเรียกว่ามหาวิทยาลัยอยู่แล้ว สำหรับ มหาวิทยาลัยอันนี้ ที่เราจะสร้างใหม่นี้เรียกว่าตลาดวิชา ฉะนั้นเราจึงมีข้อแตกต่างกันอยู่บ้าง ถ้าเราจะบัญญัติเท่ากันหมดก็ไม่เรียกว่าตลาดวิชาละ เราก็รับอย่างนักเรียนมหาวิทยาลัยธรรมดา แล้วก็สิ้นเรื่องใช่ไหมละ นี่เราพูดถึงว่าตลาดวิชาเท่านั้นเอง ที่นี้พูดถึงว่าที่บัญญัติไว้ว่าข้าราชการ ชั้นตรีจึงมีสิทธิขึ้นไบนั่น ดิฉันคิดว่าเป็นการแคบไปหน่อย ข้าราชการชั้นตรินั้น ท่านผู้ได้ รับการศึกษามาในชั้นมหาวิทยาลัยสำเร็จออกมา ก็รับราชการเป็นชั้นตรีเป็นเบื้องต้นแหละ ข้าราชการชั้นตรีก็มีอยู่ส่วนน้อยที่จะเข้าเรียนมหาวิทยาลัยแห่งนี้อีก ก็คงจะไม่เท่าไรนัก ส่วน ข้าราชการชั้นตรีที่สอบได้เองนั้น ก็เรียกว่ากระเสือกกระสนจนหมดแรงนั่นแหละถึงจะได้ บางท่านก็หมดปัญญาจะเรียนแล้ว ที่นี้เด็กหนุ่ม ๆ นี่แหละคะที่ไม่มีความสามารถจะเรียน

ม.๕ ม.๖ เพราะแก่จนแล้วก็เรียนอย่างครู ป.กศ. ดังนั้นนี่ก็แค่ ม.๖ ที่นี้ครูเหล่านี้ก็เป็นคนไทยที่รักชาติ บางคนก็มีความสามารถ มีความฉลาดยิ่งกว่าคนที่เรียนจบเมืองนอกอีกก็มีค่ะ บางคนไปเมืองนอกไปด้วยพ่อแม่ร่ำรวยต่างหาก ไม่ใช่ไปเพราะแก่ฉลาด แต่เด็กบ้านนอก เหล่านั้นบางคนก็มีความฉลาดเหลือเกิน แต่ไม่มีสตางค์จะเรียน เรียนได้แค่ ม.๖ ก็เรียนต่ำๆไป คนเหล่านี้แหละจะเป็นกำลังของประเทศชาติ ดิฉันว่านะคะ ให้โอกาสแก่บ้าง จริงอยู่ มีท่าน กรรมการผู้ที่มีเกียรติเมื่อกี้ท่านบอกว่า การที่รับคนทุกๆ ชั้นเข้าไป อย่างธรรมชาติธรรมศานต์นั้น ทำให้เป็นการดูหมิ่น ดิฉันเสียใจมากค่ะ เพราะว่ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่เปิดตลาดวิชา มาแต่ก่อนนี้ ท่านสำเร็จมาทุกๆ ท่านนั้น ล้วนแต่ท่านผู้มีความประพฤติดีต่อชาติอย่างมหาศาล ท่านพูดเช่นนั้นเหมือนกับดูหมิ่นท่านที่สำเร็จมาจากธรรมศาสตร์ ท่านไม่ควรจะหวงวิชา ถ้าเรียกว่าตลาดวิชาก็ไม่ควรหวง ดิฉันไม่ในสวนเราทั้งหมดจะให้ดิงมไปทุกรูปทุกดอกทุกใบไม่ได้ แต่เราควรจะให้เมื่อเก็บมาหมดแล้วเราจึงเลือกว่าลูกไหนดีที่สุดเช่นเดียวกัน ผู้สมัครเรียน ตลาดวิชานี้อาจจะเรียนเป็นหมื่น แต่สอบได้เพียงพันเดียว เรียกว่าเรคัดเอายอดแล้ว นักเรียน ที่จบจากมหาวิทยาลัยจริงๆ นั้น เรียนเพราะแก่เรียนทุกวันส่วนผู้ที่เขาสอบเข้าเรียนเอง ทั้งทำงาน ทั้งหน้าที่พ่อบ้านอีก เรียกว่าผู้ที่ได้มานั้นยอดจริงๆ แล้วเราควรจะให้สรรเสริญเขา ควรจะให้โอกาสเขาบ้างนะคะ ถ้าจะเอา ม.ศ.๕ อย่างเดียวกันก็เป็นการกีดกันผู้ที่สำเร็จ ม.๖ หรือ ม.ศ.๓ นี้ ทำราชการมา รับราชการมา ๕ ปี ควรจะมีสิทธิ ดิฉันขอสนับสนุน แล้วท่านสมาชิก ผู้มีเกียรติท่านบอกว่า ม.๖ ก็มี ม.๘ ก็มี ครูที่สอนก็ลำบาก อันนี้ไม่เป็นปัญหาค่ะ คนเรียน ม.๖ หรือ ม.๘ ไม่สำคัญ ความรู้อาจเรียนทันกันหมดเว้นแต่ชั่วดีกระด้างอ่อนแอเกินไป ขอบประโทะไม่ใช่มาสั่งสอน แต่ว่าคนเรานั้น ม.๖ อาจจะดีกว่า ม.๘ ม.๖ อาจจะมีความดีปัญญา ดีกว่า ม.๘ ก็ได้วันแต่แกยังไม่มีโอกาสจะเรียน โปรดให้โอกาสเถอะท่านกรรมการที่เคารพ โปรดให้โอกาสแก่คนทั้งประเทศ ท่านจะได้คนที่ดีไว้ใช้เป็นข้าราชการอีกไม่ใช่น้อยๆ นะคะ ดิฉันเห็นด้วย ขอสนับสนุนคะ

นายไพฑูรย์ เครือแก้ว (ลำปาง) : ความจริงผมก็ไม่อยากจะมาอภิปรายเป็นครั้งที่ ๒ แต่รู้สึกห่วงใยเหลือเกินเรากำลังจะครบ สภาสูงสุดแห่งชาติเดี๋ยวนี้กำลังพิจารณากฎหมายที่จะไปเป็นข้อบังคับในการผลิตปัญญาชน เพราะฉะนั้นผมรู้สึกห่วงใยในเรื่องที่ว่าเราจะต้องแสดงภูมิปัญญาหรือว่าพิจารณาให้รอบคอบ ประเด็นแรกที่ผมได้อภิปรายสนับสนุนไปแล้วว่า ควรจะมีการบอกให้แน่ชัดว่าอย่างที่เราสมาชิกผู้มีเกียรติจังหวัดระยองได้ขอแปรญัตติไว้ว่าไม่

ต้องสอบแต่อันนั้นก็ยังไม่สำคัญเท่ากับประเด็นที่ ๒ ที่กำลังอภิปรายกันมาตั้งมากมาย ผมมีความรู้สึกว่าคุณณนี้การอภิปรายของท่านสมาชิกของเรา กำลังเข้าไปสู่ในแนวทางของอารมณ์มาก มันไม่ตรงประเด็นครับ ไม่ตรงประเด็นเลย ประเด็นที่เราพูดอยู่ขณะนี้ คือเรากำลังพิจารณาคุณภาพหรือคุณสมบัติของคนที่เหมาะสมที่จะขึ้นไปเรียนมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยครับ คือหมายความว่าเปรียบเทียบง่าย ๆ ว่า ถ้าเปรียบว่าคนที่เรียนมหาวิทยาลัยก็เหมือนนักมวยที่กำลังชกอยู่ในเวที เรากำลังพิจารณาว่าคนนี้เหมาะสมไหมที่จะส่งขึ้นบนเวที แต่ไม่ได้แปลว่านักมวยที่ชกชนะมา ๕ ยกแล้วจะดีกว่าคนข้างนอก มันคนละมาตรการ เดียวนี้เราเอาสิทธิของประชาชนคนไทยมาปนกับเรื่องคนที่เหมาะสมไหม เรากำลังเอาเรื่องข้าราชการมาปนกับความเหมาะสมในการจะเรียนมหาวิทยาลัยผมจึงอยากจะตัดมาตรา ๒ ทศ ข้อ (๓) คำว่า “ข้าราชการชั้นตรี” ออกการที่เป็นข้าราชการไม่ได้แปลว่าคน ๆ นั้นพร้อมจะเข้าเรียนมหาวิทยาลัย มันคนละเรื่อง เช่นเดียวกับท่านนายพลเอกนี้ ไม่ได้แปลว่าท่านพร้อมจะทำปริญญาเอก มันคนละมาตรการ ขอให้เข้าใจข้อนี้ครับมันคนละอย่าง ที่นี้ก็ลงไปถึงจัตวา อีกอย่างหนึ่งไปพูดถึงอัจฉริยะ แนนอนครับคนที่จบมหาวิทยาลัยไม่ได้แปลว่าจะดีกว่าคนข้างนอกเลย ทุกสิ่งทุกอย่างผมอาจจะไปเป็นคนรับใช้สมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดเชียงใหม่ คือคุณทองดี อีสราชีวินเมื่อไรก็ได้ ไม่ได้แปลว่าผมวิเศษกว่า แต่มันคนละมาตรการ ท่านประธานที่เคารพเราพูดถึงอัจฉริยะนะครับ เจ๊กคนนี้ เสี่ยคนนี้ จ้างดอกเตอร์นั้น จ้างนายพลนั้น จ้างใครต่อใครไปเป็นลูกน้อง มันคนละเรื่องกัน นั่นเป็นเรื่องอัจฉริยะ แล้วสังคมก็ยอมรับอัจฉริยะแล้วว่าเก่งทางไหน เขาให้ปริญญาเกิตติมศักดิ์นะครับแต่ว่าอัจฉริยะอันนั้น ที่นี้ถ้าส่งคนที่ไม่พร้อมขึ้นไปหมายความว่าอย่างไรนะ ทางการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย ผมขออภัยนิดนะครับ ทำไมเราต้องจำกัด ม. ๘ เดียวนี้เราไม่มีมาตรการเปรียบเทียบว่า ข้าราชการชั้นจัตวาเก่งกว่าชั้นตรีคนไหน ชั้นโทกรมชลประทานเก่งกว่าชั้นเอกกระทรวงมหาดไทย หรือกระทรวงการต่างประเทศ หรือว่านายพันแห่งกรมทหารม้าดีกว่านายพลกองพลอื่น เราไม่มีมาตรการ แต่การศึกษานั้นนะมันก็ไม่มีมาตรการอะไรทั้งสิ้นเหมือนกันคือคำว่า “แอบโซลูท (absolute) มันไม่มี อันนี้ต้องอย่างนี้ดีกว่า อันนี้มันไม่มี แต่ว่าในวิวัฒนาการของการศึกษานั้นนะครับวิวัฒนาการเราต้องยอมรับมาตรการอันหนึ่ง ซึ่งโลกเขายอมรับว่าการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยขณะนี้หลังจากวิวัฒนาการมาหลายร้อยหลายพันปีเขาจะต้องเรียนวิชาดังต่อไปนี้ ซึ่งเดี๋ยวนี้ได้กว้างขวางขึ้น คนที่เรียนวิศวกรรมก็ต้องเรียนสังคมศาสตร์ คนที่เรียนการทหาร ถ้าต้องการเปรียบเทียบปริญญาก็ต้องเรียนวิชาจิตวิทยา

วิชาอะไรแล้วโลกก็ยอมรับทั้งในประเทศโลกเสรี ประเทศอังกฤษ อเมริกา รัสเซีย ทุกประเทศ จะต้องยอมรับ เรียนประมาณ ๔ ถึง ๕ ปี ประมาณเท่านั้นหน่วยเท่านั้นชั่วโมง วิชาที่เรียนมัน ต้องเรียนวิชาอย่างนั้นและวิชาดังว่านั้นมันจะหนักหนาโดยการอ้างอิงไปถึงความรู้อะไรต่อ อะไรหลายอย่าง ต้องใช้เหตุผลว่า ก.ไปถึง ข. ข.ไปถึง ค. ค.ไปถึง ง. ก็เปรียบเทียบเหมือนนักมวย บนเวทีว่าขึ้นไปต้องตอย ๕ ยก ขออภัยผมก็ไม่เชี่ยวชาญทางนี้ ต้องชก ๕ ยก และยกหนึ่ง ต้อง ๓ นาที มวยไทยถ้าขึ้นไปแค่ยกเดียว ชกเป็นแต่หมัดอย่างเดียว ตอกไม่เป็น เข้าไม่เป็น ก็ขึ้นไปชกไม่กี่ไหว นี่มันการจะขึ้นเข้ามหาวิทยาลัยเขาบอกว่าการเรียน ม.๘ ม.๙ - ม.๘ บางแห่ง ก็เตรียมอุดมศึกษาก็หมายความว่าได้ปูพื้นฐานให้แก่คนมีภูมิปัญญานี้ให้เตรียมให้รับมันสมอง ไว้ให้อ่านหนังสือไว้มาก ๆ ให้เตรียมความอดทนดังข้อที่ (๑) ความอดทน หรือดิสซิปลิน (discipline) คือมันต้องทนอ่าน ๆ ถ้าใครทนไม่ไหวแล้วจะขึ้นมหาวิทยาลัยไปเรียนไม่ไหว เอ้า ก็ต้องเรียนถึงเรียนเลขคณิตแล้ว มาขึ้น ม.๙ - ม.๘ ก็ต้องเรียนอย่างนั้น ๆ เพื่อให้ฝึกว่า ก. ต้อง ๑ บวก ๑ ต้องเป็น ๒ ๑ บวก ๑ เป็น ๒ ฝึกการใช้เหตุผลเพื่อที่จะไปเข้าใจวิชาชั้นสูงต่อไป นะครับ อันนี้มันเป็นเรื่องต้องเปรียบเทียบเหมือนนักมวยเหมือนกันก่อนขึ้นเวทีก็ต้องดูร่างกาย แข็งแรงอะไรหมดแล้วก็ต้องเอามาซ้อมเสียก่อน กินอาหารไม่ดีพอซ้อมไปไม่ถึง ๓ ยกสลับ ทุกที ก็ขึ้นเวทีไม่ได้ หรือซ้อมไปยกสองยก สายตาเกิดมองไม่เห็นก็ส่งขึ้นเวทีไม่ได้ คนที่มีความสามารถขึ้นตรีนคนที่เป็นอัจฉริยะคนที่มีลัทธิ แต่ว่าถ้าหากว่าไม่เตรียมตัวไม่ได้กลับมันสมอง ก็เปรียบเทียบส่งคนอย่างท่าน ๆ เรา ๆ นี่ขึ้นเวทีไปชกกับชาติชาย ไปถึงก็ไปฆ่าตัวตายมันเป็น อันตรายมันเรียนไม่สำเร็จ นี่มันเป็นมาตรการครับ เพราะฉะนั้นผมว่าเรานอกประเทศนี้ ผมมีความเห็นใจอย่างยิ่งและผมอยากจะสนับสนุนให้คนไทยทุกคนได้จบปริญญาทั่วประเทศ แต่เรื่องอันนี้ไม่ใช่เรื่องของลัทธิ เรื่องอันนี้ไม่ใช่เรื่องของข้าราชการคนไหนมาเปรียบเทียบ เรื่องอันนี้ไม่ใช่เรื่องของอัจฉริยะหรือไม่อัจฉริยะ เรื่องอันนี้มันเรื่องของว่าคนที่จะขึ้นไปเรียนนี้ ได้รับการเตรียมพร้อมหรือยังนะครับ พร้อมหรือยังที่จะขึ้นไปปรับทัศนคติในมหาวิทยาลัย แล้วก็ใครก็บอกว่าใครจะรู้ว่าเก่ง แต่ในวงการศึกษาลอกเขายอมรับแล้ว ถ้าเราไม่ยอมรับก็ไม่มีอะไรเป็นมาตรการ ไม่มีอะไรวัดทั้งสิ้นประเทศไทยเรายอมรับ ทุกประเทศยอมรับว่าต้อง เรียนระดับนี้ คนที่จบมัธยมปีที่ ๖ ไปเป็นชั้นตรีอยู่นั่น แม่ฮ่องสอน อาจจะไม่มีพร้อมเท่ากับ เด็กมัธยมปีที่ ๓ จบอัสสัมชัญมา เพราะเด็กมันจบ ม.๓ อัสสัมชัญมาหัวโปร้ (bright) ดูโทรทัศน์ ทุกวัน อ่านโน่นอ่านนี่อ่านนั่นอ่านนี่อาจจะพร้อมที่จะขึ้นไปเรียน นี่จบ ม.๖ มา โนนอยู่แม่ฮ่องสอน

โน้น หนังสือก็ไม่ได้อ่านเรียนมากก็เล่นไพ่ คินมากก็ไปกินเหล้ากับเจ้านายเสีย ขึ้นมาเป็นชั้นตรี ชั้นโท ชั้นเอก มาเรียนอะไรรู้เรื่อง คือไม่ได้ฝึกหัดสมองอัจฉริยะไปอีกทางหนึ่งเหมือนท่าน นายทหารบางท่านก็ว่ากันไปรบยิงหรือว่าการบ้านการเมืองไปแต่ว่ามันไม่ได้เกี่ยวกับการเตรียมตัว สำหรับขึ้นไปเรียนมหาวิทยาลัย นี่ผมมากับเรียนนะครับ ความจริงนะผมจะพูดหาเสียงก็ได้ แต่ในฐานะที่ผมก็เคยเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยและก็เป็นห่วงใยในเรื่องนี้มาก ก็ขอยอมเสีย คะแนนนิยม แต่จะขอเคารพต่อความรู้สึกของตัวเองเสียหน่อยว่านี่มันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ชั้นตรี ชั้นโท ชั้นจัตวา ไม่ใช่มาตรการในการขึ้นมหาวิทยาลัย การเตรียมพร้อมต่างหาก แล้ว ม. ๘ นี่ ผมก็น้อยครั้งที่ผมจะยกย่องรัฐบาล อันนี้ก็อยากจะพูดเสียเลยว่า ม. ๘ ก็มีสิทธิสอบได้อยู่แล้ว ใครๆ มีสิทธิสมัครสอบ ม. ๓ สมัคร ม. ๖ สมัครสอบ ม. ๘ ถ้าผ่านมาตรฐาน ม. ๘ ก็เข้ามหาวิทยาลัยได้ ก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะฉะนั้นท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเพื่อน ๆ ของผมนี้มากมาย นะครับก็ได้พูดอย่างที่น่าเลื่อมใสมาก แต่ว่ามันผิดไปนิดหนึ่ง คือว่าสิทธิขอร้อง สิทธิเห็นแก่ ชำราชากรชั้นจัตวาเกิด ถ้าจัตวาเรียนได้ทำไมเราประถม ๔ เรียนก็ได้ เอาคนที่ไม่เคยเรียน ก็ได้หรือคนที่เรียนด้วยตนเองมาไม่มีประกาศนียบัตรก็ได้ ที่นี้ขึ้นไปทำได้ครับ ขึ้นไปแล้วไปฆ่าตัวตาย คือไม่พร้อม มันเป็นอันตรายต่อผู้นั้นเอง นี่ผมพูดในแง่ของหลักการศึกษา เพราะฉะนั้นผมขอฝากไว้และผมก็ขอตั้งท่านกรรมาธิการสมาชิกสภาผู้แทนผู้มีเกียรติจากจังหวัด นครสวรรค์นิดหนึ่งที่ว่าความมุ่งหวังในการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า สำหรับนักศึกษาที่สอบ ม.ศ. ๕ ได้แล้วเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ ถึงแม้ว่าจะเป็นปัญหาในหัวใจเรา ที่เราอยากจะแก้ก็ควรจะเก็บไว้เสียไม่ควรจะมาแถลงที่นี่ นโยบายการสร้างมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาแห่งชาติ ไม่ควรจะพูดมาให้โจ่งแจ้งว่าเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้น ของรัฐบาลควรจะมุ่งหวังเพื่อให้การศึกษาพูดมันให้กว้างนะครับ อันนี้ผมก็ตีเท่านี้เอง เพราะฉะนั้นท่านประธานที่เคารพ ประเด็นที่ ๒ นี่ผมจำเป็นที่จะต้องคัดค้านคือไม่เห็นด้วยกับ ท่านสมาชิกหลาย ๆ ท่านนับตั้งแต่สมาชิกผู้มีเกียรติจังหวัดขอนแก่นลงไปที่จะลดมาตรฐาน ลงไปด้วยเหตุต่างๆ ลงไปจนถึงชั้นจัตวาและอีกหลายท่าน ด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียวว่า เหนือเหล่านี้อาจจะเป็นคนเก่ง คนเหล่านี้เป็นอัจฉริยะดีกว่าคนจบมหาวิทยาลัย ประชาชนคนไทย เหล่านี้มีสิทธิไม่น้อยกว่าคนอื่น แต่ว่าเขาไม่ได้รับการฝึกหัด ไม่ได้รับการเตรียมตัวไม่ได้ลับ มันสมองไว้พร้อมที่จะขึ้นเรียนมหาวิทยาลัย ขึ้นให้ขึ้นไปก็เป็นการฆ่าตัวตาย ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : อยากจะเรียนถามทางท่านกรรมาธิการก็มีการแปร

ยุติกันหลายท่าน แล้วก็อภิปรายมาเนืองๆวันนี้มาตรานี้อาจจะไม่ได้ลงมติเลย อาจจะต้องเลื่อนไปนัดหน้า ก็อยากจะถามทางท่านกรรมาธิการ ตามที่ท่านผู้แปรญัตติขอแปรนั้นท่านจะยอมหรือท่านจะยืนยันตามร่างของท่าน เชิญ

นายนิคม อุprmัย (กรรมาธิการ): ผมได้ฟังคำพูดทุกคำและดูสีหน้าทุกคน ผมอ่านออกว่าทุกคนผู้มีเกียรติทุกท่านที่มาประชุม ณ ที่นี้ในวันนี้มีวัตถุประสงค์ตรงกันเหมือนกับว่าเรามาทำงานเพื่อพระเจ้าองค์เดียวกัน แต่ว่าเป็นธรรมดาเมื่อหลายคนมาอยู่ ณ สถานที่เดียวกัน ความคิดเห็นก็อาจจะแตกต่างกันไปบ้าง แต่ว่าจุดหมายปลายทางนั้นก็คือพระเจ้า หมายถึงประเทศและชาติไทยของเรารองค์เดียวกันนั่นเอง ผมจึงมีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจทุกฝ่าย และทุกท่านที่ได้กรุณาอภิปรายมาแล้ว เพราะฉะนั้นก็เพื่อที่จะให้เป็นเรื่องชัดเจนแจ้งชัดขึ้นมาเลย ในข้อที่ท่านผู้มีเกียรติบางท่านได้มีความข้องใจ ประเด็นที่ ๑ คือท่านผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดระยอง ก็ได้แปรญัตติว่าให้ระบุงลงไปให้ชัดเจนเลยว่า โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก คือมาตรา ๒ ทศ ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้นได้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก นี่เป็นประเด็นซึ่งคนทั้งหลายมีความข้องใจอยู่เป็นอันมาก หมายความว่า เมื่อมีประกาศนียบัตร ม.๘ หรือเทียบเท่าหรือ ม.ศ.๕ หรือเทียบเท่ามาอยู่ในกำมือแล้ว ก็มีหวังที่จะได้เรียนมหาวิทยาลัยทันที ก็ประเด็นข้อนี้ผมได้ปรึกษาหารือพร้อมด้วยคณะกรรมการ ตลอดจนถึงท่านประธานแล้ว ในที่สุดก็ตกลงกันว่า ขอออมขอมครับ คือยินยอมตามที่ผู้แทนระยองได้เสนอมา โดยให้เดิมลงไปข้างหลังว่า มาตรา ๒ ทศ ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก และต้องมีพื้นความรู้หรือคุณสมบัติดังนี้ เดิมลงไปข้างหลังนั้นครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน: เดียว ๆ ที่แรกแก้ตาม.....

นายนิคม อุprmัย (กรรมาธิการ): ครับ ๆ ขอโทษ รวมความว่ากรรมาธิการผ่อนผันหรือยินยอมตามที่ผู้แปรญัตติ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน: เปล่า ที่แรกแก้จากนครสวรรค์ที่แล้ว นครสวรรค์ยอมไปทีหนึ่งแล้ว แก้ตามคุณใหญ่ละ

นายนิคม อุprmัย (กรรมาธิการ): ก็ยืนยันให้เป็นการแน่ชัดครับ โดยไม่ต้องสอบคัดเลือกเลยครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน: นั่นก็จะเดิมตรงไหน

นายนิคม อุprmัย (กรรมาธิการ): มาตรา ๒ ทศ ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้

โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก หลังมหาวิทยาลัยครับ และต้องมีพื้นความรู้หรือคุณสมบัติดังนี้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ อันนั้นแก้ไปแล้วนี้ ต้องมีคุณสมบัติตามที่ สภามหาวิทยาลัยกำหนด จะต้อง ใช้คำว่าอย่างนั้น ที่แก้ไปแล้ว

นายน้อย อุปรมัย (กรรมาธิการ) : คือให้ใส่คำว่า ไม่ต้องสอบคัดเลือก ให้ชัดเจนไป เลยครับ ตามที่ผู้แทนระยองท่านได้แปรญัตติไว้ครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : จะเดิมเข้าตรงไหนละ

นายกำแพง พลงกูร (กรรมาธิการ) : ผมขอแก้อย่างนี้ มาตรา ๒ ทศ ผู้มีสิทธิเข้าศึกษา ในมหาวิทยาลัยโดยมิต้องผ่านการสอบคัดเลือก ต้องมีคุณสมบัติตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด และมีคุณสมบัติดังนี้ แล้วยก (๑) (๒) (๓) ครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : คุณเสวตร เอาอย่างไรครับ คุณเสวตร

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ท่านประธานครับ คือผมว่าถ้าจะแก้อย่างนั้น เดี่ยวจะไม่ถูกทางหลักภาษากฎหมาย ก็คิดว่าเอาไว้เป็นวรรคท้ายของมาตรา ๒ ทศ นั้นบอกว่า ผู้ที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือกอย่างนี้ก็ชัดเจน คือเข้าศึกษาใน มหาวิทยาลัยโดยไม่ต้องสอบคัดเลือก หรือไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือก

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : มันก็จะอีกละ เชิญคุณใหญ่ มันก็จะชัดอีกเหมือนกัน อย่างนั้นไม่ได้

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : เอาอย่างนี้ครับ เอาอย่างที่กรรมาธิการรับไป ตาม ข้อเสนอของผมไปจบเลยนะครับ จนถึงอนุ (๓) แล้วก็ย่อนหน้าว่า “ทั้งนี้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก” เหนือ วรรคสุดท้าย ย่อนหน้า บอกว่า “ทั้งนี้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก” ถ้าผ่านคุณสมบัติมาแล้ว อนุมัติแล้ว

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ว่าอย่างไรครับกรรมาธิการ

นายน้อย อุปรมัย (กรรมาธิการ) : ตกลงครับอย่างนั้นครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : “ทั้งนี้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก”

นายน้อย อุปรมัย (กรรมาธิการ) : “ทั้งนี้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก” ครับเพราะมีความ หมายตรงกันครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : มีคำว่า “ผ่าน” ใหม่ เมื่อกี้เห็นว่า “ทั้งนี้โดยไม่ต้อง มีการผ่านการสอบคัดเลือก” หรือว่าอย่างไรเมื่อกี้ มีท่านผู้ใดว่าอย่างไรหรือเปล่าสำหรับเรื่องนี้

เฉพาะที่แก่นันทัน

นายยิ่ง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : กรุณาอ่านบทพจนมัตรา ๒ พศ อีกสักครั้งหนึ่ง
เถอะครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๒ พศ เมื่อแก้แล้วทั้งมาตรา
อ่านได้ความดังนี้

ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ต้องมีคุณสมบัติตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด
และต้อง

(๑) สอบไล่ได้มัธยมศึกษาปีที่ห้า หรือเทียบเท่า หรือ

(๒) เป็นผู้ซึ่งสภามหาวิทยาลัยได้พิจารณาแล้ว เห็นสมควรให้รับเข้าศึกษาได้ หรือ

(๓) เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือเป็นครูที่มี
วุฒิประโยคครูพิเศษวิชาการศึกษา หรือเทียบเท่า”

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ ๆ ไม่ได้ยอม ทางกรรมการไม่ได้ยอม

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : อนุมาตรา (๓) ขอบประธานอ่าน
ใหม่ครับ อนุมาตรา (๓) เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป และ
มีพื้นความรู้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่สาม หรือเทียบเท่า ทั้งนี้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ผมติดพันที่ท่านเลขาธิการอ่านเมื่อคืนครับ
ขออนุญาตครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอาซิ เอา เชิญ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ข้อ (๓) นี้ ผมขอได้ไหมครับ ๑. นะฟังให้ดี
ครับ ผมขอกรรมการเพื่อให้เร็วเข้า อย่างที่ท่านเลขาธิการอ่านเมื่อสักครู่นี้ อันหนึ่งถ้าหาก
กรรมการไม่อนุญาตในเรื่องนี้ ผมขอท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการว่า ให้สิทธิ
ครูที่มีวุฒิ พ.กศ. หรือเทียบเท่าเป็น ว.ท. ก็ตาม พ.ป. ผมจะยกตัวอย่างครับ พวกที่ได้ พ.ป.
กระทรวงศึกษาธิการให้เงินเดือนมากกว่า ป.กศ. ป.กศ. นักเรียนเงินเดือนเพียง ๗๒๐ บาท
แต่ พ.ป. เงินเดือน ๗๕๐ บาท ให้สิทธิเขาเทียบเท่า ม.ศ. ๕ ได้ไหม ผมขอ ๒ ประเด็นใดประเด็น
หนึ่ง ถ้าจะเอาเข้าอันนี้ก็อย่างที่ท่านเลขาธิการอ่าน ถ้าเข้าไม่ได้ก็ต้องให้ท่านรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการรับ ยอมรับต่อสภานี้ว่ายินดีที่จะให้ครูที่มีวุฒิ พ.กศ. หรือเทียบเท่า เช่น

ว.ท. พ.ป. อย่างนี้มีสิทธิเทียบเท่า ม.ศ. ๕ ได้อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ขัดข้องครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เชิญครับ กรรมการครับ

พลเอก ประภาส จารุเสถียร (ประธานกรรมการ) : กรรมการขอยืนยันตามที่ท่านเลขาธิการได้อ่านไปแล้วว่าเป็นเรื่องที่แก้ไขตามนั้น สำหรับเรื่องเกี่ยวกับวิทยฐานะของครูนั้นเป็นการพิจารณาเฉพาะเรื่องเฉพาะราย และเป็นงานที่เกี่ยวกับการบริหาร ซึ่งเราจะต้องพิจารณาในรายละเอียดเกี่ยวกับวิทยฐานะของครูประเภทหลายเหล่าด้วยกัน ทางรัฐบาลจะขอรับไปพิจารณาในทางบริหารต่อไป

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ดูเหมือนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเกือบทุกท่านได้ให้เหตุผลและข้อเท็จจริงไปแล้ว กระผมอยากจะกล่าวกราบเรียนสนับสนุนท่าน ส.ส. มหาสารคาม ฉะนั้นประเด็นที่ว่าพวกที่สอบได้ ป.กศ. พ.กศ. พ.ป. อะไรนี้ทางปฏิบัติเวลานี้กระทรวงศึกษาธิการไม่เทียบให้มีความรู้เท่ากับ ม.ศ. ๕ เมื่อกี้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็ยืนยันที่ท่านก็ตอบไม่ได้ เพราะเป็นรายละเอียด มันเป็นเรื่องเย็บหมดยุยมยิม ๆ เป็นเรื่องเย็บเล็กน้อย ที่นี้ต่อมาท่านประธานกรรมการนี้ก็ได้อธิบายเอาไว้เป็นระเบียบบริหาร กระผมก็อยากจะกราบเรียนความจริงสิ่งที่เราจะนำมาพิจารณาว่า พ.กศ. ป.กศ. อะไร ตามที่ท่าน ส.ส. มหาสารคาม เสนอนั้นว่ามันเทียบเท่า ม.ศ. ๕ หรือไม่นั้นเห็นว่าจะต้องดูหลักสูตรครับ ต้องดูหลักสูตร หลักสูตรผู้ที่สอบ ม.ศ. ๓ หรือ ม. ๖ ได้แล้ว ไปเรียนวิชาการศึกษา ๓ ปี ในระหว่างเรียน ๓ ปีนี้ กระผมก็ได้มีการหน้าที่เกี่ยวกับให้การศึกษาอยู่บ้างเหมือนกัน โดยเฉพาะสำหรับโรงเรียนราษฎร์ก็ดูเหมือนจะ ๓๐ กว่าปี ในสมัยที่กระผมเรียนวิชาครูอยู่นั้น ผู้ใดสอบ ม.ศ. ๓ นี้กระผมจะกราบเรียนถึงหลักสูตรนะครับว่ามันควรจะเทียบกันหรือไม่ ท่านเป็นผู้ใหญ่เกินไปท่านจำไม่ได้ กระผมจะกราบเรียนอย่างนี้ ถ้า ม.ศ. ๓ สมัยนี้หรือ ม. ๖ สมัยก่อน ไปเรียน ป.ป. ๒ ปี ก็เทียบเท่า ม. ๘ ถ้าได้ ม. ๖ แล้วไปเรียน ม. ๗ - ม. ๘ ในขณะเดียวกันเรียนวิชาครูไปด้วยได้ ป.ม. นั้นเป็นสมัยที่เราขาดแคลนครู การศึกษายังไม่เจริญ ครั้นมาบัดนี้เป็นระยะที่เราเรียกว่ามีการพัฒนาการศึกษามากขึ้น ถ้าท่านเป็นผู้ nhỏ ท่านจะทราบหลักสูตร พ.กศ. หรือ ป.กศ. นั้นมันสูงเท่ากับ ม. ๘ ถ้าจะว่ากันแล้ว บางวิชามันยากกว่า ม. ๘ เสียอีก กระผมดูแล้ว ภาษา อังกฤษเป็นวิชาบังคับ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไม่ได้ผิดอะไรกันเลย เรียนยากกว่า ม. ๘ แต่จะเพราะเหตุใดก็ไม่ทราบ กระทรวงศึกษาธิการไม่ได้เทียบให้ ก็เมื่อเป็นเช่นนี้ มันก็เกิดการร้องหรือการเสนออย่างที่ท่านผู้แทนมหาสารคามเสนอ ที่กระผมกราบเรียนนี้ขอกราบ

เรียนให้ทราบว่า พ.ศ. หรือ ป.ศ. นั้น เท่า ม. ๘ ครบ เท่าแน่ขอให้ดูหลักสูตรเถอะ หรือว่าที่
 กระผมพูดนี้จะเพื่อจงใจหรือไม่มีเหตุผล ถ้าจะเรียกเจ้าหน้าที่มาทางหลักสูตรก็จะเห็นตรง
 กับที่กระผมพูดอยู่เดี๋ยวนี้ แต่ไม่ทราบว่า เพราะเหตุใดขึ้นชื่อว่าครูแล้วถูกกีดกันเหลือกำลัง
 ถูกกีดกันไม่ให้ไปโน่นไปนี่ แต่เขาก็ลาออกแต่ถ้าเราจับพวกนั้นนะครับ ให้เทียบเท่า ม.ศ. ๕ นี้
 มันจะตรงกับคำของท่านผู้เป็นเจ้าของแปรรูปคดีคือคุณสนั่น อาจจะเป็นการดึงครูให้อยู่ใน
 ตำแหน่งนานเข้า กระทรวงศึกษาธิการจะไม่เดือดร้อน เพราะอย่างไรเขามีหวังที่จะไป ก.ศบ.
 ทางมหาวิทยาลัยนี้ก็อยู่ไปเรื่อย ๆ นี่โปรดรับความจริงจากประสบการณ์ที่กระผมได้ทำ โรงเรียน
 ราษฎร์นั้นเกือบ ๔๐ ปีแล้ว ๗-๘ โรงด้วย เดิวนั้นยังอยู่ ครูเอาไว้มิไหวครับ เพราะเกณฑ์ไป
 ทางอื่น เพราะแก่ไม่มีโอกาส ไม่มีช่องทางที่จะได้ ก.ศบ. พอได้ ม. ๘ แล้วนะครับ หรือเทียบเท่า
 ม. ๘ แก่ต้องหนีไม่ไปกระทรวงอื่นก็มาเรียน ก.ศบ. ที่นี้กว่าจะเข้าได้วากันตั้งหลายปี ที่พูดนี้
 ไม่ใช่ว่าพูดอย่างไม่มีตัวเลข แต่ว่าตัวเลขนะ ถ้าจะสอบจะถามกันก็ต้องใช้เวลานาน กระผม
 จึงอยากจะกราบเรียน ผมพูดอย่างวิทยาศาสตร์ คือมีตัวเลขประกอบ ถ้าไม่ถือโปรปะกันดา
 (propaganda) บางคนแล้วนั่งอยู่เดิวนั่งอยู่นี่ กระผมจะชี้ตัวให้ก็ได้ มาจากกระดืบแบบ
 คุณสนั่นเสนอ แล้วดูซิเขามีแวอะไร คุณสมนึก ทองรุ่งโรจน์ คุณบุญเย็น วอทอง นี่แหละครับ
 พวกนี้แหละแบบตรงกับที่คุณสนั่นเสนอ แล้วดูซิมันเป็นอย่างไร ส่วนที่ว่าขอโทษที่กระผม
 ต้องพูดขัดใจกับท่านดอกเตอร์ ไพฑูรย์ นิดหน่อย ท่านบอกว่ามันไม่พร้อมที่จะเตรียมขึ้น
 เวทีถูก กระผมไม่เถียงครับ แต่ว่าอย่าลืมนะว่าท่านพูดฉลาดมากครับ พูดให้เห็นเส้นผมบังภูเขา
 ฟังแล้วจะเห็นว่าถ้าไม่ผ่าน ม. ๘ แล้ว ไม่พร้อมที่จะขึ้นมหาวิทยาลัย ปัญหามันอยู่ที่นั่นที่เขา
 บอก แต่ถึงไม่ผ่าน ม. ๘ แต่เขาได้ทำงานโน้นทำงานนี้ ได้มีประสบการณ์แล้ว เขาก็มีความ
 พร้อมหรือเทียบเท่ากับ ม. ๘ หรืออาจจะสูงกว่า แล้วผมยังโยงว่านี่ที่นั่งอยู่ที่นี่ ผ่านมานับได้
 ตั้ง ๒-๓ ดีกรี ทั้งนอกทั้งใน ไม่ต้องผ่าน ม. ๘ หรอกครับไปเอง เขาพิศตัวเขาเอง ที่จะขึ้นเวที
 ด้วยการเปิดโอกาส แต่ว่าท่าน ดอกเตอร์ ไพฑูรย์ขอโทษ กระผมบอกว่าที่ ดอกเตอร์ ไพฑูรย์
 บอกว่าเปิดอย่างนั้นไม่ได้ มันไม่ใช่เป็นทางที่จะทำให้เกิดอัจฉริยะบุคคล ต้องผ่าน ม. ๘ ไม่
 ถูกหรอก กระผมมีบุคคลอยู่ที่นี่และนอกที่นี่ ที่ผ่านโรงเรียนกระผมมา ม. ๖ ทั้งนั้น ไปนอก
 ลิปลับ ม. ๘ ทำอะไรไม่ได้ แค่ม. ๖ เท่านั้นไม่ต้องพูดว่าได้ปริญญา เป็นอาจารย์อยู่เดี๋ยวนี้ ก็
 ม. ๖ ทั้งนั้น ก็ไปแบบเปิดช่อง ขอบอกมากล่าวอีกที่หนึ่งที่สนั่นเสนอหรือคุณเกียรติเสนอ
 สนับสนุนนะ คือมันเป็นการปูพื้นฐานว่าพวกที่ได้ ม. ๖ นะมันเท่ากับ ม. ๘ ด้วยวิธีการอย่างนี้

ถ้าฟังอย่างนี้จะเห็นว่า ท่านดอกเตอร์ ไพฑูรย์ พุดเอาแต่ ม.๘ พวกที่ไม่ได้ ม.๘ จะหาคุณสมบัติอื่นประกอบ หาวิธีการให้เขาเข้า ม.๘ ท่านไม่ได้พูดเราก็เคลือบบอกว่า เออ ดอกเตอร์ พุดถูกผมเป็นครูครับ เป็นครูแบบชนิดนี้มาแล้วก็ควบคุมเด็กชนิดนี้มา ถ้าจะว่าไปหลายหมื่น พุดจากเด็กหลายหมื่นครับ โปรดรับฟังท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโปรดรับความจริงจากผม มีตัวเลขด้วย ท่านสูงเกินไป เพราะฉะนั้นจึงไม่รู้ว่าคุณค่าของพวกผมนี่....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านรับไปพิจารณาอยู่แล้ว

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ประทานโทษครับ การรับไปพิจารณานั้นมันเป็นยาหอมครับ ๓๖ ปีในสภานี้อัยรับพิจารณานี้ โอ้โฮ หอมเสียจนระเหย ขอให้ยืนยันมีอะไรผูกมัดรัฐบาลว่ารับไปพิจารณาแล้วท่านจะทำตามกฎหมาย ปีกลายนี้บอกรับไปพิจารณาแล้วจะเชิญท่านไปฟัง ข้ามปีแล้วยังไม่เห็นเรียกตัวสักที กฎหมายคณะสงฆ์อย่างนี้ อัยรับไปพิจารณานะผมว่ามันยาหอม ท่านประธาน จะมีมาตรการใดที่รับไปแล้วต้องบังคับให้ทำก็ว่าบังคับไม่ได้เมื่อวานนี้ตีความกันแทบตาย ยังไม่เสร็จ รับไปแล้ว....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านบอกว่าระเบียบนะ ท่านไม่รู้ ท่านไม่ได้ดูว่าเขาเขียนไว้อย่างไร....

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ก็รับเดี๋ยวนี

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านถึงจะรับไป มันอาจจะขัดกับระเบียบก็ได้ หรือถูกกับระเบียบก็ได้ ท่านว่าอย่างนั้น

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ครับ ๆ เข้าใจแล้ว ๆ การที่จะอ้างระเบียบนั้นอย่าลืมว่าระเบียบมาจากเจ้ากระทรวง เจ้าหน้าที่เขียนขึ้นโดยสมาชิกสภาผู้แทนไม่ได้รู้เห็นด้วยท่านก็เขียนไปตามชอบใจของท่าน ไม่ได้ฟังเรา มันถึงได้ยุ่งกันอยู่อย่างนี้ไม่ว่าอะไรขึ้นชื่อว่าระเบียบ ที่นี้ถ้าท่านจะกรุณารับฟังและรับความจริงแล้วรับเสียเดี๋ยวนี คือรับญัตติตามที่เขาเสนอนี้เสร็จ ถ้าไปว่าระเบียบเอาแต่ออกระเบียบแล้ว กระทรวงมหาดไทยกระทรวงศึกษาธิการออกระเบียบโดยเจ้ากระทรวง โดยอธิบดี โดยอะไรก็ว่าไป ซึ่งพวกเราไม่มีส่วนอะไรเลย ระเบียบนั้นมันจะกดหนักเข้าไปอีกกว่านี้ ไม่มีอะไรเป็นหลักประกัน ท่านประธานจะให้ความมั่นใจกับสภานี้ไหมว่าสิ่งที่รัฐบาลหรือรัฐมนตรีรับไปพิจารณานั้นท่านจะทำตาม ท่านก็รับไม่ได้เพราะฉะนั้นจะรับเสียเดี๋ยวนีไม่ดีหรือ รับญัตติผมหมายความว่า ผมขอสนับสนุนคุณสนั่น

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านก็รับ รับไปพิจารณาทางบริหารว่าอย่างนั้น

นายไพฑูรย์ เครือแก้ว (ลำปาง) : ท่านประธานที่เคารพ เป็นการพาดพิงถึงผมครับ ต้องขอภัยที่ออกมาอีกครั้งหนึ่ง เพราะมีการพาดพิงถึงผม ผมก็จะใช้เวลานิดหน่อยคือท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดอุบลราชธานีได้พาดพิงถึงผมว่า ทำให้คนเข้าใจว่าผมนี้พูดว่าต้องจบ ม.๘ ผมไม่ได้กล่าวเช่นนั้น ผมเพียงแต่ยกตัวอย่างว่าในโลกเขาตั้งมาตรฐานที่เราเรียกว่า ม.๗ ม.๘ หรือ ม.ศ. ๔ ม.ศ. ๕ ต้องผ่านหรือเตรียม ๑ เตรียม ๒ หรือจะเทียบเท่าอะไรก็ได้ที่เขาเทียบเท่ามา เข้าใจเสียว่าอันนี้เป็นมาตรฐานทั่วไปที่คนได้ร่ำเรียนและพร้อมที่จะขึ้นไป เช่นเดียวกับจบวิชาการทหาร ซึ่งมาขอเทียบเท่าปริญญาตรีทางวิทยาศาสตร์บัณฑิต ก็เพิ่มสองสามวิชาก็เทียบเท่าสำหรับตัวอย่างที่คุณเฟื่อง สิทธิธรรม ได้ยกตัวอย่างมา ๒-๓ ท่าน ได้รับปริญญา ท่านเหล่านั้นก็ได้ก้าวขึ้นมาผ่านการเทียบเท่าแห่งใดแห่งหนึ่งแล้ว หรือบางท่านที่ขึ้นมาทางอื่นไปได้ปริญญาต่างประเทศ เป็นอาจารย์ก็ไปได้ผ่านชั้นการเทียบเท่าที่ต่างประเทศนั้น ๆ ก่อนที่จะขึ้นมารับปริญญา ได้รับมาแล้วครับ ไม่ได้หมายความว่าต้องจบ ม.๘ จะเป็น ม. อะไรก็แต่มาตรฐานอันนี้ อย่างว่า เช่นท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจังหวัดมหาสารคาม ขอภัยที่จะต้องเอ่ยนาม คือคุณเกียรติ นาคะพงษ์ ผมก็ไม่ทราบว่าจะประกาศนียบัตรที่ท่านพูดมานั้น อาจจะมีความรู้หรือการเตรียมพร้อมเท่ากับ ม.๘ หรือเทียบกับ ม.๘ ก็ได้ ท่านจึงได้ขอให้เทียบ ซึ่งผมไม่ได้คัดค้าน ผมพูดเป็นมาตรฐานทั่วไปว่าอะไรที่จะทำให้คนขึ้นไปเรียนมหาวิทยาลัยได้ ผมกราบเรียนให้เข้าใจตามนี้ด้วย คิดว่าคงมีการเข้าใจผิดโดยเจตนาการพูด จะทำให้คนเข้าใจผมผิดไป ขอบพระคุณมากครับ

นายสนั่น ธีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ขอโทษ คุณเกียรติ ผมในฐานะเป็นผู้แปรญัตติไว้ อยากจะชี้แจงให้เข้าใจในเจตนาในการแปรญัตตินี้ คือรู้สึกว่อภิปรายกันไปออกจะ.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เดี่ยวซี คุณสนั่น ผมยังไม่ได้อนุญาตครับ ขอทีครับ ๆ เดี่ยว ๆ ครับ คืออยู่ดี ๆ ลูกขึ้นมาเลยนี้ไม่สู้ดี คุณยกมือก่อนแล้วผมจึงจะชี้คุณได้พูดแล้ว ไม่ใช่ไม่ได้พูด ก็แปรญัตติแล้วก็ยกมือชี้ผมจะได้ชี้ เอ้า คุณสนั่น

นายสนั่น ธีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ขอบคุณท่านประธาน คือตามที่ผมขอแปรญัตติไว้วันนี้ได้เป็นไปตามที่ได้อภิปรายกันนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่าน ขอภัยที่ต้องออกนามคือ ดอกเตอร์ ไพฑูรย์ ที่ว่าไม่ได้หมายถึงว่าเตรียมเข้าไปศึกษานั้นนะ ไม่เป็นความจริงคือการที่ผมขอแปรญัตตินี้ต้องการให้การศึกษาแก่ประชาชนอย่างกว้างขวางและต้องการอยากให้

การศึกษาแก่บุคคลซึ่งรัฐบาลไม่สามารถจะแก้ไขให้การศึกษาแก่เขาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
 ด้านแรกที่สุด ก็คือค่าครองชีพประจำครอบครัวของเขา การเศรษฐกิจประจำครอบครัวของเขา
 ไม่สามารถจะก้าวออกไปสู่พื้นฐานมัธยมปีที่ ๘ ด้วยประการใด ๆ ก็ตาม ถึงจบ ม. ๖ แล้วก็
 ออกมาเป็นจ๊กโก่ จ๊กก็อะไรเหล่านี้มากมาย เพราะรัฐบาลไม่สามารถจะพัฒนาอาชีพให้พวกนี้
 ได้ทำงานตามความมุ่งหมายของเขาได้เป็นประการที่สำคัญที่สุด และนอกจากนั้นในการที่ผม
 บรรจุนำว่า “ครูประชาบาลหรือครูโรงเรียนราษฎร” เข้ามาไว้ในที่นี้ก็เพราะเห็นความจำเป็นที่
 จะให้มีครูเพียงพอตามประสบการณ์อันแท้จริงเท่าที่ผมได้ออกไปตามบ้านนอก โรงเรียนต่าง ๆ
 ที่เกิดขึ้นในขณะนี้ในส่วนที่ประชาชนเป็นผู้ก่อตั้งสร้างขึ้นมาจาก โดยยอมยกที่ดินให้บ้าง ยอม
 เสียค่าไม้ทำโต๊ะทำอะไรทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อยแล้ว แต่หาครูไม่ได้ สอบถามว่า ทำไมถึงไม่
 มีครูบ้าง ได้รับคำตอบว่าขอไปตั้งนานแล้วไม่ได้ครูสักที ก็สรุปได้ว่า ผมบรรจุเข้าไปด้วยต้องการ
 ให้รัฐบาลมีครูขึ้นมาได้โดยอัตโนมัติ คือเปิดทางให้เขาก้าวไปข้างหน้าบ้าง เป็นประโยชน์แก่เขา
 เขาจะได้เป็นครูนานที่สุดเท่าที่จะนานได้ จนกว่าจะครบรอบปีตามเงื่อนไขที่เรากำหนดไว้ ไม่ได้
 หมายความว่า จบ ม. ๖ แล้วเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้เลย ไม่ใช่อย่างนั้น เข้าใจผิด คือหมาย
 ความว่ามีเงื่อนไขบังคับเอาไว้ว่า เมื่อจบ ม. ๖ แล้ว แก่ต้องมานะเรียน แก่จะไปทำอะไรในทาง
 เสียหายไม่ได้ เพื่อเตรียมพร้อมเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ผู้ที่จบ ม. ๖ ผมให้ ๕ ปี เพราะว่าจบ
 ม. ๖ แล้วไปเรียน ม. ๘ ก็อีก ๒ ปี ตามหลักสูตร สอบตกบ้าง อะไรบ้าง ให้ ๕ ปี ผมให้เวลา ๕ ปี
 คือให้มีประสบการณ์ในชีวิตของเขา ๕ ปี เพื่อเตรียมพร้อมที่จะเป็นผู้ใหญ่ บางท่านก็บอกว่า
 ถ้ายังงั้นก็เอาตั้งแต่จบ ป. ๔ เสียเป็นอย่างไร ถ้า ป. ๔ ผมก็บังคับให้ได้เหมือนกันแต่ต้องสำเร็จ
 ม. ๔ มา ๒๐ ปี จึงจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้ การที่กำหนดมาตรฐานเช่นนี้ก็เพื่อไม่ต้องการ
 ให้อนุชนซึ่งรัฐบาลแก้ไขไม่ได้ต้องเสียหาย คือต้องให้การศึกษาแก่เด็กไทยในการที่จะเติบโต
 เป็นพลเมืองดีต่อไป เพราะฉะนั้นในการที่หาอุปายให้ครูยืนอยู่ในอาชีพของเขาเพื่อรอผล
 ของการที่รัฐบาลเปิดให้ศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้นนะ มันเป็นการประหยัดเงินงบประมาณ
 แผ่นดินสักเท่าใด และรัฐบาลโดยกระทรวงศึกษาธิการต้องมีเงินงบประมาณพิเศษสำหรับที่
 เด็ก ม. ๘ พวกนี้อบรมออกมาเป็นครู ถ้าหากว่าพวกนี้มีประสบการณ์ ๕ ปี จบ ม. ๖ แล้วมา
 เป็นครู อย่างน้อยเขาก็ต้องศึกษาหาความรู้ ถ้ามีจะนั้นก็สอนเด็กไม่ได้ เขาก็มีความรู้พอเต็มตัว
 นอกจากนั้นลักษณะวิชาที่สอนในมหาวิทยาลัย ไม่ใช่จะต้องเข้าห้องแล็บ (lab.) ต้องมีวิชา
 คำนวณหรือก็เปล่า เพียงอ่านหนังสือออกก็มีประสบการณ์พอสมควรก็น่าจะศึกษาได้อ่าน

หนังสือแล้วก็ไปสอบตามกำหนดของมหาวิทยาลัย ไม่ใช่เป็นนิสิต แต่เป็นนักศึกษาไม่ต้องใช้สถานที่เพื่อนั่งศึกษา นี่เป็นเจตนารมณ์ ต้องการให้เด็กทุกคนนี้พอศึกษาได้ ให้มีความก้าวหน้า ผมไม่ต้องการหาเสียง ผมในฐานะประชาชนคนหนึ่ง ที่ผมมองเห็นแล้วว่า รัฐบาลนี้ยังแก้ปัญหาในด้านพัฒนาอาชีพไม่สำเร็จและในด้านการศึกษาไม่สำเร็จ นอกจากนั้นท่านผู้มีเกียรติแห่งนครสวรรค์ ได้กล่าวแล้วว่า มีความปรารถนาเพื่อที่จะรับเด็กตกค้างเท่านั้น เป็นนักบริหารอะไร มองแคบๆ เท่านั้น ขอโทษท่านเป็นนักการเมืองอาวุโส ผมเป็นนักการเมืองรุ่นใหม่ ต้องกล่าวขอภัย ถ้าก้าวล่วงเกินไป แต่ท่านประธานที่เคารพในการที่ท่านกำหนดแค่นั้น ตัดสิทธิคนอื่น แสดงความคิดเห็นหรือบรรจุให้บุคคลเข้าเรียนนี้ได้เป็นการแคบเกินไป ขณะนี้บ้านเมืองเราถึงได้วุ่นวายในเรื่องการศึกษา บางคนถึงกับต้องเสียเงินเสียทองให้จึงจะเข้าได้ เป็นการกีดกันและก่อกองรั้งขึ้น อย่างสภาการศึกษาเป็นต้น ที่มีข่าวหนาหูว่ากินโกง แต่ผมเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ ซึ่งพฤติกรรมเช่นนี้แสดงว่าหน่วยราชการบริหารมหาวิทยาลัยเป็นธรรมดาแล้ว หรือ ใครอยากจะมีความรู้ก็ไปซื้อเอา อย่างนี้ผมรู้สึกว้า.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : นอกไปแล้ว

นายสนั่น ธีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ไม่ได้นอก

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : นอกไปแล้ว เอาเฉพาะข้อที่คุณแปรญัตติ นี่มันนอกไปแล้ว การศึกษา มีเงินมีทอง

นายสนั่น ธีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ก็เป็นการจำเป็นที่จะต้องแปรญัตติที่จำกัด ม. ๘

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : มันจะเลยเถิดไปแล้วครับ เพราะฉะนั้นจะยืนยันตามคำแปรญัตติใหม่ครับ คุณแคว้ว ก็พอใจแล้ว คุณเสวตร ก็พอใจแล้ว ก็มีเหลือแต่ของคุณสนั่น คุณสนั่น จะยืนยันไหม

นายสนั่น ธีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ผมยืนยัน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ถ้ายืนยันผมจะถามมติเลยครับ คุณเกียรติ เรื่องอะไรคุณไม่ได้แปรญัตติไว้

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ไม่ใช่ครับ มันประเด็นติดพัน คืออย่างนี้ครับ ท่านรองนายกรัฐมนตรีรับไปพิจารณาจริง แต่ท่านรองนายกรัฐมนตรีเฉพาะงานกระทรวงมหาดไทยมันมากเกินไปเหลือเกินครับ กระผมจึงอยากจะให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รับต่อสภานี้ว่าจะพิจารณาได้ไหม และมันไม่ต้องพิจารณายากครับ ไม่ต้องพิจารณายาก

เลยเอาเดี๋ยวนี้นี้ก็ได้ด้วย เพราะอะไร ป.กศ. นะครับหลักสูตรอันเดียวกัน เรียน ๒ ปี และมี ป.กศ. ภาคคำอีกก็เทียบเท่า ม. ๘ พ.กศ. ผู้ที่สำเร็จ ม.ศ. ๓ เมื่อสอบได้ ป.กศ. หลักสูตรอันเดียวกัน ครับ หรือว่าไม่ใช่ และ พ.ม. หลักสูตรสูงกว่า ป.กศ. อีก ขอได้โปรดกรุณาเอะครับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ถ้ากรุณารับว่าครูที่ได้ ม.ศ. ๓ นะครับ เทียบเท่า ม. ๖ และได้วุฒิ ป.กศ. พ.ม. หรือเทียบเท่า กรุณารับไปพิจารณาใหม่ทำให้เขามีสิทธิเทียบเท่า ม.ศ. ๕ หรือ ม. ๘ แม้แต่นักเรียนอาชีวศึกษา เย็บปักถักร้อยที่จบ ม.ศ. ๖ มีความรู้สามัญไม่เท่ากับเขาเลย ก็ยังเทียบให้ เพราะฉะนั้นผมจึงใคร่ขอความกรุณาให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรับต่อ สถานีจะได้อีกไหมครับ รับไปพิจารณาครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : คุณนั่งเสียก่อนซิ ผมจะได้ถามท่าน เชิญ

นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : การที่ท่านสมาชิก จะขอให้กระผมตัดสินใจสิ่งใด ซึ่งเป็นเรื่องที่จะต้องใช้เวลาพิจารณาพิเคราะห์ จะให้มาตัดสินใจ ในปัจจุบันทันด่วนนั้น กระผมไม่ยอมรับและกระผมก็ไม่อยากจะทำอะไรช่วยๆ แต่ถ้าหากว่าเรื่อง ที่เสนอมานั้นมีเหตุผลเพียงพอก็จะรับพิจารณาให้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เพราะฉะนั้นผมก็จะถามมติต่อที่ประชุม มีอะไร คุณทองดี

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ความจริงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามาในวาระ ๒ เป็นเรื่องใหญ่ ข้าพเจ้าอยากจะขอเลื่อนไปคราวหน้าจะได้ไหม เพราะว่าท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงศึกษาธิการท่านบอกว่าท่านจะตัดสินใจอะไรลงไปปัจจุบันทันด่วนไม่ได้ เพราะท่าน ไม่ใช่นักการทหาร ท่านเป็นขุนฝ่ายพลเรือน จะเลื่อนได้ไหม

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เออละๆ ก็แก้ไปตามคุณสนั่นแปรแล้ว คุณสนั่น ยืนยันแล้ว

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เปล่า ข้าพเจ้าขอแก้มาตรา ๒ ทศ คืออนุ (๓) ว่า อย่างนี้ ข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป และมีพื้นความรู้ไม่ต่ำกว่า มัธยมศึกษาปีที่สามหรือเทียบเท่า แต่ความจริงนั้น เมื่อกรรมการแก้ไขร่างขึ้นมาใหม่ ข้าพเจ้า ว่ามีสิทธิ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ก็ใช้หนี้ซิ ถึงได้ถามอยู่เดี๋ยวนี้นี้ ถามมตอยู่เดี๋ยวนี้นี้

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านก็จะเอาเฉพาะของคุณสนั่นคนเดียวแห่งเดียว

แต่ของข้าพเจ้าเสนอตัดออกอีก เพราะในวาระที่ ๒ ที่กรรมการแก้ไขใหม่

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เดียว ๆ คุณทองดี ผมถามกรรมการ กรรมการ ยืนยันแล้ว

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ยืนยันอย่างไรครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ยืนยันเอาตามที่แก้ไขไว้

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ก็ของข้าพเจ้าเสนอตัด

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ก็มันนะซี ก็ถึงจะถามมติที่ประชุมอยู่นี้อย่างไรละ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ก็ไม่เห็นท่านกล่าว

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ก็คุณบอกเอาจ้ะ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ใช่ ขอตัดชั้นตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไปออก อ่านได้ ความดังนี้ อนุ (๓) มาตรา ๒ ทศอ่านว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นจัตวา และมีพื้นความรู้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่สามหรือเทียบเท่า

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอาละ ๆ กรรมการยืนยันแล้ว เอาละ คุณนั่ง ที่นี้ผมจะถามมติของที่ประชุมนี้ว่า ที่กรรมการแก้ไขตามที่ท่านผู้แปรญัตติแล้ว คือคุณเสวตร กับคุณแคล้ว พอใจแล้ว สองท่านนั้นเอาตามที่แก้ไขแล้วนี้

ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นไปตามที่คณะกรรมการได้แก้ไขแล้ว โปรดยกมือขึ้น คือแก้ไขเรียบร้อยแล้วทั้งหมด

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๓ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามคำแปรญัตติของคุณสนั่น โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๖ คน)

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : แล้วของข้าพเจ้าที่ขอแก้ไข

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ก็บอกแล้วอย่างไรว่าเหลือของคุณสนั่นคนเดียวก็แปรญัตติไว้ ก็คุณสนั่นยืนยัน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ของข้าพเจ้า แปรญัตติไว้ชั้นจัตวา จะว่าอย่างไรที่ขอแก้ไข

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ก็เสี่ยงส่วนมากแล้ว ก็เอาตามกรรมาธิการ ก็ไม่จำเป็นต้องไปถามแล้ว

เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เป็นไปตามที่คณะกรรมาธิการแก้ไข

นี้ก็เวลาเกือบ ๕ โมงแล้ว การประชุมวันนี้พอสมควรแก่เวลาแล้ว ขอเลื่อนที่เหลือนี้ไปพิจารณาในคราวประชุมหน้า ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๔๕ นาฬิกา

สภายูเนสโก (...สามัญ...) ครั้งที่ .../๒๕๖๓

100209

คณะกรรมการการตรวจรายงานการประเมิน

ພະຍະໂລກກະນົດກະນົດ

22

.....

7-214

Amel

from 1000
of 1000 to 1000

7/12

P. C. Smith

ตรวจแล้ว วันที่ ๒๒ / ๖.๗. / ๑๓

สภารับรองในคราวประชุม ครั้งที่ .../

(..สามัญ..)

หัวหน้าแผนกวางแผนงานการประชุม

Yndol formaliaz—

หัวหน้ากองการประชุม

Ch. H. H. H.

รองเลขาธิการรัฐบาล

2/24/25

๓๕๖

NO. 7. 9. 3/4